LECȚIUNILE
ȘCOLII DE SABAT

Semestrul II, 2021

„PREȚIOS CA LUMINA OCHILOR LUI”

Profețiile, experiențele și misiunea poporului lui Dumnezeu

Editate de Conferința Generală a
Societății Misionare Internaționale a
Adventiștilor de Ziua a Șaptea, Mișcarea de Reformațiune

625 West Avenue
Cedartown, GA 30125 USA

Telefon (+1) 770-748 0077
Fax (+1) 770-748 0095
E-mail: imssdarmgc@yahoo.com
Internet: sda1844.org

Autor semestrul II: A. Di Franca
Revizuirea și editarea cuprinsului:
Departamentul Ministerial al Conferinței Generale
Notă: Toate notele folosite din scrierile E. G. White fac referință la paginația standardizată din limba engleză.
Traducere, editare și tehnoredactare:
Departamentul de Publicații al Conferinței Generale și Departamentul Editorial al Câmpului Misionar Român pentru versiunea în limba română.
Versiunea Bibliei folosită este Dumitru Cornilescu revizuită ortografic.

CUPRINS

Introducere 5
1. Promisiunea și originea divină 8
2. Eliberarea miraculoasă 13
3. Călătoria sub Protecție Divină 18
4. Darurile Legii 23
5. Legământul lui Dumnezeu cu poporul Său. 28
6. Așezați în jurul Sanctuarului 33
7. Slujirea Preoțească 38
8. Sub Guvernarea lui Dumnezeu 43
9. Originea monarhiei 48
Raportul Misionar al Dep Bunul Samaritean 54
10. Schisma în Israel 57
11. Pilda viei 63
12. Neascultarea și consecințele ei 68
13. Rămășița și un Nou Început 73
14. Ca pe lumina ochilor 78
15. Temelia Bisericii 83
16. Misiunea Bisericii 88
17. Biserica primară 93
18. Poporul lui Dumnezeu ca turmă a Lui 97
Raportul Misionar al Departamentului de Educație 102
19. Promisiuni pentru turma cea mică 105
20. Asemenea unui copac de măslin 110
21. Biserica asemenea unui Templu 115
22. Biserica asemenea unei Mirese 120
23. Biserica asemenea unui Ttrup 125
24. Trupul lui Hristos 130
25. O rămășiță va fi salvată 135
26. Un popor cu o misiune 140
Raportul Misionar al Departamentului de Publicații 146
Devoțional 148
Apusul soarelui în România: 211

INTRODUCERE

Lecțiunile pentru această jumătate de an se concentrează pe importantul subiect biblic al poporului pe care Dumnezeu îl iubește ca pe lumina ochilor Săi. Există profeții, promisiuni, binecuvântări și experiențe, precum și încercări, cerneri, credincioșie și victorie. Începând cu originea vieții pe pământ, lecțiile traversează secolele istoriei, analizând experiențe precum eliberarea din sclavie, captivitatea într-o țară străină și întoarcerea din captivitate a unora care s-au confruntat cu provocările de a o lua de la început. Secole mai târziu, Isus a venit pe pământ pentru a-Și îndeplini misiunea de Miel al lui Dumnezeu și de a înființa Biserica creștină ca un organism internațional cu o misiune mondială, promițând că, în ciuda încercărilor, persecuțiilor și luptelor intense, porțile iadului nu o vor birui.

Întorcându-se în Egipt cu o solie de eliberare pentru poporul lui Dumnezeu, Moise trebuia să-i spună lui Faraon că Israelul era "fiul" Său și "întâiul născut".” „Tu vei zice lui Faraon: ‘Așa vorbește Domnul: «Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut.” Acest lucru a fost repetat: Îți spun: Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească; dacă nu vrei să-l lași să plece, voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut.»’” Exodul 4:22,23.

"Când poporul evreu suferea cruda opresiune sub mâna stăpânilor lor, Domnul a privit și l-a numit pe Israel fiul Său. El a poruncit lui Moise să meargă la Faraon cu solia: "Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun: Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească;” Domnul, înainte de a numi pe Israel fiul Său, nu a așteptat ca poporul Lui să meargă înainte și să stea în triumf pe malul Mării Roșii, ci în timp ce acesta era oprimat, degradat, asuprit, suferind tot ce puterea și invenția Egiptenilor putea născoci pentru a-i face viața amară și a-l distruge; atunci Dumnezeu se dedică cauzei lui și-i declară lui Faraon: 'Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut.’” – *The Southern Work, p. 14.*

Moise și-a îndeplinit misiunea de a conduce pe Israel spre libertate. Egiptul era departe și marea și pustia au fost victorios traversate atunci când, privind înapoi la cât de minunat a protejat și îndrumat Domnul poporul Său, Moise, în ultimul său cântec, a

exclamat: „El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșate; l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca pe lumina ochiului Lui.” Deuteronom 32:10. Astfel, Israel a fost recunoscut de Dumnezeu nu numai ca fiu al Său, ci și ca națiune foarte apropiată Lui – "lumina ochiului Lui.”

Au trecut secole, iar istoria lui Israel a fost deseori marcată de păcat și răzvrătire. Mulți dintre oameni și-au pierdut speranța și credința și s-au rătăcit. Deși a rămas doar o rămășiță, valoarea pe care Domnul a văzut-o în ei nu s-a schimbat; pentru El credincioșii erau încă "lumina ochiului Lui.” „Căci așa vorbește Domnul oștirilor: „După slavă m-a trimis El la neamurile care v-au jefuit; căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui.” Zaharia 2:8. „Dar Dumnezeu iubește pe copiii Săi cu o iubire veșnică. Pentru El, biserica Sa este cel mai scump lucru de pe pământ*.”–PDH, p. 165.*

„Planul Domnului era același care fusese de la început; poporul Său să fie o laudă pe pământ, spre slava Numelui Său. În timpul acelor ani îndelungați de robie, Domnul le dăduse multe ocazii să se întoarcă la ascultarea de El. Unii aleseseră să asculte și să învețe, alții își găsiseră izbăvirea în mijlocul necazului. Mulți dintre aceștia urmau să fie numărați în rămășița care se va reîntoarce. Ei erau asemănați de inspirație cu “o rămurea din vârful unui cedru mare”, care urma să fie sădită “pe un munte înalt al lui Israel”. Ezechiel 17:22,23.” *–Profeți și Regi, p. 599.*

Suntem acum la sfârșitul istoriei, când ultimele profeții vor fi împlinite. O mare lucrare și o mare bătălie sunt înaintea noastră. Progresăm în credință pentru a fi pregătiți pentru aceste evenimente? Suntem noi poporul sfânt misionar de care are nevoie Domnul?

"Biserica lui Hristos trebuie să fie o binecuvântare, iar membrii ei trebuie să fie binecuvântați pe măsură ce îi binecuvântează pe alții. Scopul lui Dumnezeu în alegerea unui popor înaintea întregii lumi nu a fost doar acela de a-i adopta ca fii și fiice ale Sale, ci de a arăta lumii beneficiile iluminării divine prin intermediul lor. Când Domnul l-a ales pe Avraam, nu a fost pur și simplu pentru a fi prietenul special al lui Dumnezeu, ci să fie un mijlocitor al privilegiilor prețioase și deosebite pe care Domnul a dorit să le acorde popoarelor. El trebuia să fie o lumină în mijlocul întunericului moral de jur, împrejurul său.

"Ori de câte ori Dumnezeu își binecuvântează copiii cu lumină și adevăr, nu numai că ei pot avea darul vieții veșnice, ci, de asemenea,

cei din jurul lor pot fi fii luminați spiritual.... Voi sunteți sarea pământului.' Și când Dumnezeu îi face pe copiii Săi o sare, nu este doar pentru propria lor conservare, ci pentru ca ei să poată fi agenți în conservarea altora." –*Reflecting Christ, p. 205.*

Facem noi ceea ce așteaptă El de la noi în această lume întunecată? Amintiți-vă, Domnul are un plan și o misiune pentru poporul Său. Să mergem înainte, rămânând fermi și statornici pe temelia neclintită pe care a fost întemeiată Biserica Sa – Isus Hristos. Să fim instrumente prețioase în mâna Lui pentru mântuirea altora; atunci toate promisiunile Sale vor fi îndeplinite. Dacă ținem cont de această țintă înaltă, studiul acestor lecții va fi o mare binecuvântare.

„...căci El Însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi." Așa că putem zice plini de încredere: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme. Ce mi-ar putea face omul?"" Evrei 13:5,6.

"Va uita Domnul pe poporul Său în această oră de încercare? A uitat El pe credinciosul Noe când judecățile Lui au căzut asupra lumii antediluviene? L-a uitat El pe Lot când focul s-a pogorât din cer ca să mistuie cetățile câmpiei? L-a uitat El pe Iosif înconjurat de idolatri în Egipt? L-a uitat El pe Ilie când jurământul Izabelei l-a amenințat cu soarta profeților lui Baal? L-a uitat El pe Ieremia în groapa întunecată și sumbră din temniță? I-a uitat El pe cei trei tineri îndrăzneți din cuptorul de foc? sau pe Daniel în groapa cu lei?..." – *Darkness Before Dawn, p. 43.*

„El poartă de grijă cu gingășie făpturilor pe care le-a iubit atât de mult, încât să-L dea pe iubitul Său Fiu pentru a le salva." - *Ed, p. 256.*

"Există un lucru în această lume care este cel mai mare obiect al grijii lui Hristos. Este biserica Sa pe pământ; căci membrii ei trebuie să fie reprezentanții Lui în spirit și caracter. Lumea trebuie să recunoască în ei reprezentanții creștinismului, depozitarii adevărurilor sacre în care sunt păstrate cele mai prețioase bijuterii pentru îmbogățirea altora. De-a lungul veacurilor de întuneric moral și oroare, prin secole de conflicte și persecuții, Biserica lui Hristos a fost ca o lumină așezată pe un munte." –*Man. Releases, vol. 2, p. 265.*

Rugăciunea noastră este ca noi să fim acea lumină până la sfârșit.

- Frații și surorile din Conferința Generală.

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi pentru
PROGRAMELE RADIOFONICE
Dă cu generozitate pentru a ajuta la răspândirea Evangheliei în lung și-n lat!

1.
Sabatul din 3 iulie 2021

PROMISIUNEA ȘI ORIGINEA DIVINĂ

„Adesea, izraeliții păreau neînstare sau lipsiți de bunăvoință să înțeleagă planul lui Dumnezeu pentru păgâni. Dar tocmai acesta a fost scopul pentru care El i-a făcut un popor deosebit și i-a întemeiat ca o națiune independentă printre națiunile pământului. Avraam, tatăl lor, căruia i-a fost dat pentru prima oară legământul făgăduinței fusese chemat să iasă din rudeniile lui și să plece în regiuni îndepărtate ca să fie un purtător de lumină pentru neamuri. Cu toate că făgăduința dată lui cuprinde o sămânță de urmași numeroasă ca nisipul mării, totuși nu pentru un scop egoist avea să devină întemeietorul unei națiuni în țara Canaan. Legământul lui Dumnezeu cu el cuprindea toate popoarele pământului. "Voi face din tine un neam mare și binecuvântat", a declarat Iehova, "îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine". Geneza 12:2,3." – *Profeți și Regi, pp. 367, 368.*

<u>Chemarea lui Avram</u>

1. Ce chemare a primit Avram când locuia în Ur, un oraș situat pe teritoriul Irakului din zilele moderne? Ce misiune i-a dat Domnul? Geneza 12:1; Fapte 7:2,3.

.....
.....

„Dumnezeu l-a chemat pe Avraam din mijlocul poporului său idolatru și i-a poruncit să locuiască în țara Canaanului cu scopul de a oferi cele mai bune roade ale cerului tuturor popoarelor de pe pământ. "Te voi face un popor mare" a zis El "te voi binecuvânta, și-ți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare." Geneza 12:2. Avraam a fost chemat la o cinste deosebită aceea de a fi și păstrătorul

adevărului lui Dumnezeu pentru lume, al poporului prin care trebuiau să fie binecuvântate toate popoarele pământului, prin venirea lui Mesia cel făgăduit." –*Profeți și Regi, p. 15.*

2. Ce mare promisiune a inclus chemarea? Ce avea să caracterizeze sămânța lui Avram care urma să compună poporul ales al lui Dumnezeu? Geneza 12:2,3; 15:5,6.

.....

.....

„Lui Avraam i-a fost dată făgăduința, foarte prețioasă oamenilor din vremea aceea, și anume că va avea nenumărați urmași și că va ajunge un neam mare. "Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare". (Geneza 12,2). La aceasta a mai fost adăugată asigurarea mai prețioasă decât orice altceva pentru moștenitorul credinței, și anume că din urmașii săi avea să vină Răscumpărătorul lumii. "Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine". (Versetul 3)." – *Patriarhi și Profeți, p. 125.*

„Dumnezeu i-a trimis lui Avraam mesajul: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta." Pentru ca Dumnezeu să-l poată califica pentru marea Sa lucrare, ca păstrător al sfintelor Sale cuvinte, Avraam trebuia să fie despărțit de cei de care fusese legat la începutul vieții sale. Influența rudelor și a prietenilor ar fi putut să fie o piedică pentru educația pe care Dumnezeu Își propusese să i-o dea slujitorului Său. Acum, când era legat de cer într-un sens special, Avraam trebuia să locuiască printre străini. Caracterul său trebuia să fie cu totul deosebit, diferit de al tuturor celorlalți. El nu ar fi putut nici măcar să le explice prietenilor purtarea lui, în așa fel încât ei să-l înțeleagă. Lucrurile spirituale trebuie înțelese în mod spiritual, iar motivele și faptele sale nu au fost înțelese de rudele lui idolatre." - *Fiice ale lui Dumnezeu, pp. 25, 26.*

<u>Fiul promis</u>

3. A apărut sămânța imediat după ce promisiunea a fost dată? La ce vârstă a ajuns Patriarhul înainte de a exista vreun indiciu al împlinirii promisiunii? În cele din urmă, când a primit solia care indica timpul exact? Geneza 15:2-4; 17:1,21; 21:2,3.

.....

„În ascultarea credinței, Avraam părăsise țara sa natală — se depărtase de mormintele părinților săi și de casa rudelor sale. El peregrinase ca un străin în țara moștenirii sale. El așteptase mult nașterea moștenitorului făgăduit.” *–Patriarhi și Profeți, p. 148.*

„Cum Avraam nu avea nici un fiu, la început se gândea că servitorul lui credincios, Eliezer, prin adopție, îi va deveni fiu și moștenitor. Dumnezeu, însă, i-a spus lui Avraam că nu servitorul lui îi va fi fiu și moștenitor, ci că el va avea într-adevăr un fiu. “Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: Uită-te pe cer și numără stelele, dacă poți să le numeri. Și i-a zis: Așa va fi sămânța ta.” *–Istoria mântuirii, p. 77.*

4. Ce experiență deosebită a avut Iacov, unul dintre fiii lui Isaac? Ce însemnătate are lupta și victoria sa supremă pentru noi astăzi? Geneza 32:24-28.

.....

.....

"...Dar, dacă oamenii se agață de păcat, ei se identifică astfel cu el. Atunci slava lui Dumnezeu, care nimicește păcatul, trebuie să-i nimicească și pe ei. Iacov, după o noapte de luptă cu Îngerul, a strigat: “Am văzut pe Dumnezeu față în față și totuși am scăpat cu viață.” Geneza 32:30. Iacov fusese vinovat de un mare păcat în purtarea sa față de Esau, dar se pocăise. Greșeala lui era iertată, iar păcatul lui, curățit; de aceea putea să stea în fața lui Dumnezeu. Dar, ori de câte ori oamenii au venit înaintea lui Dumnezeu, cultivând de bunăvoie păcatul, au fost nimiciți.” – *Hristos Lumina Lumii, p. 107.108.*

„Iacov s-a rugat cu o inimă hotărâtă: “Nu te voi lăsa, până nu mă vei binecuvânta.” Geneza 32:26. Duhul stăruinței fusese inspirat de Acela care Se luptase cu patriarhul. El a fost Cel care i-a dat biruința și i-a schimbat numele din Iacov în Israel, zicând: “Ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai fost biruitor.” Geneza 32:28. Lucrul pentru care Iacov se luptase în zadar, prin propriile sale puteri, a fost câștigat prin predarea eului și prin credință stăruitoare. “Și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră.” 1 Ioan 5:4.” - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pag. 144*.

Devenind o mare națiune

5. Ce i-a determinat pe Iacov și familia sa să părăsească țara promisă pentru a se muta în Egipt? Ce solie mângâietoare a primit pe drum? Geneza 43:1; 46:1-4; Fapte 7:11,12.

.....

.....

„Asigurarea: "Nu te teme să te pogori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare", era plină de însemnătate; lui Avraam îi fusese dată făgăduința că va avea urmași tot atât de numeroși ca și stelele cerului, dar până atunci poporul ales crescuse foarte încet. Iar țara Canaanului nu oferea acum condițiile pentru dezvoltarea unei astfel de națiuni, după cum fusese profetizat. Țara se afla în stăpânirea unor puternice triburi păgâne, care nu aveau să fie deposedate și nimicite decât după "al patrulea neam". Dacă urmașii lui Israel aveau să ajungă aici un popor numeros, atunci ei ar fi trebuit fie să-i alunge pe locuitorii țării, fie să se împrăștie printre ei. Lucrul dintâi, după planul divin, nu-l puteau face; iar dacă s-ar fi amestecat cu canaaniții, ar fi fost în primejdie de a fi amăgiți și a cădea în idolatrie. Egiptul, însă, oferea condițiile necesare împlinirii scopului divin. O parte a țării, bine udată și fertilă, le era pusă la dispoziție, oferindu-le toate posibilitățile pentru creșterea lor rapidă. Iar antipatia pe care aveau să o întâlnească în Egipt datorită ocupației lor, deoarece toți păstorii erau "o urâciune pentru egipteni", avea să-i facă în stare să rămână un popor deosebit, aparte, ajutându-i astfel să rămână departe de participarea la idolatria Egiptului." *–Patriarhi și Profeți, p. 232.*

6. Câte suflete au mers în Egipt cu Iacov? Ce s-a întâmplat cu ei? Exodul 1:1-5; 1:7,12.

.....

.....

"Numai câteva familii au venit la început în Egipt. Acestea au devenit o mare mulțime." *–Istoria mântuirii, p. 147.*

„La data aceea, izraeliții ajunseseră deja foarte numeroși; ei "s-au înmulțit, s-au mărit, au crescut și au ajuns foarte puternici, și s-a umplut țara de ei". (Exod 1,7). Sub grija ocrotitoare a lui Iosif și bunăvoința împăratului care conducea atunci țara, ei se întinseseră repede în toată țara. Dar se păstraseră ca un neam aparte, deosebit,

neavând nimic comun cu obiceiurile și religia egiptenilor; iar acum, numărul lor mereu crescând trezise temerile împăratului și ale poporului său, ca nu cumva, în caz de război, ei să se unească cu vrăjmașii Egiptului. Cu toate acestea, legile interziceau izgonirea lor din țară.” - *Patriarhi și profeți, pp. 241,242.*

Strigătul pentru eliberare

7. Ce temeri s-au ridicat în noul faraon și în poporul său, când au văzut pe copiii lui Israel înmulțindu-se rapid? Deși israeliții au fost cândva oaspeți bineveniți, ce au făcut egiptenii acum pentru a încerca să le reducă numărul? Ce a devenit din ce în ce mai urgent? Exodul 1:9,10; 2:23-25.

.....
.....

„Mulți dintre ei erau meșteri capabili și iscusiți și au contribuit mult la bogăția națiunii; împăratul avea nevoie de astfel de lucrători pentru ridicarea mărețelor lui palate și temple. De aceea, el i-a considerat la fel ca pe egiptenii care se vânduseră împăratului cu tot ce aveau. În curând, au fost puși peste ei supraveghetori, ispravnici și astfel sclavia lor s-a desăvârșit. 'Atunci, egiptenii au adus pe copiii lui Israel la o aspră robie. Le-au făcut viața amară prin lucrări grele de lut și cărămizi și prin tot felul de lucrări de pe câmp; în toate muncile acestea pe care-i sileau să le facă erau fără niciun pic de milă.' Dar, cu cât îl asupreau mai mult, cu atât se înmulțea și creștea... (Exodul 1:13-14,12)”

„Sosise timpul pentru eliberarea lui Israel. Dar planul lui Dumnezeu urma să fie adus la îndeplinire într-un mod în care mândria omenească să fie copleșită de dispreț. Eliberatorul trebuia ca, la început, să fie un simplu păstor, având în mână numai un toiag; dar Dumnezeu avea să facă din acel toiag simbolul puterii Sale...” - *Patriarhi și Profeți, pp. 241, 251.*

Pentru studiu suplimentar

„Unii erau atenți să-i învețe pe copiii lor Legea lui Dumnezeu, dar mulți dintre israeliți asistaseră la atât de multă idolatrie, încât aveau idei confuze cu privire la Legea lui Dumnezeu. Aceia care se temeau de Dumnezeu strigau către El în chinuri sufletești să le sfărâme jugul dureroasei robii și să-i scoată din țara captivității lor,

pentru a putea fi liberi să-L slujească. Dumnezeu le-a auzit strigătele și l-a ridicat pe Moise ca instrument al Lui, să ducă la îndeplinire eliberarea poporului Său." –*Istoria mântuirii, p. 147.*

* * *

2
Sabatul din 10 iulie 2021

ELIBERAREA MIRACULOASĂ

"Domnul nu este indiferent față de poporul Său și El va pedepsi și mustra pe toți cei care îi asupresc. El aude fiecare geamăt; ascultă fiecare rugăciune; observă mișcările tuturor; aprobă sau condamnă fiecare acțiune. Domnul cerului este reprezentat ca Cel care ridică pe cei căzuți. El este Prietenul tuturor celor care Îl iubesc și se tem de El, și El va pedepsi pe toți cei care îndrăznesc să-i ducă în rătăcire de la calea sigură, punându-i în primejdie în timp ce ei în mod conștiincios se străduie să păstreze calea Domnului și să ajungă la locuințele celor drepți." –*The Upward Look,* p. 364.

<u>Chemat să îndeplinească o mare misiune</u>
1. Ce i-a spus Domnul lui Moise când i s-a arătat în rugul aprins? Ce moment a sosit în marele Său plan? Exodul 3:7-9.
.....
.....

"Națiunea ebraică era în sclavie de un mare număr de ani. Ei erau sclavi în Egipt, iar egiptenii i-au tratat ca și cum ar avea dreptul să le controleze sufletul, trupul și spiritul. Dar Domnul nu era indiferent față de starea lor, El nu-și uitase poporul asuprit. Raportul spune: „Dumnezeu a auzit gemetele lor și Și-a adus aminte de legământul Său făcut cu Avraam, Isaac și Iacov. Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel și a luat cunoștință de ei. (Exodul 2:25)" „Domnul a zis: „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile. M-am coborât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor și să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-o țară bună și întinsă, într-o țară unde curge lapte și miere... (Exodul 3:7-8)."–*The Southern Work,* 41.

2. Ce misiune și ce încurajare i-a dat Dumnezeu lui Moise după ce i-a spus vestea cea bună că El avea să-și elibereze poporul din robie? Exodul 3:10-12.

.....
.....

„Domnul i-a poruncit lui Moise să meargă și să-i vorbească lui faraon, rugându-l să-l lase pe Israel să plece din Egipt. Ei se aflau în Egipt de 400 de ani, unde fuseseră robi.” –*Principiile fundamentale ale educației creștine, p. 287*.

„Sosise timpul pentru eliberarea lui Israel. Dar planul lui Dumnezeu urma să fie adus la îndeplinire într-un mod în care mândria omenească să fie copleșită de dispreț. Eliberatorul trebuia ca, la început, să fie un simplu păstor, având în mână numai un toiag; dar Dumnezeu avea să facă din acel toiag simbolul puterii Sale...

"Porunca divină dată lui Moise îl găsea neîncrezător, încet la vorbire și timid. El a fost copleșit de sentimentul incapacității sale de a fi purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu pentru Israel. Dar, odată ce a acceptat lucrarea, și-a însușit-o cu toată inima, punându-și toată încrederea în Domnul ... Dumnezeu a binecuvântat ascultarea sa fără preget și el a ajuns să fie elocvent, credincios, stăpân pe sine și bine pregătit pentru cea mai mare lucrare dată vreodată omului. Acesta este un exemplu a ceea ce face Dumnezeu pentru a întări caracterul celor care au încredere în El pe deplin și se predau fără rezerve poruncilor Sale.” –*Conflict and Courage,* p. 87.

<u>Vești minunate pentru poporul lui Dumnezeu</u>

3. În drum spre Egipt, cu cine trebuia să se întâlnească mai întâi Moise? Ce solie minunată trebuia să le transmită de la Dumnezeu? Exodul 3:15-17.

.....
.....

"Lui Moise i s–a poruncit mai întâi să adune pe bătrânii lui Israel, cei mai nobili și drepți dintre ei, care erau foarte întristați din cauza robiei lor..." –*The Spirit of Prophecy,* vol. 1, p. 170.

„Prin Duhul Său Cel Sfânt, Dumnezeu a lucrat de la început prin unelte omenești, în vederea împlinirii planului Său în favoarea neamului omenesc căzut. Lucrul acesta s-a manifestat în viața patriarhilor. De asemenea, în biserica din pustie, în vremea lui Moise,

Dumnezeu le-a dat Duhul Său cel bun ca să-i învețe. Neemia 9:20. Și, în zilele apostolilor, El a lucrat cu putere pentru biserica Sa, prin mijlocirea Duhului Sfânt. Aceeași putere, care i-a susținut pe patriarhi, care a dat lui Caleb și lui Iosua credință și curaj și care a făcut rodnică lucrarea bisericii apostolice, i-a susținut pe copiii credincioși ai lui Dumnezeu din toate veacurile următoare." –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 53*.

4. Cui trebuia Moise și bătrânii lui Israel să prezinte cererea de eliberare a poporului? Se puteau aștepta ca autoritatea egipteană să accepte cu ușurință o astfel de cerere? Exodul 3:18-20.
……
……

"Moise nu se aștepta ca acesta să fie modul în care Domnul îl va folosi pentru a elibera Israelul din Egipt. El a crezut că va fi prin război. Și când Domnul i-a făcut cunoscut că el trebuia să stea înaintea lui Faraon, și în numele Lui să-i ceară să lase pe Israel să plece, el s-a dat înapoi de la sarcină.

"Faraonul înaintea căruia trebuia să apară, nu a fost cel care a decretat să fie pedepsit cu moartea. Acel rege era mort, iar altul luase frâiele conducerii. Aproape toți regii egipteni au fost numiți cu numele de Faraon. Moise ar fi preferat să stea în fruntea copiilor lui Israel ca general al lor și să facă război cu Egiptenii. Dar nu acesta era planul lui Dumnezeu. El trebuia să fie preamărit înaintea poporului Său și să-i învețe nu numai pe ei, ci pe Egipteni, că există un Dumnezeu viu, care are puterea de a salva și de a distruge." –*The Spirit of Prophecy,* vol. 1, pp. 170, 171.

<u>Refuzul lui Faraon și plăgile</u>

5. Ce solie de la Dumnezeu i-a transmis Moise Faraonului după ce cinci plăgi au lovit țara și regele nu voia să elibereze poporul înrobit? Exodul 9:14.
……
……

„De fiecare dată când el refuza să se supună voinței lui Dumnezeu, inima sa devenea mai împietrită și mai puțin impresionabilă de către Duhul lui Dumnezeu. El a semănat sămânța încăpățânării și Dumnezeu a lăsat-o să germineze. El ar fi putut s-o

prevină printr-o minune, dar nu acesta era planul Său. El i-a îngăduit să crească și să producă un seceriș după soiul ei, demonstrând astfel credincioșia Sfintei Scripturi. “Ce seamănă omul aceea va și secera.” Când un om plantează îndoieli, el va secera îndoieli. Respingând prima rază de lumină și apoi fiecare rază ce a urmat, Faraon a mers de la un anume grad de împietrire a inimii la altul, până când corpurile reci, moarte, ale primilor născuți n-au făcut decât să oprească necredința și încăpățânarea lui pentru o clipă. Apoi, hotărât să nu se supună căii lui Dumnezeu, el și-a continuat drumul cu încăpățânare, până când apele Mării Roșii l-au acoperit cu totul.” - *(5T, p. 119,120).*

6. Ce poruncă subită a dat în cele din urmă Faraonul după a zecea plagă care trebuia să zdrobească voința de fier a egiptenilor? Exodul 12:31-33.

.....

.....

„Providențele minunate legate de eliberarea lui Israel din robia egipteană și de ocuparea țării făgăduite au determinat pe mulți dintre păgâni să recunoască pe Dumnezeul lui Israel drept Conducătorul suprem. “Egiptenii vor cunoaște”, fusese făgăduința, “că Eu sunt Domnul când Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și când voi scoate din mijlocul lor pe copiii lui Israel.” Exodul 7:5. Chiar și îngâmfatul Faraon a fost constrâns să recunoască puterea lui Iehova. “Duceți-vă de slujiți Domnului”, a îndemnat el pe Moise și Aaron, “și binecuvântați-mă.” Exodul 12:31,32.” *–Profeți și Regi, p. 369.*

<u>Exodul</u>

7. Ce mare eveniment a avut loc în cele din urmă? Care a fost scopul Domnului în eliberarea lui Israel din sclavia egipteană? Exod 12:40,41; Fapte 7:6,7; Exod 29:46.

.....

.....

„Ziua aceea a însemnat încheierea istoriei descoperite lui Avraam în viziune profetică, dată cu veacuri înainte: 'Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu, și pe urmă va ieși de acolo cu

mari bogăţii.' Geneza 15:13,14. Cei patru sute de ani se împliniseră. 'Şi, după patru sute treizeci de ani, tocmai în ziua aceea, toate oştile Domnului au ieşit din ţara Egiptului.' (Exod 12,41).” – *Patriarhi şi Profeţi, pp. 281, 282.*

„Dar, ca şi stelele în vastul circuit al drumului rânduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă şi nici întârziere. Prin simbolurile marii întunecimi şi ale cuptorului fumegând, Dumnezeu îi descoperise lui Avraam robia lui Israel în Egipt şi declarase că timpul rămânerii lui va fi de patru sute de ani. “Pe urmă”, zise El, “va ieşi de acolo cu mari bogăţii.” Geneza 15:14. Împotriva acestui cuvânt a luptat în zadar toată puterea mândrului imperiu al lui Faraon. “Tocmai în ziua aceea”, rânduită de făgăduinţa lui Dumnezeu, “toate oştirile Domnului au ieşit din ţara Egiptului.” Exodul 12:41.” – *Hristos Lumina Lumii, p. 32.*

<u>Pentru studiu suplimentar</u>

„Cazul acesta este redat în raportul Sfintei Scripturi spre folosul nostru. Ceea ce a avut loc în inima lui Faraon, exact acelaşi lucru va avea loc în fiecare suflet care neglijează să se împărtăşească de lumină şi să umble imediat în lumina razelor ei. Dumnezeu nu distruge pe nimeni. Păcătosul se distruge singur prin propria sa nepocăinţă. Când o persoană neglijează o dată să dea ascultare invitaţiilor, mustrărilor şi avertizărilor Duhului lui Dumnezeu, conştiinţa sa se împietreşte şi data următoare când este mustrat va fi mult mai dificil să se supună şi să asculte decât înainte. Şi astfel se va întâmpla cu fiecare repetare. Conştiinţa este vocea lui Dumnezeu ce se aude în mijlocul conflictului pasiunilor omeneşti; când i se rezistă, Duhul lui Dumnezeu este întristat.” - *(5T, p. 120).*

* * *

3
Sabatul din 17 iulie 2021

CĂLĂTORIA SUB PROTECȚIE DIVINĂ

„ ‘Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine.” Exodul 19:4.

„În toate necazurile lor, n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime.” Isaia 63:9.

O cale prin mare

1. Ce au făcut egiptenii când israeliții au tăbărât în apropierea Mării Roșii? Ce soluție a prezentat Domnul pentru această situație teribilă? Exodul 14:9;13-16.

.....
.....

„Atunci faraon a poruncit să lase pe Israel să plece; însă, după ce și-au îngropat morții, egiptenilor le-a părut rău că lăsase pe Israel să plece. Consilierii și oamenii puternici ai Egiptului au încercat să caute justificări pentru pierderile lor grele. Ei nu admiteau că ceea ce s-a întâmplat sau că judecățile acelea erau de la Dumnezeu; de aceea au luat-o pe urma copiilor lui Israel.

„Când israeliții au zărit armata egipteană pe urma lor, unii pe cai, iar alții în care și echipați de război, inimile li s-au înmuiat. Marea Roșie era înainte, iar oștirea egipteană în urma lor. Nu puteau vedea nici o cale de scăpare. Un strigăt de biruință a izbucnit din mijlocul egiptenilor, care socoteau că Israel este în mâna lor. Israeliții s-au înspăimântat grozav.” - *(1T, p. 265)*.

2. Ce cale a deschis Domnul pentru poporul Său? Ce a văzut Israel în acea zi minunată și memorabilă? Exodul 14:22,29-31.

.....
.....

"Egiptenii au îndrăznit să se aventureze pe calea pe care Dumnezeu o pregătise pentru poporul Său, iar îngerii lui Dumnezeu au trecut prin tabăra lor și le-au scos roțile carelor. Erau loviți.

Înaintarea lor era foarte lentă și au început să se îngrijoreze. Ei și-au adus aminte de judecățile pe care Dumnezeul evreilor le-a adus asupra lor în Egipt, ca să-i silească să lase pe Israel să plece și s-au gândit că Dumnezeu îi va da pe toți în mâinile israeliților. Ei au înțeles că Dumnezeu se lupta pentru Israeliți și se temeau foarte tare astfel că se pregăteau să fugă de ei...." –*The Spirit of Prophecy,* vol. 1, pp. 209, 210.

„Însă Domnul i-a poruncit lui Moise să le spună să meargă înainte, să-și ridice toiagul să-și întindă mâna asupra mării și să-i despartă apele. El a făcut astfel și, iată, marea s-a despărțit în două, iar copiii lui Israel au trecut cu piciorul pe loc uscat. Faraon se împotrivise atât de mult lui Dumnezeu și și-a împietrit inima împotriva lucrărilor Sale atotputernice, minunate, încât în orbirea sa a dat năvală pe drumul pe care Dumnezeu îl pregătise în mod miraculos pentru poporul Său. Din nou lui Moise i-a fost poruncit să-și întindă mâna asupra mării, iar "marea și-a luat iarăși repeziciunea cursului" (Exod 14, 27) și apele au acoperit oștirea egipteană, care s-a înecat." - *(1T, p. 265,266*).

<u>Îndrumare pe timp de zi și de noapte</u>

3. Cine a condus poporul în greaua lui călătorie? Îl puteau vedea personal în timp ce Îi însoțea ca avangardă și ariergardă? Exodul 13:21,22.

.....
.....

"De la începutul păcatului, Hristos a fost cu poporul Său să conteste autoritatea lui Satan, pentru că a văzut că conflictul trebuia să se desfășoare aici pe pământ.... Învăluit în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea, Hristos a condus, a îndrumat, a sfătuit pe copiii lui Israel în călătoriile lor din Egipt în Canaan. Dar cât de nedoritori erau copiii lui Israel să fie conduși, cât de nedoritori să fie controlați de vocea Îngerului Domnului! Cât de dornici erau să-și justifice propria conduită, să-și justifice sentimentele lor răzvrătite și să-și urmeze propriile idei și planuri!"–*Christ Triumphant,* p. 108.

"Minunatul stâlp de nor care i-a însoțit în pribegiile lor și a servit pentru a-i proteja de razele fierbinți ale soarelui, înainta grandios în fruntea lor ziua, nesupus nici soarelui, nici furtunii, iar noaptea devenea un stâlp de foc pentru a-i lumina pe drum. Ei l-au urmat ca

un semn de la Dumnezeu de a merge înainte, dar acum s-au întrebat între ei dacă nu putea să fie o umbră a vreunei teribile calamități care era pe cale să-i lovească pentru că nu i-ar fi adus pe partea greșită a muntelui, pe o cale de netrecut?” –*Signs of the Times,* April 1, 1880.

4. Pe lângă faptul că era lumina lor noaptea și umbra lor în timpul zilei, ce altceva a asigurat "norul"? Prin urmare, ce putem spune cu siguranță împreună cu Psalmistul? Exodul 14:19-20; Psalmul 121:5.

.....
.....

„Egiptenii nu-i puteau vedea pe evrei, deoarece norul gros de întuneric era deasupra lor, nor care pentru israeliți era numai lumină. Astfel și-a arătat Dumnezeu puterea, ca să-și încerce poporul, să vadă dacă se vor încrede în El sau nu, după ce le-a dat atâtea dovezi ale grijii și dragostei Lui pentru ei și ca să-i mustre pentru necredința și murmurarea lor.” –*Istoria Mântuirii, p. 123.*

5. Ce altceva a făcut "norul" de-a lungul călătoriei prin pustie? Au fost israeliții vreodată singuri sau abandonați în timpul călătoriei lor? Exodul 40:36-38; Neemia 9:19.

.....
.....

"Această națiune de sclavi trebuia să fie învățată de Dumnezeu. Isus Hristos, învăluit în stâlpul de nor și foc, trebuia să fie conducătorul lor invizibil, conducătorul peste toate triburile lor. Moise trebuia să fie purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu. Timp de patruzeci de ani, Dumnezeu a domnit peste ei în timp ce călătoreau prin pustie ... Ei trebuiau să fie despărțiți de toate națiunile, să fie îndrumați și sfătuiți până când, printr-o reprezentare corectă a caracterului divin, trebuiau să ajungă să-l cunoască pe Dumnezeu, să I se închine și să se supună poruncilor Sale.” –*The Southern Work, pp. 41, 42.*

„Așa cum au fost oamenii lui Dumnezeu din vechime, tot așa ar trebui să fim pregătiți și noi să înaintăm atunci când norul se ridică și se mișcă înainte și să ne oprim atunci când norul se oprește peste un anumit loc. Nimeni nu poate fără să miște, fără să avanseze.” –*(Manuscript 56, May 9, 1902) The Upward Look, p. 143.*

Pâine din cer

6. Ce a oferit Domnul pentru acea mulțime imensă după ce a călătorit timp de șase săptămâni pe măsură ce rezervele au început să scadă? Exod 16:4,17,18,32.

.....
.....

„Iar imnul leviților, raportat de Neemia, înfățișează în mod viu grija lui Dumnezeu pentru poporul Israel, chiar în acești ani, când au fost lepădați și alungați: "În îndurarea Ta fără margini, nu i-ai părăsit în pustie și stâlpul de nor n-a încetat să-i călăuzească ziua pe drum, iar stâlpul de foc să le lumineze noaptea drumul pe care aveau să-l urmeze. Le-ai dat Duhul Tău cel bun, ca să-i facă înțelepți. N-ai depărtat mana Ta de la gura lor și le-ai dat apă să-și potolească setea. Da, patruzeci de ani i-ai susținut în pustie ... ... hainele nu li s-au învechit și picioarele nu li s-au umflat." Neemia 9:19-21." - *Patriarhi și Profeți, pp. 406, 407.*

"Lumina pe care Dumnezeu a dat-o și va continua să o dea cu privire la problema mâncării trebuie să fie pentru poporul Său astăzi ceea ce a fost mana pentru copiii lui Israel. Mana a căzut din cer și oamenilor li s-a spus să o adune și să o pregătească pentru a fi mâncată. Tot astfel, în diferitele țări ale lumii se va da lumină poporului Domnului și vor fi pregătite alimente sănătoase potrivite acestor țări." –*Medical Ministry,* p. 267.

7. Cât de mult timp a oferit Tatăl hrana zilnică copiilor Săi? Cum a numit scriitorul biblic această providență specială? Exodul 16:35; Iosua 5:11,12; Psalmul 78: 23-25.

.....
.....

"Când Dumnezeul lui Israel și-a scos poporul din Egipt, El le-a reținut într-o mare măsură mâncarea de carne, dar le-a dat pâine din cer și apă din stânca cea dură." –*Sfaturi pentru Sănătate, p. 111*.

„Mana a continuat să cadă; iar ei erau hrăniți dimineața și seara de o mână divină. Stâlpul de nor ziua și stâlpul de foc noaptea semnificau prezența lui Dumnezeu, aceasta fiind o vie aducere aminte înaintea lor. Prezența divină nu depindea de prezența lui Moise. Dar chiar în vremea în care el se ruga pe munte Domnului

pentru ei, se grăbeau să facă greșeli rușinoase, să încalce Legea dată într-un mod grandios cu atât de puțin timp în urmă.” - *(3T, p. 340).*

„Timp de patruzeci de ani, li se reamintea zilnic, prin această miraculoasă aprovizionare, de grija neobosită a lui Dumnezeu și de iubirea Lui gingașă... Hrăniți fiind cu “grâu din cer”, ei erau instruiți zilnic că, având făgăduința lui Dumnezeu, ei erau tot așa de siguri în ceea ce privește hrana lor, ca și atunci când ar fi fost înconjurați de unduitoare lanuri de grâu în câmpiile fertile ale Canaanului.

Mana căzută din cer pentru hrănirea poporului Israel a fost un tip al Aceluia care a venit de la Dumnezeu ca să-și dea viața pentru lume.” *–Patriarhi și Profeți, p. 297.*

Pentru studiu suplimentar

„Peregrinarea prin pustie n-a fost poruncită numai ca o pedeapsă rostită asupra răzvrătiților și cârtitorilor, ci trebuia să slujească la disciplinarea generației ce avea să vină, pregătind-o pentru intrarea în țara făgăduinței. Moise le-a spus: “Domnul, Dumnezeul tău, te mustră cum mustră un om pe copilul lui”, “ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să te vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui. Astfel ... te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului.” Deuteronom 8:5,2,3.” *–Patriarhi și Profeți, p. 407.*

* * *

4
Sabatul din 24 iulie 2021

DARURILE LEGII

„Dacă poruncile lui Dumnezeu sunt ținute, timp de o mie de generații, aceasta va conduce în Împărăția lui Dumnezeu, în prezența lui Dumnezeu și a sfinților Săi îngeri.

„Acesta este un argument care nu poate fi contrazis. Poruncile lui Dumnezeu vor dura cât timpul și veșnicia. Atunci ele ne sunt date ca o povară? Nu. "Și Domnul ne-a poruncit să ținem toate aceste porunci, să ne temem de Domnul pentru binele nostru pentru totdeauna, pentru a ne putea păstra în viață, așa cum suntem astăzi." Deuteronom 6:24. Domnul a dat poporului Său porunci, pentru ca, ascultând de ele, copiii Săi să-și poată păstra sănătatea fizică, mintală și morală. Ei aveau să trăiască prin ascultare; însă moartea este rezultatul sigur al neascultării de Legea lui Dumnezeu." - *Fundamentele Educației Creștine, pp. 413, 414.*

<u>Porunci legate de veșnicie</u>

1. Vorbind direct prin viu grai, ce a dat Domnul în folosul poporului Său, când israeliții au ajuns la Muntele Sinai? Apoi, pe ce le-a scris? Exodul 20:1; Deuteronomul 9:10; Exodul 34:28; 31:18.

……
……

„Poruncile lui Dumnezeu sunt cuprinzătoare și vaste. În câteva cuvinte, ele descoperă întreaga datorie a omului. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta… Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți." Marcu 12:30,31. În cuvintele acestea sunt cuprinse lungimea și lărgimea, adâncimea și înălțimea Legii lui Dumnezeu, pentru că apostolul Pavel declară: „… dragostea, deci, este împlinirea Legii." Romani 13:10. Singura definiție a păcatului pe care o găsim în Biblie este că „păcatul este fărădelege." 1 Ioan 3:4. Cuvântul lui Dumnezeu declară: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu." Romani 3:23. „Nu este niciunul neprihănit, niciunul măcar." Romani 3:12. Mulți sunt înșelați cu privire la starea inimii lor. Ei nu-și dau seama că inima lor firească este nespus de înșelătoare

și deznădăjduit de rea. Ei se îmbracă în propria neprihănire și sunt mulțumiți cu atingerea unui standard omenesc al caracterului, un standard fixat de ei, dar cât de fatal dau greș, pentru că nu ating standardul divin, iar prin puterea lor nu sunt în stare să corespundă cerințelor lui Dumnezeu!” - *Solii alese, vol. 1, p. 320.*

2. Ce consemnează scripturile despre validitatea și amploarea acestor principii divine? Ce a spus Isus despre cât timp va fi valabilă Legea Sfântă? Psalmul 111:7,8; Matei 5:17; Luca 16:17.
.....
.....

“Câtă vreme nu va trece cerul și pământul”, a zis Isus, “nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” Soarele care strălucește în ceruri, pământul pe care locuim sunt martori din partea lui Dumnezeu că Legea Lui este neschimbată și veșnică. Deși acestea ar putea trece, preceptele divine vor rămâne. “Este mai lesne să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege.” Luca 16:17. Sistemul simbolurilor care arătau către Isus ca Miel al lui Dumnezeu avea să fie desființat la moartea Lui; dar preceptele Decalogului sunt tot așa de imutabile ca și tronul lui Dumnezeu.” *–Hristos Lumina Lumii, 308*

"Lucrarea noastră este să susținem legea lui Dumnezeu; căci Hristos a spus: "Este mai lesne să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege’ El a mai spus: "Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!" *–Signs of the Times,* April 22, 1889.

<u>Standardul mântuirii</u>

3. Pe lângă Decalogul divin, sfânt, ce a mai dat Moise poporului din partea Domnului pentru a guverna serviciile sanctuarului și viața de zi cu zi? Ce a fost inclus în aceste dispoziții suplimentare? Levitic 7:37,38; 11:46,47; Exod 22:31.
.....
.....

„Căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic!” De aceea mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor. (Isaia 24:5,6) Mulți se minunează că rasa umană a degenerat atât de mult

din punct de vedere fizic, mental și moral. Ei nu înțeleg că încălcarea Constituției și a Legilor lui Dumnezeu și încălcarea legilor sănătății au produs această degenerare tristă. Încălcarea Poruncilor lui Dumnezeu a făcut ca mâna Sa prosperă să fie înlăturată." –*Spiritual Gifts,* vol. 41, pp. 123, 124.

„După cum Biblia ne prezintă două legi — una neschimbătoare și veșnică, iar cealaltă trecătoare, provizorie — tot astfel sunt două legăminte." –*Patriarhi și Profeți, p. 370.*

4. Care este funcția Legii lui Dumnezeu, din moment ce ea nu-l poate îndreptăți pe păcătos? Romani 3:20; 7:7.

.....

.....

„...prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului."(Romani 3:20); Căci "păcatul este fărădelege.' 1 Ioan 3:4. Oamenii sunt convinși de păcat prin intermediul Legii, și înainte de a-și da seama de nevoia de un Mântuitor, ei trebuie să simtă că sunt păcătoși, expuși la mânia lui Dumnezeu. Satana lucrează fără încetare pentru a micșora în ochii omului caracterul grav al păcatului. Iar aceia care calcă în picioare Legea lui Dumnezeu fac lucrarea marelui amăgitor, pentru că resping singura regulă prin care pot să definească păcatul și care poate să aducă în conștiința celui nelegiuit convingerea cu privire la păcat.

„Legea lui Dumnezeu ajunge până la acele intenții secrete care, deși pot să fie păcătoase, adesea sunt trecute cu vederea cu ușurință, dar care, în realitate, constituie temeiul și mijlocul de verificare al caracterului. Ea este oglinda în care trebuie să privească păcătosul, dacă dorește să aibă o cunoaștere corectă a caracterului lui moral. Când se vede condamnat de marele standard al neprihănirii, următorul său pas trebuie să fie acela de a se pocăi de păcatele lui și de a căuta iertarea prin Hristos. Pentru că nu reușesc să facă lucrul acesta, mulți încearcă să spargă oglinda care le arată defectele, să anuleze Legea care scoate în evidență petele din viața și din caracterul lor." - *Solii alese, vol. 1, p. 219*.

<u>Reflectarea iubirii și a credincioșiei</u>

5. Ce este împlinirea Legii dată de un Dumnezeu iubitor? Romani 13:8-10.

.....

„Iubirea față de Dumnezeu trebuie adusă în viața noastră de zi cu zi. Atunci și numai atunci putem arăta iubire adevărată față de semenii noștri. Când se face acest lucru, când Hristos este întronat în inimile noastre, noi manifestăm prin viața noastră de zi cu zi, prin conversația noastră, prin interesul nostru neegoist unul față de celălalt, prin dragostea noastră profundă pentru suflete, că suntem împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu. Realitatea cuvintelor noastre este marcată de o evlavie profundă, care curăță sufletul și lucrează neîncetat spre binele altora.

'Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu.' 'Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii.' 'Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar și vegheați în vederea rugăciunii.' Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate.'" –*Signs of the Times, March 11, 1897.*

6. Cât de important este faptul că israeliților li s-a dat legea, promisiunile, profețiile și oracolele lui Dumnezeu? Ce au scris Moise și apostolul Pavel despre aceasta? Deuteronomul 4:6; Romani 3:1,2; 9:4,5.

.....

.....

„Moise le-a mai adus aminte de ziua când s-au înfățișat înaintea Domnului Dumnezeului lor la Horeb. Și a atenționat oștile israelite: "Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare, încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înainte?" (Deuteronom 4:10,7,8,20). Astăzi se poate spune din nou ce i s-a spus lui Israel. Legile pe care le-a dat Dumnezeu poporului Său pe vremuri erau mai umane, mai bune și mai înțelepte decât ale celor mai civilizate națiuni de pe pământ. Legile neamurilor poartă urmele slăbiciunilor și patimilor inimilor nerenăscute; dar Legea lui Dumnezeu poartă în sine pecetea Divinității." –*Patriarhi și Profeți, p. 465.*

7. Ce spun Scripturile despre cei care ascultă de poruncile sfinte ale Domnului? Cum se va raporta fiecare creștin la aceste principii prețioase? Psalmii 112:1; 128:1; Apocalipsa 22:14.

.....
.....

„Dumnezeu le dăduse oamenilor poruncile Sale ca o regulă de viețuire, dar Legea Sa a fost călcată, și urmarea a fost săvârșirea a tot felul de păcate ce s-au putut închipui." –*Patriarhi și Profeți, p. 91.*

„Nimeni nu trebuie să se teamă că mărinimia sa îl va aduce în situația de a duce lipsă. Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu va aduce cu siguranță după sine prosperitatea. "Căci pentru aceasta", a spus Dumnezeu, "te va binecuvânta Domnul, Dumnezeul tău, în toate lucrările de care te vei apuca." "Vei da cu împrumut multor neamuri, dar tu nu vei lua cu împrumut de la ele; tu vei stăpâni peste multe neamuri, dar ele nu vor stăpâni peste tine." Deuteronom 15:10,6." – *Divina Vindecare, p. 187*.

„Cel care devine părtaș al naturii divine, va fi în armonie cu marele standard al neprihănirii lui Dumnezeu, Legea Sa cea sfântă. Aceasta este regula prin care Dumnezeu măsoară faptele, acțiunile oamenilor. Prin Lege va fi probat caracterul la judecată." –*Parabolele Domnului Hristos, p. 314*.

<u>Pentru studiu suplimentar</u>

„Dumnezeu cere de la copiii Săi desăvârșirea. Legea Sa este o transcriere a caracterului Său și este norma tuturor caracterelor. Acest standard veșnic este prezentat tuturor, pentru ca astfel să nu fie nici o greșeală cu privire la felul oamenilor din care Dumnezeu dorește să-și alcătuiască împărăția Sa. Viața Domnului Hristos aici pe pământ a fost o expresie desăvârșită a Legii lui Dumnezeu și, când aceia care pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu devin asemenea Domnului Hristos în caracter, atunci ei vor fi ascultători de poruncile lui Dumnezeu. Atunci, Domnul va avea încredere în ei spre a face parte din numărul celor care vor forma familia cerească. Îmbrăcați în veșmântul slăvit al neprihănirii Domnului Hristos, ei au un loc la ospățul împăratului. Ei au atunci dreptul de a se alătura mulțimii celor spălați în sângele Mielului." –*Parabolele Domnului Hristos, p. 315*.

„Este doar spre folosul cel mai bun al omului, chiar în această lume de a asculta de poruncile lui Dumnezeu. Și este într-adevăr în

interesul lui veșnic de a se supune lui Dumnezeu și a fi în pace cu El... Dumnezeu l-a făcut o ființă morală liberă, să asculte sau să nu asculte. Răsplata vieții veșnice - o încărcătură veșnică de slavă - e făgăduită celor ce fac voia lui Dumnezeu - în timp ce asupra tuturor acelora care nesocotesc Legea Sa și calcă în picioare poruncile Sale, stau amenințările mâniei Sale. – *Sfințirea Vieții, 76*.

* * *

5

Sabatul din 31 iulie 2021

LEGĂMÂNTUL LUI DUMNEZEU CU POPORUL SĂU.

„În Exodul 19 citim: 'Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine." Și acum, dacă veți asculta într-adevăr de vocea mea și veți ține legământul meu, atunci voi îmi veți fi un tezaur special, peste toate popoarele, pentru că tot pământul este al meu. (BTF) Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.'"

"O, ce minunată afirmație este aceasta! Dumnezeu se oferă să-i facă pe israeliți comoara Sa specială, dacă se supun Legii Sale și slăvesc numele Său." –*Lift Him Up, p. 139*.

1. Cine au fost incluși în legământul dintre Dumnezeu și Avraam, deși nu erau încă născuți? Ce a oferit Domnul poporului Său la timpul potrivit? Geneza 17:7; Exodul 19:5.

.....

.....

„Dumnezeu, în înțelepciunea Sa infinită, l-a ales pe Israel ca depozitar al comorilor neprețuite ale adevărului pentru toate neamurile. Le-a dat legea Lui ca standard al caracterului pe care trebuiau să îl dezvolte înaintea lumii, înaintea îngerilor și înaintea lumilor necăzute. Ei trebuiau să descopere lumii legile guvernării cerului. Prin învățătură și exemplu ei trebuiau să descopere o mărturie hotărâtă pentru adevăr. Slava lui Dumnezeu, maiestatea și puterea Sa trebuia să fie descoperită în toată deplinătatea Sa. Ei trebuiau să fie o împărăție de preoți și conducători." Dumnezeu le-a dat tot ceea ce le era necesar pentru a ajunge națiunea cea mai mare de pe pământ." –

(*The Southern Work*, January 10, 1905) *Seventh-day Adventist Bible Commentary,* vol. 4, pp. 1180, 1181.

Legământul promisiunilor

2. Ce includea legământul lui Dumnezeu cu Avraam? Ce asigurări a adăugat Domnul la Legământul încheiat cu Israel pe lângă promisiunile făcute? Geneza 17:2,6,8; Exodul 19:5, partea de mijloc, 6.

.....
.....

„Curând după așezarea taberei la Sinai, Moise a fost chemat sus pe munte pentru a se întâlni cu Dumnezeu.... Israel avea să intre într-o legătură strânsă și deosebită cu Cel Prea Înalt - să fie primit ca biserică și națiune sub cârmuirea lui Dumnezeu. Solia către Moise pentru popor a fost: '...dacă veți asculta într-adevăr de vocea Mea și veți ține legământul Meu, atunci voi Îmi veți fi un tezaur special, peste toate popoarele, pentru că tot pământul este al Meu. (BTF). Și Îmi veți fi o împărăție de preoți și o națiune sfântă.' Exodul 19:4-6." –*Harul uimitor al lui Dumnezeu, p. 135*.

3. Cum a răspuns poporul la binecuvântările Domnului oferite prin Moise? Ce a promis poporul după ce a auzit legile, condițiile și promisiunile sfinte? Exodul 19:7,8; 24:3.

.....
.....

„Moise s-a întors în tabără și, adunându-i pe bătrânii lui Israel, le-a repetat solia divină. Răspunsul lor a fost: "Vom face tot ce a zis Domnul". Astfel, ei au făcut un legământ solemn cu Dumnezeu, legându-se să-L primească drept Conducător al lor, fapt prin care au devenit, într-un sens special, supuși ai autorității Sale."

"În timpul robiei lor, poporul a pierdut într-o mare măsură cunoștința despre Dumnezeu și despre principiile legământului Avraamic.... Trăind în mijlocul idolatriei și al corupției, ei nu aveau o concepție corectă despre sfințenia lui Dumnezeu, despre păcătoșenia excesivă a propriilor lor inimi, despre incapacitatea lor totală de a asculta de legea lui Dumnezeu și despre nevoia lor de Mântuitor ... Dumnezeu i-a adus la Sinai; El și-a descoperit slava; le-a dat legea Sa împreună cu promisiunea unor mari binecuvântări

condiționate de ascultare.... Poporul nu și-a dat seama ... că fără Hristos le era imposibil să țină Legea lui Dumnezeu ... Având sentimentul că erau capabili să ajungă ei înșiși la neprihănire, au declarat: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.” Exodul 24:7." – *Harul uimitor al lui Dumnezeu, p. 135.*

4. Ce a construit Moise după ce, pentru a doua oară, poporul și-a dat consimțământul și și-a exprimat dorința de a asculta? Atunci, de ce a ridicat el doisprezece pietre și a ales tineri din cele douăsprezece triburi pentru a aduce jertfe Domnului? Exodul 24:4-6.

.....

.....

„Pe când cobora de pe munte, Moise “a venit și a spus poporului toate cuvintele Domnului și toate legile. Tot poporul a răspuns într-un glas: ‘Vom face tot ce a zis Domnul’. Moise a scris toate cuvintele Domnului. Apoi s-a sculat dis-de-dimineață, a zidit un altar la poalele muntelui și a ridicat douăsprezece pietre pentru cele douăsprezece seminții ale lui Israel. A trimis pe niște tineri dintre copiii lui Israel să aducă Domnului arderi de tot și să junghie tauri ca jertfe de mulțumire. Moise a luat jumătate din sânge și l-a pus în străchini; iar cealaltă jumătate a stropit-o pe altar. A luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: ‘Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul’. Moise a luat sângele și a stropit poporul, zicând: „Iată sângele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte.’” (Exod 24,4-8.)

În acest fel, printr-unul dintre cele mai solemne servicii, copiii lui Israel au fost puși deoparte ca popor deosebit. Stropirea sângelui reprezintă sângele vărsat de Domnul Isus, prin care ființele omenești sunt curățite de păcat.” - *Fundamentele educației creștine, 506, 507.*

<u>Includerea tuturor oamenilor</u>

5. De ce credeți că a fost necesară întărirea legământului dintre Dumnezeu și om și nu doar o simplă promisiune reciprocă? De ce a fost scris totul într-un document numit "Cartea Legămân-tului" și prezentat poporului a doua oară? Exodul 24:7.

.....

.....

„Favoarea lui Dumnezeu față de Israel fusese totdeauna condiționată de ascultarea lor. La poalele muntelui Sinai, ei intraseră în legământ cu El, ca să fie comoara Lui deosebită “din toate popoarele.” Ei făgăduiseră în mod solemn să urmeze calea ascultării, “Vom face tot ce a zis Domnul”, au zis ei Exodul 19:5,8. și când, la câteva zile după aceea, Legea lui Dumnezeu a fost rostită pe Sinai și prin Moise le-au fost transmise îndrumări suplimentare sub formă de regulamente și judecăți, izraeliții au făgăduit iarăși într-un glas: “Vom face tot ce a zis Domnul.” La ratificarea legământului, poporul s-a unit din nou și a zis: “Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.” Exodul 24:3,7. Dumnezeu îl alesese pe Israel ca popor al Său și ei Îl aleseseră ca Împărat al lor.” - *Profeți și regi, p. 293.*

„Acesta este promisiunea pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să o facă în aceste zile din urmă. Acceptarea lor de către Dumnezeu depinde de o împlinire cu credincioșie a condițiilor înțelegerii încheiate cu El. Dumnezeu include în legământul Său pe toți aceia care Îl vor asculta. Tuturor celor care vor face dreptate și judecată, păzindu-și mâna să facă vreun rău,..." - *Harul Uimitor al lui Dumnezeu, p. 142.*

6. De ce ratificarea legământului nu a fost făcută prin simple inițiale sau semnături, așa cum facem astăzi, ci printr-un mod mult mai solemn și sacru? Ce însemnătate a avut când Moise a stropit Cartea Legământului și poporul însuși cu același sânge? Exodul 24:8; Evrei 9:18-20.

.....
.....

„Moise a scris, nu Cele Zece Porunci, ci judecățile pe care Dumnezeu le cerea să le respecte și făgăduințele condiționate de ascultarea lor. El a citit aceasta poporului, și ei s-au angajat să asculte de toate cuvintele pe care le spusese Domnul. Apoi, Moise a scris legământul lor solemn într-o carte și a adus jertfe lui Dumnezeu pentru popor. 'A luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.” Moise a luat sângele și a stropit poporul, zicând: „Iată sângele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte.’” (Exod 24,4-8.) Poporul a repetat angajamentul solemn față de

Domnul de a face tot ce spusese El și de a fi ascultători.” –*The Spirit of Prophecy,* vol. 1, p. 240.

Legământ regal pecetluit cu sânge

7. Ce experiență au avut conducătorii lui Israel după încheierea legământului dintre Dumnezeu și poporul Său? Ce s-a întâmplat în mod asemănător, după ce Isus s-a referit la vărsarea sângelui Său în Legământul cel nou? Exodul 24:9-11; Matei 26:26-28.

.....

.....

„Moise a ascultat porunca lui Dumnezeu și a luat cu el pe Aaron, Nadab și Abihu și șaptezeci dintre cei mai influenți bătrâni din Israel, care l-au ajutat în munca sa și i-a așezat la distanță în așa fel încât să poată vedea măreția prezenței divine, în timp ce poporul trebuia să se închine la poalele muntelui....

„Ei nu au văzut persoana lui Dumnezeu, ci numai slava inexprimabilă care Îl înconjura. Înainte de aceasta, dacă ar fi privit o asemenea slavă sfântă, nu ar fi putut trăi, pentru că erau nepregătiți pentru ea. Dar arătarea puterii lui Dumnezeu i-a umplut de frică și astfel a lucrat în ei pocăința față de fărădelegile lor din trecut. Ei l-au iubit și l-au venerat pe Dumnezeu și s-au curățit pe ei înșiși și au contemplat Marea Sa slavă, curăție și milă, până când s-au putut apropia mai mult de Cel care fusese subiectul tuturor meditațiilor lor. Dumnezeu și-a învăluit slava cu un nor gros, astfel încât oamenii să nu-L poată privi. Slujba bătrânilor pe care Moise i-a luat cu el, a fost să-l ajute în conducerea oștirii lui Israel în țara promisă. Această lucrare a fost de o asemenea amploare încât Dumnezeu a considerat necesar să pună Spiritul Său peste ei. El i-a onorat cu o priveliște mai apropiată a slavei care i-a înconjurat înalta Sa maiestate, pentru a putea îndeplini cu înțelepciune partea lor în lucrarea ce le-a fost atribuită de îndrumare a poporului Lui cu frica și slava Lui în permanență înaintea lor.” –*Spiritual Gifts,* vol. 3, pp. 271, 272.

Pentru studiu suplimentar

„În modul cel mai hotărât, Domnul Hristos - prin Moise - a așezat înaintea lor scopul lui Dumnezeu cu ei, făcându-i să înțeleagă în mod clar condițiile prosperității lor. “Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău”, spunea El; “Domnul Dumnezeul tău te-a

ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului.... Să știi dar că Domnul, Dumnezeul tău, este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și își ține legământul până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui.... De aceea păzește poruncile, legile și rânduielile pe care ți le dau azi, și împlinește-le. Dacă veți asculta aceste porunci, dacă le veți păzi și împlini, Domnul, Dumnezeul tău, va ține față de tine jurământul și îndurarea cu care S-a jurat părinților tăi. El te va iubi, te va binecuvânta și te va înmulți; Va binecuvânta rodul tău și rodul pământului tău, grâul tău, mustul și undelemnul tău, rodul cirezilor tale de vite și rodul turmelor tale de oi, în țara pe care a jurat părinților tăi că ți-o va da. Vei fi binecuvântat mai mult decât toate popoarele.... Domnul va depărta de tine orice boală; nu-ti va trimite nici una din acele molime rele din Egipt pe care le cunoști." Deuteronom 7:6,9,11-15." - *Parabolele Domnului Hristos, 288, 289.*

* * *

6

Sabatul din 7 august 2021

AȘEZAȚI ÎN JURUL SANCTUARULUI

„Prin Hristos trebuia să se împlinească scopul pentru care Sanctuarul era un simbol – acel locaș măreț cu pereții de aur strălucitor reflectând în nuanțe de curcubeu perdelele ornate cu heruvimi, parfumul de tămâie arzând încontinuu care umplea peste tot, preoții îmbrăcați în alb imaculat și tainicul mister al locașului interior, deasupra tronului milei, între figurile plecate ale îngerilor în închinarea lor se arăta slava Celui Prea Sfânt. În toate, Dumnezeu dorea ca poporul Său să citească scopul Său cu privire la sufletul omenesc." - *Credința prin care trăiesc, p. 192.*

<u>Locul șederii lui Dumnezeu</u>

1. Ce a cerut Domnul poporului Său să facă, printre alte lucruri? Care a fost marele Său scop cu Sanctuarul? Exodul 25:8; 29:45; Apocalipsa 21:3.

……

……

„Dumnezeu a poruncit să fie construit un cort în care israeliții, în timpul călătoriei lor în pustie, să se poată închina Lui. Au fost date ordine din cer ca acest cort să fie construit fără întârziere.” –(*Review and Herald,* October 28, 1902) *Seventh-day Adventist Bible Commentary,* vol. 1, p. 1108.

„Pentru construirea sanctuarului ca locuință a lui Dumnezeu, lui Moise i s-au dat instrucțiuni să facă toate lucrurile după modelul lucrurilor din ceruri. Dumnezeu l-a chemat pe munte și i-a descoperit lucrurile cerești, iar tabernacolul, cu tot ceea ce ținea de el, a fost lucrat după chipul celor văzute acolo.

„Așadar, lui Israel, în mijlocul căruia a dorit să locuiască, i-a dezvăluit gloriosul Său caracter desăvârșit. Modelul le-a fost arătat pe munte când Legea a fost dată de pe Sinai, când Dumnezeu a trecut pe dinaintea lui Moise și a rostit: “Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie”. Exodul 34:6.” - *Educație, p. 35.*

2. Prin urmare, care este unul dintre cele mai distinctive nume date tabernacolului și, de asemenea, mai târziu templului? 1 Samuel 1:24; 3:15; Ioan 2:16.

.....

.....

„De aici înainte, poporul avea să fie onorat cu prezența Împăratului lor. “Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel și voi fi Dumnezeul lor” și “locul acela va fi sfințit de slava Mea” (Exod 29:45,43), a fost asigurarea dată lui Moise. Ca simbol al autorității lui Dumnezeu și ca întrupare a voinței Sale, lui Moise i-a fost dat un exemplar al Decalogului, scris cu degetul lui Dumnezeu pe două table de piatră (Deuteronom 9, 10; Exod 32, 15.16) pentru a fi păstrat cu sfințenie în sanctuar, care, după ce avea să fie făcut, trebuia să fie centrul vizibil de închinare al națiunii.” –*Patriarhi și Profeți, p. 314.*

„Noi vom vorbi despre credincioșia iubitoare a lui Dumnezeu, ca păstorul adevărat, duios și plin de milă al turmei Sale, despre care El a spus că nimeni nu o va smulge din mâna Sa. Limbajul inimii nu va fi o murmurare și o văitare egoistă. Lauda, ca o apă limpede curgătoare va ieși de la credincioșii cei sinceri ai lui Dumnezeu. “Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui în casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele”, “Mă vei

călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă. Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea decât în Tine.” Psalmi 23:6; 73:24,25.” - *6T, p. 367, 368.*

<u>Locul ispășirii și al refugiului</u>

3. De fiecare dată când un individ sau un popor a păcătuit sau a comis erori, unde se putea găsi iertare și mângâiere? Prin urmare, cum putem numi acest loc extraordinar? Levitic 4:27-29,31 ultima parte.

.....
.....

„Ei însă nu aveau în ei înșiși nici o putere pentru a atinge acest ideal. Descoperirea de la Sinai nu putea să-i conștientizeze decât în ce privea starea lor de nevoie și neajutorare. O altă lecție, tabernacolul, urma să-i învețe, prin serviciul jertfei, lecția iertării păcatului și a puterii, prin Mântuitorul, de a fi ascultători.” - *Educație, pag. 36.*

„Tabernacolul menționat aici era un cort temporar amenajat pentru închinarea la Dumnezeu. Tabernacolul, modelul pe care Dumnezeu i la dat lui Moise, nu fusese încă construit.” –*Spiritual Gifts,* vol. 3, p. 287.

„Astfel să facă ispășire pentru sfântul locaș, pentru necurățiile copiilor lui Israel și pentru toate călcările de lege, prin care au păcătuit ei. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurățiilor lor.” O ispășire era făcută și pentru altar, ca “să-l curețe și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel.” Levitic 16:16,19.” –*Tragedia veacurilor, p. 418.*

4. În timp ce oamenii se puteau întâlni cu alți oameni în diferite locuri, cu cine se puteau întâlni în Sanctuar? Ce simțea fiecare credincios adevărat când intra în Casa Domnului? Exodul 33:7; 29:42,43; Psalmul 122:1.

.....
.....

„Cortul a fost ridicat în afara taberei, dar Moise l-a numit “Cortul întâlnirii.” Toți aceia care erau în adevăr pocăiți și doreau să se întoarcă la Domnul erau îndrumați să repare acolo răul făcut, să-și mărturisească păcatele și să caute mila Sa...

„Domnul îi ascultă rugăciunea și-i spuse să cheme șaptezeci de bărbați dintre bătrânii lui Israel — oameni nu numai înaintați în vârstă, ci și cu demnitate, cu judecată sănătoasă și experiență. “Adu-i la cortul întâlnirii”, zise El, “și să se înfățișeze acolo împreună cu tine. Eu Mă voi pogorî și-ți voi vorbi acolo; voi lua din duhul care este peste tine și-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului și să n-o porți tu singur.” – *Patriarhi și Profeți, pp. 327, 380.*

Centrul taberei

5. Ori de câte ori poporul se muta dintr-un loc în altul, ce era întotdeauna plasat în centrul taberei? În astfel de cazuri, unde își așezau corturile Leviții: oriunde preferau sau exista un loc și o ordine exactă pe care să le respecte? Ce ne învață acest lucru chiar și astăzi? Numere 1:50; 3:38,23,35,29.

.....

.....

"O altă priveliște remarcabilă pentru națiunile de jur împrejur era ordinea perfectă aplicată în tabăra israeliților. Acestea puteau vedea norul plutind peste locul în care cortul întâlnirii trebuia să fie înălțat; ei observau preoții și alți leviți numiți executându-și munca specială, fiecare făcând partea desemnată în activitatea de pregătire a taberei pentru noapte. Nimeni nu făcea ceva ce altcineva trebuia să facă. Oricine ar fi încercat să facă munca altui om ar fi suferit pedeapsa cu moartea. Fiecare își îndeplinea datoria sa specială. La ridicarea cortului, fiecare parte se potrivea cu cealaltă și Casa Domnului era ridicată cu o precizie minunată. Nu era rostit nici un cuvânt, nici un ordin nu era dat, cu excepția responsabilului. Nimeni nu era confuz; totul era pus împreună în conformitate cu chipul arătat lui Moise pe munte.” –*Lift Him Up,* p. 145.

6. Pe lângă leviți, ce respecta adunarea cu privire la Tabernacol? Putea fiecare trib să-și aleagă propriul loc în tabără așa cum dorea sau fiecare avea un loc hotărât în tabără? Ce învățăm din aceste reglementări? Numeri 2:2,3,5,7,18,20,22.

.....

.....

„Tot ce era legat de așezarea taberei era o pildă pentru copii, educându-i în obiceiurile preciziei, grijii și ordinii. Copiilor care erau destul de mari li se cerea să învețe cum să-și așeze corturile în care locuiau și să respecte ordinea perfectă în tot ceea ce făceau.... În mod constant, ei obțineau o educație cu privire la lucrurile cerești. În mod constant, părinții le explicau copiilor lor de ce israeliții călătoreau în pustie; de ce a fost dată legea la Sinai și ce așteptau să facă și să devină când ajungeau în țara făgăduinței." –*Lift Him Up,* p. 145.

„Locul fiecărei seminții era de asemenea stabilit. Fiecare trebuia să mărșăluiască și să tăbărască lângă propriul său stindard, așa cum poruncise Domnul: "Copiii lui Israel au să tăbărască fiecare lângă steagul lui, sub semnele casei părinților lui; să tăbărască în fața și împrejurul cortului întâlnirii." "Pe drum, vor ține șirul în care au tăbărât fiecare la rândul lui, după steagul lui" Numeri 2:2,17. Mulțimii pestrițe, care însoțea poporul Israel, nu i se îngăduia să locuiască în același loc cu acesta, ci trebuia să locuiască afară din tabără; iar urmașii lor trebuia să fie excluși din adunare până la a treia generație. Deuteronom 23:7,8." –*Patriarhi și Profeți, p. 375.*

<u>Prezența continuă a lui Dumnezeu</u>

7. Ce s-a întâmplat când a fost sfințit Sanctuarul? Care a fost semnul vizibil al prezenței lui Dumnezeu în cort, zi și noapte? Exodul 40:34-38.

.....

.....

„Dumnezeu i-a poruncit lui Moise cu privire la Israel: „Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor." (Exod 25:8), iar El a rămas în sanctuar, în mijlocul poporului Său. Prin toată rătăcirea lor obositoare din deșert, simbolul prezenței Sale era cu ei. Deci Hristos și-a așezat cortul în mijlocul taberei noastre omenești. El și-a așezat cortul lângă corturile oamenilor, ca să locuiască printre noi și să ne obișnuiască cu caracterul și viața Lui dumnezeiască. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl." Ioan 1:14." –*Hristos Lumina Lumii, pp. 23, 24.*

Pentru studiu suplimentar

„Prin Hristos trebuia să se împlinească scopul pentru care Sanctuarul era un simbol – acel locaș măreț cu pereții de aur strălucitor reflectând în nuanțe de curcubeu perdelele ornate cu heruvimi, parfumul de tămâie arzând încontinuu care umplea peste tot, preoții îmbrăcați în alb imaculat și tainicul mister al locașului interior, deasupra tronului milei, între figurile plecate ale îngerilor în închinarea lor se arăta slava Celui Prea Sfânt. În toate, Dumnezeu dorea ca poporul Său să citească scopul Său cu privire la sufletul omenesc. Mult timp după aceasta, apostolul Pavel aducea înaintea noastră același scop, vorbind prin Duhul Sfânt..." - *Educație, P. 36.*

* * *

7

Sabatul din 14 august 2021

SLUJIREA PREOȚEASCĂ

„În ce privește legătura cu Templul din Ierusalim, cuvintele Mântuitorului: "Stricați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica" aveau o însemnătate mai adâncă decât puteau să înțeleagă ascultătorii. Hristos era temelia și viața templului. Serviciile care se săvârșeau acolo simbolizau jertfa Fiului lui Dumnezeu. Preoția era rânduită să reprezinte caracterul de mijlocire al lucrării lui Hristos. Întregul plan al slujbei, al jertfelor, era o umbră a morții Mântuitorului pentru răscumpărarea lumii. Din momentul în care marele eveniment spre care arătau de atâtea veacuri aceste sacrificii urma să fie îndeplinit, ele nu mai aveau nici o valoare." –*Hristos Lumina Lumii, p. 165*.

1. Pe cine a desemnat Domnul să slujească în preoția antică? Ce s-a făcut înainte ca ei să înceapă să slujească în tabernacol? Exodul 28:1; 40:12,15.

……

……

„După sfințirea cortului întâlnirii, preoții au fost consacrați în slujbele lor sfinte. Aceste servicii de consacrare au ținut șapte zile, fiecare zi fiind marcată de ceremonii deosebite. În cea de-a opta zi,

preoții și-au început slujba. Asistat de fiii săi, Aaron a adus jertfele cerute de Dumnezeu, apoi și-a înălțat mâinile și a binecuvântat poporul. Toate au fost făcute așa cum poruncise Dumnezeu, și El a primit jertfa și și-a descoperit slava într-un chip deosebit: a venit foc de la Dumnezeu și a mistuit jertfa de pe altar. Poporul a privit la această minunată manifestare a puterii divine cu frică și cu mult interes. În ea, izraeliții au văzut un semn al slavei și bunăvoinței lui Dumnezeu, au scos cu toții un strigăt de laudă și adorare și au căzut cu fețele la pământ, ca și cum s-ar fi aflat chiar în prezența lui Dumnezeu." –*Patriarhi și Profeți, p. 359.*

<u>Slujbe sfinte și legi</u>

2. Cu toate că Aaron și fiii săi slujeau înaintea Domnului, în favoarea cui își îndeplineau ei slujirea continuă? Pe Cine sau ce simbolizează preoții levitici și serviciul lor? Levitic 9:7; Evrei 5:1; 8:1,2.

……
……

„Prin rânduială dumnezeiască, seminția lui Levi a fost pusă deoparte pentru serviciul de la sanctuar. În vremurile de demult, fiecare om era preotul propriei sale case. În zilele lui Avraam, preoția era socotită ca fiind dreptul de întâi născut, al celui mai mare fiu. Acum, în locul primului născut din tot Israelul, Domnul a primit seminția lui Levi pentru a sluji la sanctuar. Prin această cinste deosebită, El și-a manifestat aprobarea pentru credincioșia lor, dovedită atât prin alipirea de slujba Sa, cât și prin executarea judecății Sale atunci când Israel a apostaziat, închinându-se la vițelul de aur. Cu toate acestea, preoția a fost restrânsă numai la familia lui Aaron. Numai lui Aaron și fiilor săi le era îngăduit să slujească înaintea Domnului; restul seminției avea în grijă sanctuarul și mobilierul lui și trebuia să le dea ajutor preoților în slujba lor, dar nu avea voie să aducă jertfe, să ardă tămâie sau să privească la lucrurile sfinte, până nu erau acoperite. –*Patriarhi și Profeți, p. 350.*

3. Pe lângă slujirea lor sacră din tabernacol, în ce alt domeniu important slujeau preoții? Levitic 10:11; Deuteronom 33:10; Maleahi 2:7.

……

Deoarece au încetat să respecte fiecare aspect al poruncilor date de Dumnezeu, care sunt sfinte, drepte și bune, chiar și profesorii de religie au eșuat în prezentarea standardului sfânt cu care este evaluat caracterul. Oamenii și-au luat asupra lor responsabilitatea de a stabili un standard care să fie în armonie cu propriile lor idei, iar Legea lui Dumnezeu a fost dezonorată. Acesta este motivul a atât de multei și marii nelegiuiri. Acesta este motivul pentru care zilele noastre devin tot mai asemănătoare zilelor lui Noe și Lot. - *(Review and Herald, May 2, 1893); Minte, Caracter și Personalitate, vol. 2, p. 567.*

„'Căci buzele preotului trebuie să păzească știința și din gura lui se așteaptă învățătură, pentru că el este un sol al Domnului oștirilor.' (Maleahi 2:7). Oamenii trebuie să se sfătuiască cu el, căci el este trimisul lui Dumnezeu. Ei nu numai că ar trebui să audă, ci ar trebui să pună întrebări, ca să aibă o cunoaștere clară a adevărului. El nu trebuie să-și rețină cunoștințele de la ei, ci trebuie să o considere ca o însărcinare sacră, să fie împărtășită altora. Mintea lui este de a fi o comoară de lucruri bune, din care, ori de câte ori cere ocazia, el să poată scoate un „Așa spune Domnul.'" –*Review and Herald,* October 13, 1904.

<u>Comunicarea cu Dumnezeu în favoarea oamenilor</u>

4. Ce făceau preoții în situații dificile când exista o nevoie urgentă de a se consulta cu Domnul în favoarea poporului? Exodul 28:30; 1 Samuel 28:5,6; Ezra 2:63.

.....

.....

„La dreapta și la stânga pieptarului erau două pietre mai mari, care străluceau puternic. Când erau aduse înaintea judecătorilor probleme dificile, pe care nu le puteau rezolva, ei le trimiteau la preoți, iar aceștia Îl întrebau pe Dumnezeu, care le răspundea. Dacă El era de acord și voia să le dea succes, pe piatra scumpă din dreapta strălucea în mod deosebit un nimb de lumină și slavă. Dacă El dezaproba, pe piatra din stânga părea să se așeze un abur sau nor. Dacă, atunci când Îl întrebau pe Dumnezeu cu privire la plecarea la luptă, piatra scumpă din dreapta era înconjurată cu lumină, aceasta însemna: Mergeți și veți avea izbândă. Dacă piatra scumpă din stânga era învăluită într-un nor, însemna: Nu vă duceți; nu veți propăși." – *Istoria Mântuirii, p. 183,184.*

5. Când existau probleme grele, unde mergeau copiii lui Israel pentru a obține o judecată corectă? Deuteronom 17:8-10.
……
……

„O, considerați că este vocea lui Dumnezeu pentru suflet în cercetarea Scripturilor, în hrănirea cu cuvintele vieții. Uneori putem fi confuzi din cauza vocii prietenilor noștri; dar în Biblie avem sfatul lui Dumnezeu cu privire la toate subiectele importante care privesc interesele noastre eterne, iar în chestiuni temporale putem învăța multe. Învățătura ei va fi întotdeauna potrivită circumstanțelor noastre particulare și calculată pentru a ne pregăti să suportăm încercarea și pentru a ne potrivi pentru lucrarea dată de Dumnezeu." –*A Call to Stand Apart,* p. 69.

„Se poate pune întrebarea: Cum poate cel care ține plugul și mână boii să capete înțelepciune? Căutând-o ca pe argintul, căutând-o ca pe niște comori ascunse. 'Dumnezeul lui l-a învățat să facă așa, El i-a dat aceste învățături.' Și lucrul acesta vine de la Domnul oștirilor; minunat este planul Lui și mare este înțelepciunea Lui.' (Isaia 28:26,29) - *Schițe din viața lui Ellen G. White, p. 355.*

<u>Slujirea față de bolnavi și popor</u>

6. În caz de ciumă sau boală, care era lucrarea preotului în vindecarea bolnavilor? Levitic 13:2,3,6.
……
……

„Dumnezeu a poruncit copiilor lui Israel să nu îngăduie în niciun caz necurățiile lor înșiși sau ale hainelor lor. Cei care aveau orice necurăție personală trebuiau să fie închiși afară din tabără până seara, apoi era necesar a se curăți ei înșiși și hainele lor înainte de a putea intra în tabără. De asemenea, li s-a poruncit de la Dumnezeu să nu aibă necurății în jur la o mare distanță de tabără, ca nu cumva Domnul să treacă și să vadă necurația lor."- *Spiritual Gifts, vol. 4, p. 141, 142.*

„Leprosul era, în prescripția legii ceremoniale, necurat. Orice atingea devenea necurat. Aerul era stricat de respirația sa. Ca unul care era deja mort, era îndepărtat de locuințele oamenilor. Cel care era bănuit că ar avea boala trebuia să se înfățișeze preoților, care trebuiau să-l controleze și să decidă care era condiția sa. Dacă

verdictul era lepră, era izolat de familia sa, despărțit de adunarea lui Israel și sortit să nu poată sta decât în compania celor care erau afectați de același flagel. Nici împărații și mai-marii nu făceau excepție. Monarhul care era lovit de această boală teribilă trebuia să predea sceptrul și să părăsească în grabă societatea." – *Divina Vindecare, p. 67.*

7. Ce altă sarcină aveau preoții? Numeri 6:23-26.
.....
.....

"În serviciul tipic, marele preot, după ce a făcut ispășirea pentru Israel, ieșea și binecuvânta adunarea poporului." –*Tragedia veacurilor, p. 485.*

„Dumnezeu voise ca acești mari conducători ai lui Israel să fie reprezentanți ai Domnului Hristos. Aaron purta pe pieptul lui numele lui Israel. El făcea cunoscut poporului voința lui Dumnezeu. El intra în Ziua Ispășirii în locul prea sfânt "nu fără sânge" ca mijlocitor pentru întreg Israelul. El ieșea, după ce săvârșea lucrarea aceasta, pentru a binecuvânta poporul, după cum Domnul Hristos va veni atunci când se va sfârși lucrarea Sa de mijlocire, pentru a-l binecuvânta pe poporul Său care-L așteaptă." –*Patriarhi și Profeți, p. 426.*

<u>Pentru studiu suplimentar</u>

"Hristos a fost temelia întregii economii evreiești. În serviciul preoției iudaice, ni se reamintește fără încetare de sacrificiul și de mijlocirea lui Hristos. Toți cei care vin la Hristos astăzi trebuie să-și aducă aminte că meritul Lui este tămâia care se amestecă cu rugăciunile acelora care se pocăiesc de păcatele lor și primesc iertare, îndurare și har. Mijlocirea lui Hristos, este nevoia noastră continuă. Zi de zi, dimineața și seara, inima smerită are nevoie să ofere rugăciuni la care vor fi date răspunsuri de har, pace și bucurie." – (Manuscript 14, 1901) *Seventh-day Adventist Bible Commentary,* vol. 6, p. 1078.

„Luați aminte la imaginea din versetul cinci (1 Petru 2:5): "și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos." Atunci, aceste pietre vii vor exercita o influență

reală, practică, în casa duhovnicească a Domnului. Ei sunt o preoție sfântă, împlinind un serviciu curat, sacru. Ei aduc jertfe spirituale, primite de Dumnezeu.” –*Principiile fundamentale ale educației creștine, p. 461.*

* * *

8

Sabatul din 21 August 2021

SUB GUVERNAREA LUI DUMNEZEU

„Conducerea lui Israel se făcea în numele și prin autoritatea lui Dumnezeu. Lucrarea lui Moise, a celor șaptezeci de bătrâni, a mai marilor și a judecătorilor era doar de a aplica legile date de Dumnezeu; ei nu aveau puterea de a da legi națiunii. Aceasta a fost și a rămas condiția existenței lui Israel, ca națiune. Veacuri de-a rândul, au fost trimiși de Dumnezeu oameni inspirați, pentru a da învățătură poporului și a-i arăta cum să păzească legile.” –*Patriarhi și Profeți, p. 603.*

Dumnezeu și Rege

1. Ce a făcut psalmistul Domnului? L-a recunoscut și I s-a închinat doar ca unui Dumnezeu? Psalmi 44:4; 47:6,7.

.....

.....

Dumnezeu este Regele nostru, iar noi supușii Lui. –*Signs of the Times,* November 18, 1903.

„Atunci, cine ar trebui considerat Conducătorul Națiunilor? Domnul Dumnezeu Atotputernic. Toți regii, toți conducătorii, toate națiunile, sunt ai Lui, sub domnia și guvernarea Sa.” –(Manuscript 119, 1903) *Seventh-day Adventist Bible Commentary,* vol. 6, p. 1081.

„Dumnezeu este Împărat, El este sus și înălțat, iar poalele slavei Sale umplu templul. Dumnezeu trebuie să fie temut, numai El trebuie să fie venerat. Legile Sale sunt sfinte, sunt temelia guvernării Sale în cer și pe pământ. Cât de slabă și nechibzuită este poziția luată de împotrivitorii mărginiți ai guvernării Sale deoarece aceștia declară că legea Guvernatorului tuturor inteligențelor este abolită. Cine a pus aceste cuvinte în gura oamenilor?"- *Review and Herald, 9 oct. 1894.*

2. După ce a încheiat un legământ cu Dumnezeu, în ce guvernare a încorporat El Israelul ca națiune? Cum este acest tip special de guvernare denumit în mod obișnuit? Exodul 19:4-6.

.....
.....

„Curând după așezarea taberei la Sinai, Moise a fost chemat sus, pe munte, ca să se întâlnească cu Dumnezeu. El s-a suit singur pe poteca abruptă și accidentată și s-a apropiat de norul care marca locul prezenței lui Iehova. Israelul urma acum să fie luat într–o relație strânsă și deosebită cu Cel Preaînalt - să fie încorporat ca biserică și națiune sub guvernul lui Dumnezeu ...

„Moise s-a întors în tabără și, adunându-i pe bătrânii lui Israel, le-a repetat solia divină. Răspunsul lor a fost: "Vom face tot ce a zis Domnul". Astfel, ei au făcut un legământ solemn cu Dumnezeu, legându-se să-L primească drept conducător al lor, fapt prin care au devenit, într-un sens special, supuși ai autorității Sale." –*Patriarhi și Profeți, p. 303.*

„O teocrație este o conducere ce își are puterea direct de la Dumnezeu. Conducerea poporului Israel a fost o adevărată teocrație. A fost într-adevăr un guvern al lui Dumnezeu. Din rugul aprins, Dumnezeu l-a însărcinat pe Moise să conducă poporul Său afară din Egipt. Prin semne și minuni și printr-o mulțime de mari lucrări, Dumnezeu a eliberat pe Israel din Egipt, l-a condus prin pustie și în cele din urmă l-a dus în Țara Făgăduinței." - *Patriarhi și profeți, Apendice, pp. 761, 762.*

3. Din ce loc comunica Domnul și da instrucțiuni pentru popor în calitate de conducător al lui Israel? Exodul 25:22.

.....
.....

„Adevărul lui Dumnezeu este același în toate timpurile, deși dezvoltat diferit pentru a satisface nevoile poporului Său în diferite perioade. În dispensațiunea Vechiului Testament, fiecare lucrare importantă era strâns legată de sanctuar. În Sfânta Sfintelor marele EU SUNT își avea locuința.... Acolo, deasupra capacului ispășirii, umbrit de aripile heruvimului, era Șechina de slavă a Lui, un semn perpetuu al prezenței Lui, în timp ce pieptarul marelui preot, împodobit cu pietre prețioase, făcea cunoscută din încăperile sacre

ale sanctuarului solia solemnă din partea lui Iehova către popor. Ce minunată dispensațiune, când Cel Sfânt, Creatorul cerurilor și al pământului, își manifesta astfel slava și dezvăluia voia Sa copiilor oamenilor!” –*That I May Know Him,* p. 101.

Sprijin administrativ

4. Având în vedere numărul mare de oameni, ce sfat bun i-a dat Ietro, socrul lui Moise, cu condiția ca Dumnezeu să poruncească să se facă acest lucru? A fost poporul de acord cu această propunere? Exodul 18:21-23; Deuteronomul 1:13,14.

……
……

„În zilele teocrației, când Moise se străduia să poarte singur poveri atât de grele, încât în curând ar fi fost copleșit sub greutatea lor, el a fost sfătuit de Ietro să facă planuri pentru o înțeleaptă împărțire a răspunderilor. “Fii tâlmaciul poporul înaintea lui Dumnezeu”, îl sfătui Ietro, “și du pricinile înaintea lui Dumnezeu. Învață-i poruncile și legile; și arată-le calea pe care trebuie s-o urmeze și ce trebuie să facă”. Mai departe, Ietro a dat sfatul ca să fie aleși bărbați “drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece”. Aceștia trebuia să fie “oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei”. Ei au fost puși să judece poporul în toate timpurile, eliberându-l pe Moise de la a purta responsabilitatea și de a da atenție la multe probleme minore care puteau fi tratate cu înțelepciune de către ajutoarele sale....

„Potrivit acestui plan, “Moise a ales oameni destoinici din tot Israelul și i-a pus căpetenii ale poporului, căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece. Ei judecau poporul în tot timpul; aduceau înaintea lui Moise pricinile grele, iar toate pricinile mici le judecau ei înșiși”. Exodul 18:19-26.” - *Faptele Apostolilor, pp. 92-94.*

5. Ce pregătire pentru slujire au primit cei șaptezeci de bătrâni? Ce dar special le-a dat Domnul celor care urmau să împartă povara luării deciziilor și a conducerii peste mulți oameni? Numeri 11:16-18, prima parte.

……

„Mai târziu, când a ales șaptezeci de bătrâni care să împartă cu el răspunderea conducerii, Moise a dovedit multă grijă în a alege drept ajutoare ale sale oameni demni, cu judecată sănătoasă și cu experiență. Când acești bătrâni au primit însărcinarea, cu ocazia întăririi lor prin binecuvântare, el a schițat câteva din însușirile care fac pe un om să fie un înțelept conducător în biserică. "Să ascultați de frații voștri", a zis Moise, "și să judecați după dreptate neînțelegerile fiecăruia cu fratele lui sau cu străinul. Să nu căutați la fața oamenilor în judecățile voastre; să ascultați pe cel mic ca și pe cel mare; să nu vă temeți de nimeni, căci Dumnezeu e Cel care face dreptate." Deuteronomul 1:16,17." –*Istoria Faptelor Apostolilor, 94*.

„După construirea tabernacolului „a urmat consacrarea preoților, sărbătorirea Paștelor, numărătoarea poporului și completarea diferitelor aranjamente esențiale pentru sistemul religios și civil, astfel încât aproape un an a fost petrecut în tabăra de la Sinai. Aici, închinarea a luat o formă mai clară, se dăduseră legi pentru guvernarea națiunii și o organizare mai eficientă, care au influențat pregătirea lor pentru intrarea în țara Canaanului."–*Patriarhi și Profeți, p. 374.*

<u>Judecători și conducători aleși</u>

6. În perioada următoare, după ce națiunea s-a stabilit în Canaan, pe cine a chemat Domnul să conducă poporul? Ce tendință au avut să facă aceștia și cum a procedat Dumnezeu? Judecătorii 2:16-19.

.....
.....

„Conducerea lui Israel se făcea în numele și prin autoritatea lui Dumnezeu. Lucrarea lui Moise, a celor șaptezeci de bătrâni, a mai marilor și a judecătorilor era doar de a aplica legile date de Dumnezeu; ei nu aveau puterea de a da legi națiunii. Aceasta a fost și a rămas condiția existenței lui Israel, ca națiune. Veacuri de-a rândul, au fost trimiși de Dumnezeu oameni inspirați, pentru a da învățătură poporului și a-i arăta cum să păzească legile.

„Totdeauna au mai fost câțiva care I-au rămas credincioși lui Dumnezeu și, din timp în timp, Domnul a ridicat bărbați viteji și conștiincioși care au desființat idolatria și au scăpat poporul de vrăjmași. Dar, după moartea eliberatorului, imediat după ce nu se mai

aflau sub autoritatea lui, ei se întorceau din nou la idolii lor. Și astfel, istoria căderii și pedepsirii, a mărturisirii și eliberării s-a repetat fără încetare." –*Patriarhi și Profeți, p. 603,545*.

<u>Organizare și autoritate perfectă</u>

7. Chiar dacă zeci de bărbați au ocupat funcții de conducere, cine a rămas centrul autorității și guvernării pentru națiune? Cât de aproape și constant a fost Domnul în îndrumarea și conducerea poporului Său? Psalmul 48:14; Isaia 48:17.

.....
.....

„Cârmuirea lui Israel era caracterizată prin cea mai desăvârșită organizare, minunată atât pentru că era completă, cât și pentru simplitatea ei. Ordinea manifestată atât de izbitor în perfecțiunea aranjamentului tuturor lucrurilor create de Dumnezeu se manifesta și în sistemul organizării ebraice. Dumnezeu era centrul autorității și al Guvernului, suveranul Israelului. Moise era conducătorul vizibil, numit de Dumnezeu pentru aplicarea legilor în numele Său. Dintre bătrânii semințiilor s-a ales mai târziu un sfat de șaptezeci, ca să-l ajute pe Moise în problemele generale ale națiunii. Apoi, veneau preoții, care Îl întrebau pe Domnul în sanctuar. Mai marii sau prinții conduceau semințiile. Sub aceștia erau 'căpetenii peste mii, căpetenii peste sute, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zeci' și, în cele din urmă, ofițeri care puteau fi angajați pentru îndatoriri speciale. Deuteronom 1:15." –*Patriarhi și Profeți, p. 374.*

<u>Pentru studiu suplimentar</u>

„De la începutul călătoriei lor din Egipt, le-au fost date lecții pentru pregătirea și disciplina lor. Chiar înainte de a părăsi Egiptul s-a făcut o organizare temporară, iar poporul a fost împărțit în cete, fiecare având un conducător. La Sinai, aranjamentele organizatorice au fost finalizate. Ordinea atât de perfect manifestată în toate lucrările lui Dumnezeu s-a arătat și în societatea iudaică. Dumnezeu era centrul autorității și al guvernului. Moise, ca reprezentant al Său, avea sarcina de a veghea la aplicarea legilor în Numele Său. Apoi, venea consiliul celor șaptezeci, apoi preoții și conducătorii, sub aceștia "căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste

cincizeci, și căpetenii peste zece” (Numeri 11, 16.17; Deuteronom 1, 15) și în sfârșit, dregători numiți pentru îndatoriri speciale. Tabăra era așezată într-o ordine perfectă, cu tabernacolul, locuința lui Dumnezeu, în centru, iar în jurul lui corturile preoților și leviților. În exterior, fiecare trib era așezat lângă propriul steag.” - *Educație, pp. 37,38.*

* * *

Vă rugăm să citiți Raportul Misionar al Departamentului Bunul Samaritean al Conferinței Generale de la pagina 54.

9
Sabatul din 28 august 2021

ORIGINEA MONARHIEI

„Domnul prezisese mai de mult prin profeții Săi că Israel avea să fie stăpânit de un împărat; dar din aceasta nu reiese că forma aceasta de guvernământ ar fi fost cea mai bună pentru ei sau ar fi fost după voia Lui. El i-a îngăduit poporului să urmeze propria lui alegere, deoarece a refuzat să se conducă după sfatul Său. Osea spune că Domnul, în mânia Lui le-a dat un împărat. Osea 13:11. Când oamenii aleg să meargă pe căile lor fără să ceară sfat de la Dumnezeu sau dacă acționează împotriva voinței Lui, clar descoperite, El le satisface dorințele pentru ca, prin experiența amară care urmează, să-i facă să-și dea seama de nebunia lor și să se căiască de păcatele lor... Mândria și înțelepciunea umană se vor dovedi un ghid periculos. Ceea ce dorește inima împotriva voinței lui Dumnezeu va găsi în cele din urmă un blestem, mai degrabă decât o binecuvântare.” - *Patriarhi și profeți, pp. 605,606*.

<u>Alegerea oamenilor</u>

1. Ce a propus poporul Israel lui Ghedeon? A consimțit el la sugestia lor? Ce s-a descoperit în cererea lor și în răspunsul lui Ghedeon? Judecători 8:22,23.

……
……

„În recunoștința lui pentru eliberarea de madianiți, poporul i-a propus lui Ghedeon să-l facă împărat și tronul să le rămână urmașilor lui. Propunerea aceasta era o directă nesocotire a principiului teocrației. Dumnezeu era Împăratul lui Israel, iar așezarea pe tron a unui om însemna lepădarea Cârmuitorului divin. Ghedeon a recunoscut aceasta; răspunsul lui a arătat cât de adevărate și nobile erau principiile lui. El a declarat: "Eu nu voi domni peste voi, nici fiii mei nu vor domni peste voi, ci Domnul va domni peste voi." – *Patriarhi și Profeți, p. 555.*

2. Spre deosebire de Ghedeon, ce a făcut Abimelec în mod arbitrar și cu forța? Cum s-a sfârșit viața acestui uzurpator după ce a domnit peste Israel timp de trei ani? În acel moment, ce idei aveau oamenii despre monarhie? Judecători 9:1,2,6,22,53,54.
.....
.....

„Abimelec a avut succes în planurile sale și a fost acceptat, la început de Sihemiți și, după aceea, de popor în general, să fie conducătorul lui Israel. Dar, în timp ce era astfel înălțat la cea mai înaltă poziție în fruntea națiunii, el a fost cu totul nedemn de încredere. Nașterea lui a fost imorală, caracterul său perfid. Calitățile mai înalte și mai nobile – cinstea, integritatea și adevărul – nu le prețuise niciodată. El avea o voință puternică și o perseverență îndărătnică și, astfel, prin măsurile cele mai lipsite de scrupule, și-a îndeplinit scopurile....

„Dacă israeliții ar fi păstrat o concepție clară a binelui și a răului, ar fi văzut eroarea raționamentului lui Abimelec și nedreptatea cerințelor sale. Ei ar fi văzut că el era plin de invidie, și mânat de o ambiție josnică să se înalțe pe ruina fraților săi. Cei care sunt controlați de politică, mai degrabă decât de principiu, nu pot fi de încredere. Ei vor perverti adevărul, vor ascunde faptele și vor interpreta cuvintele altora ca însemnând ceea ce nu s-a intenționat niciodată. Ei vor folosi cuvinte măgulitoare, în timp ce otravă de aspidă este sub limba lor. Cel care nu caută cu seriozitate îndrumarea divină va fi înșelat de cuvintele lor mieroase și de planurile lor viclene." –*Signs of the Times,* August 4, 1881.

Motivele din spatele dorinței pentru un împărat

3. Ce cerere i-au adresat într-o zi bătrânii lui Israel lui Samuel? Ce a demonstrat aceasta despre înțelegerea și aprecierea guvernării pe care Dumnezeu a dorit-o pentru poporul Său? 1 Samuel 8:1,4,5.

.....

.....

„Cei nemulțumiți care tânjesc după puterea și mândria lumească sunt la fel de greu de vindecat acum ca și în zilele lui Samuel. Creștinii caută să construiască asemenea celor lumești, să se îmbrace ca cei lumești, să imite obiceiurile și practicile celor care se închină numai dumnezeului acestei lumi. Instrucțiunile din Cuvântul lui Dumnezeu, sfaturile și mustrările slujitorilor Săi și chiar avertismentele trimise direct de la tronul Său par neputincioase să supună această ambiție nedemnă. Când inima este înstrăinată de Dumnezeu, aproape orice pretext este suficient pentru a justifica o ignorare a autorității Sale. Îndemnurile mândriei și iubirii de sine sunt satisfăcute cu orice preț față de cauza lui Dumnezeu." – (*Signs of the Times,* July 13, 1882) *Seventh-day Adventist Bible Commentary,* vol. 2, p. 1013.

4. Cum s-a simțit Samuel când a auzit această cerere? Ce i-a spus Domnul? De fapt pe cine au respins când au prezentat o astfel de cerere? 1 Samuel 8:6-8.

.....

.....

„Cei neconsacrați și cei ce iubesc lumea sunt totdeauna gata să critice și să condamne pe aceia care au stat neînfricați pentru Dumnezeu și pentru dreptate. Dacă este văzut un defect în cineva, căruia Dumnezeu i-a încredințat o mare responsabilitate, atunci toată devoțiunea și consacrarea lui de mai înainte este uitată și se face atunci un efort pentru a aduce la tăcere vocea sa și i se distruge influența. Dar acești judecători cu de la sine putere să-și aducă aminte că Domnul citește inimile. Ei nu pot ascunde tainele ei de privirea Lui cercetătoare. Dumnezeu declară că El va aduce orice faptă la judecată, împreună cu orice lucru făcut în taină.

„Cei mai folositori oameni sunt rareori apreciați. Aceia care au lucrat cel mai activ și în mod neegoist pentru aproapele lor și care au

fost instrumente în realizarea celor mai mari rezultate sunt adesea răsplătiți cu ingratitudine și neglijență. Când astfel de oameni se văd dați la o parte și sfaturile lor disprețuite, ei pot avea simțământul că li se face o mare nedreptate. Dar aceștia să învețe din exemplul lui Samuel de a nu se îndreptăți sau răzbuna singuri, până când Duhul lui Dumnezeu nu inspiră, nu îndeamnă și aceasta, în mod neîndoielnic, la o astfel de acțiune. Aceia care disprețuiesc și resping pe slujitorul credincios al lui Dumnezeu, nu numai că dau pe față dispreț pentru om, ci și pentru Domnul, Stăpânul care l-a trimis. Cuvântul lui Dumnezeu, mustrările și sfaturile Lui sunt acelea care sunt neluate în seamă; autoritatea Lui este aceea care este lepădată." – (*Signs of the Times,* July 13, 1882) *Seventh-day Adventist Bible Commentary,* vol. 2, p. 1013.

<u>Avertismente împotriva unei monarhii</u>

5. Ce le-a explicat Samuel în mod clar pentru ca ei să înțeleagă la ce avea să ducă o astfel de schimbare de guvern, inclusiv multele dezavantaje pe care le-ar avea în respingerea guvernării lui Dumnezeu în favoarea unei monarhii pământești? 1 Samuel 8:10-17.

……
……

„În chip credincios, el (Samuel) le-a descris poverile ce vor fi așezate asupra lor și le-a arătat deosebirea dintre o astfel de stare de apăsare și starea lor actuală de relativă libertate și prosperitate. Împăratul lor va imita fastul și luxul altor monarhi, care, pentru a fi îndeplinite, vor face necesare impunerea unor taxe grele asupra persoanelor și bunurilor lor. Tinerii lor cei mai destoinici aveau să fie luați în slujba sa. Pe fiii lor urma să-i ia la carele sale și între călăreții lui, ca să alerge înaintea carului lui. Ei trebuiau să umple rândurile oștirii lui și vor fi puși să îi are câmpurile lui, să recolteze roadele lui și să-i facă armele de război. Fiicele lui Israel aveau să fie luate să pregătească bucatele și pâinea casei împărătești. Pe lângă toate acestea, pentru a-și întreține curtea, împăratul urma să ia o zecime din veniturile lor, din profitul muncii lor și din roadele pământului. "și voi înșivă veți fi slugile lui", a încheiat profetul. Și atunci veți striga împotriva împăratului vostru pe care-l veți alege, dar Domnul

nu vă va asculta.” (1 Samuel 8:18). Oricât de împovărătoare ar fi văzut că sunt cererile monarhiei, de îndată ce monarhia a fost stabilită, ei nu mai puteau s-o desființeze după buna lor plăcere.” – *Patriarhi și Profeți, p. 606.*

6. Au luat bătrânii la inimă pericolele și dezavantajele unei monarhii ca să-și reconsidere cererea? De ce nu erau interesați să asculte vocea Domnului și să accepte administrarea Lui? 1 Samuel 8:19-22.

……
……

„Izraeliții nu-și dădeau seama că era un privilegiu deosebit și o binecuvântare să se deosebească în privința aceasta de toate neamurile. Dumnezeu îi separase pe izraeliți de toate neamurile, pentru a face din ei propria Sa comoară. Dar ei, disprețuind această înaltă onoare, doreau cu nerăbdare să imite felul de a fi al păgânilor! Și totuși, dorința puternică de a se conforma practicilor și obiceiurilor lumești există și în mijlocul pretinsului popor al lui Dumnezeu. Pe măsură ce se depărtează de Dumnezeu, oamenii urmăresc onorurile și câștigurile lumii. Creștinii caută continuu să imite deprinderile celor care se închină dumnezeului lumii acesteia. Mulți susțin că vor avea o influență mai mare asupra celor nelegiuiți dacă se unesc cu oamenii din lume și imită felul lor de viețuire. Dar toți cei care fac astfel se despart de Izvorul puterii lor. Devenind prieteni ai lumii, ei ajung vrăjmași ai lui Dumnezeu De dragul onorurilor lumești, ei sacrifică demnitatea nespusă la care i-a chemat Dumnezeu, și anume, de a vesti virtuțile “Aceluia care ne-a chemat de la întuneric la lumina Sa minunată”. 1 Petru 2:9.” –*Patriarhi și Profeți, p. 607.*

<u>Primul rege al Israelului</u>

7. Ce poruncă a Domnului a ascultat Samuel? Pe cine a uns ca prim rege? 1 Samuel 9:27; 10:1,6.

……
……

„La poarta cetății, Saul s-a întâlnit cu profetul. Dumnezeu îi descoperise lui Samuel că la data aceea îi va fi prezentat cel care fusese ales să fie împărat al lui Israel. Pe când stăteau față în față,

Domnul i-a spus lui Samuel: "Iată omul, despre care ți-am vorbit; el va domni peste poporul Meu..."

„Samuel l-a condus pe străin la locul de întâlnire, unde se adunaseră fruntașii cetății. După dispozițiile date de profet, locul de cinste i-a fost dat lui Saul și i s-a așezat în față porția cea mai bună. După încheierea serviciului divin, Samuel l-a dus pe oaspetele său la el acasă și acolo a stat de vorbă cu el pe terasă, prezentându-i marile principii pe care fusese întemeiată conducerea lui Israel, căutând în felul acesta să-l pregătească, în oarecare măsură, pentru înalta lui poziție.

„A doua zi dimineața, când Saul a pornit la drum, profetul a mers cu el. La ieșirea din cetate, a poruncit ca sluga să meargă înainte. Apoi i-a poruncit lui Saul să se oprească pentru a primi o solie pe care i-o încredința Dumnezeu... Ca dovadă că făcuse lucrul acesta pe temeiul autorității divine, Samuel i-a spus toate întâmplările ce trebuia să aibă loc la întoarcerea spre casă și l-a asigurat pe Saul că va fi împuternicit de Duhul lui Dumnezeu pentru slujba ce-l aștepta." - *Patriarhi și profeți, pp. 609, 610.*

<u>Pentru studiu suplimentar</u>

„Iar Domnul i-a spus lui Samuel: Ascultă glasul poporului în tot ce-ți spun, căci nu pe tine te-au lepădat, ci M-au lepădat pe Mine, ca să nu domnesc peste ei." După toate faptele, pe cari le-au făcut din ziua când I-am scos din Egipt până în ziua de azi, cu cari M-au părăsit, și au slujit altor dumnezei, așa îți fac și ție.' Profetului i s-a arătat greșeala pe care o făcea când lăsa să se simtă jignit de purtarea poporului. Nu față de el dovediseră ei lipsă de bunăcuviință, ci față de autoritatea lui Dumnezeu, care îi rânduise pe conducătorii poporului Său. Aceia care îl disprețuiesc și îl leapădă pe servul credincios al lui Dumnezeu arată dispreț nu numai față de om, ci și față de Domnul care l-a trimis. Autoritatea Lui era acum cea respinsă. Sunt lepădate cuvintele lui Dumnezeu, îndemnurile Lui, sfaturile Lui." –*Patriarhi și Profeți, p. 605.*

* * *

RAPORTUL MISIONAR AL DEPARTAMENTULUI BUNUL SAMARITEAN AL CONFERINȚEI GENERALE.

A se citi în Sabatul din 28 august 2021.
Colecta Specială a Școlii de Sabat
va fi adunată în Sabatul din 4 septembrie 2021.

Tuturor fraților, surorilor, prietenilor și cunoștințelor din întreaga lume: Salutări calde și cordiale pentru fiecare dintre voi!

Lucrarea Departamentului Bunului Samaritean își datorează creșterea cooperării creștine, sacrificiului și spiritului de lepădare de sine din partea tuturor celor care sunt sensibili la lucrarea Duhului Sfânt.

Cuvântul Sfânt ne avertizează că, în ultimele zile ale acestei lumi, viața va deveni foarte dificilă în aspectele sociale, religioase și economice.

Apostolul Iacov rezumă în câteva cuvinte scopul activităților Bunului Samaritean: „Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” Iacov 1:27.

Orfanii, văduvele, vârstnicii și bolnavii compun cele mai fragile părți ale societății. Fără ajutorul celor sănătoși, puternici și binecuvântați financiar, victimele lumii ar suferi abandon și o soartă foarte tristă.

În timpul profetului Ilie, ca o consecință a încălcărilor repetate ale Israelului, a existat o lungă perioadă de secetă care a provocat mari greutăți nu numai poporului, ci și profetului lui Dumnezeu. Dar el a primit un mesaj de speranță: „Atunci, cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Scoală-te, du-te la Sarepta, care ține de Sidon, și rămâi acolo. Iată că am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească.” 1 Împărați 17:8, 9.

Cine era văduva din Sarepta? "Această femeie nu era Israelită. Niciodată nu avusese privilegiile și binecuvântările de care se bucurase poporul lui Dumnezeu, dar ea credea în Dumnezeul cel adevărat și umbla în toată lumina care strălucea pe cărarea ei. Iar acum, când pentru Ilie nu era nici o siguranță în țara iui Israel, Dumnezeu l-a trimis la această femeie să găsească adăpost în casa ei.

“Ilie s-a sculat, și s-a dus la Sarepta. Când a ajuns la poarta cetății, acolo era o femeie văduvă care strângea lemne. El a chemat-o și i-a zis: ‘Du-te și adu-mi, te rog, puțină apă într-un vas, ca să beau.’ Pe când se ducea ea să-i aducă, a chemat-o din nou, și i-a zis: ‘Adu-mi, te rog și o bucată de pâine în mâna ta’.”

„Ca răspuns la cererea lui Ilie pentru pâine și apă, văduva a răspuns: “Viu este Domnul, Dumnezeul tău, că n-am nimic copt, n-am decât un pumn de făină într-o oală și puțin untdelemn într-un ulcior. 1 Împărați 17:10-12.

„În acest cămin lovit de sărăcie, foametea apăsa greu și puțina hrană era pe terminate. Venirea lui Ilie chiar în ziua în care văduva se temea că trebuie să renunțe la lupta pentru susținerea vieții a supus unei probe cât se poate de aspre credința ei în puterea Dumnezeului celui viu de a îngriji de nevoile ei. Dar chiar în acest impas teribil, ea a dat mărturie despre credința ei, împlinind cererea străinului care i-a cerut să împartă cu el ultima ei bucățică de pâine.

„Ca răspuns la cererea lui Ilie pentru pâine și apă, văduva a răspuns: “Viu este Domnul, Dumnezeul tău, că n-am nimic copt...

„Văduva îi tratase și până acum pe toți străinii cu bunătate și dărnicie. Acum, cu toată suferința care putea să urmeze pentru ea și pentru copil încrezându-se în Dumnezeu lui Israel pentru împlinirea tuturor nevoilor ei, a făcut față acestei încercări supreme a ospitalității, făcând “după cuvântul lui Ilie.” – Profeți și Regi, pp. 129, 130.

Acest moment a fost crucial pentru viitorul văduvei. Dacă ar fi refuzat ospitalitatea omului lui Dumnezeu, ea împreună cu fiul ei și-ar fi mâncat ultima pâine și și-ar fi așteptat moartea. Uneori există circumstanțe pe care nu le putem amâna. De câte ori am spus: "Nu, Nu astăzi; poate altă dată.”

Dar văduva din Sarepta și-a împărțit ultima pâine cu Ilie și, în schimb, și-a salvat viața ei și a fiului ei. Dumnezeu le-a promis mari binecuvântări tuturor celor care, în momente dificile, acordă compasiune și ajutor celor aflați în nevoie. El nu S-a schimbat. Puterea Sa astăzi este la fel de mare ca în timpul lui Ilie.

Cum s-a terminat povestirea? „Ea s-a dus și a făcut după cuvântul lui Ilie. Și multă vreme au avut ce să mănânce ea și familia ei și Ilie.” 1 Împărați 17:15.

Dacă, asemenea văduvei, astăzi am avea ultima bucățică, l-am

onora pe slujitorul lui Dumnezeu? Dacă am avea puțină credință, cât o sămânță de muștar, cu siguranță am împlini voia lui Dumnezeu!

„Dumnezeu nu poate folosi pe oamenii care, în vreme de primejdie, când sunt necesare puterea, curajul și influenta tuturor, se tem să ia o atitudine hotărâtă pentru dreptate.” –Profeți și Regi, p. 142.

Dragă prietene, frate și soră, tu și cu mine o reprezentăm pe văduva care i-a slujit lui Ilie. Chiar dacă nu avem aproape nimic, Domnul vrea să ne aleagă pentru a îndeplini o sarcină specială. Îngrijiți-vă de nevoile profetului - poporul nevoiaș al lui Dumnezeu. Suntem gata să dăm și să sacrificăm ceva? Sabatul următor va fi adunată Colecta Specială pentru Departamentul Bunului Samaritean. Dumnezeu va binecuvânta fiecare sacrificiu. Orice dăm, chiar dacă este mic, va fi suficient cu binecuvântarea lui Dumnezeu pentru a hrăni pe slujitorul lui Dumnezeu și pe noi înșine pentru o lungă perioadă de timp.

–Stefano la Corte
Departamentul Bunul Samaritean al Conferinței Generale

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi pentru Departamentul Bunul Samaritean al Conferinței Generale
Dumnezeu să binecuvânteze darurile dumneavoastră venite dintr-o inimă devotată și iubitoare!

10
Sabatul din 4 septembrie 2021

SCHISMA ÎN ISRAEL

„O dată cu despărțirea împărăției, la începutul domniei lui Roboam, slava lui Israel a început să se depărteze, pentru ca niciodată să nu mai fie recâștigată în plinătatea ei. Uneori, de-a lungul veacurilor care au urmat, tronul lui David a fost ocupat de oameni cu valoare morală și judecată clarvăzătoare, și sub conducerea acestor suverani, binecuvântările care erau revărsate asupra oamenilor lui Iuda se răspândeau și asupra popoarelor înconjurătoare. Uneori, Numele lui Iehova a fost înălțat mai presus de orice Dumnezeu fals, iar Legea Sa a fost privită cu respect. Din timp în timp, se ridicau prooroci puternici pentru a întări mâinile conducătorilor și pentru a încuraja poporul la continuă credincioșie. Dar semințele răului, care deja răsăriseră atunci când Roboam a urcat pe tron, nu aveau să fie niciodată cu totul dezrădăcinate, și uneori poporul lui Dumnezeu, atât de favorizat odinioară, avea să cadă atât de jos, încât să ajungă de proverb printre păgâni.” –*Profeți și Regi, p. 96.*

<u>Costuri ridicate de construcție</u>
1. După ce templul a fost construit în Ierusalim, ce proiecte de construcție costisitoare a întreprins Solomon? 1 Împărați 9:15.
……
……

„Spiritul misionar, pe care Dumnezeu îl sădise în inima lui Solomon și în inimile tuturor izraeliților credincioși, a fost înlocuit cu un spirit negustoresc. Ocaziile oferite de legăturile cu multe popoare au fost folosite pentru mărire personală. Solomon a căutat să-și întărească poziția politică, clădind cetăți întărite la vadurile comerciale. El a rezidit, Ghezerul, aproape de Iope, așezat de-a lungul căii dintre Egipt și Siria; Bet-Horonul, la apus de Ierusalim, care controla trecerea pe drumul ce ducea din inima Iudeii la Ghezer

și la țărmul mării; Meghido, așezat pe drumul caravanelor de la Damasc la Egipt și din Ierusalim către miazănoapte, precum și "Tatmorul din pustie" (2 Cronici 8, 4), de-a lungul căii caravanelor de la răsărit. Toate aceste cetăți au fost puternic întărite. Avantajele comerciale ale ieșirii la Marea Roșie au fost dezvoltate prin construirea unei flote de "corăbii la Eţ̦ion-Gheber ... pe țărmurile Mării Roșii, în țara Edomului". Marinarii pricepuți din Tir, "împreună cu slujitorii lui Solomon", formau echipajul acestor vase în călătoriile "la Ofir și au luat de acolo ... aur" și "foarte mult lemn de santal și pietre scumpe". Versetul 18; 1 Împărați 9:26,28; 10:11." - *Profeți și regi, PP. 71, 72.*

2. A rămas Solomon pe deplin credincios Domnului? Ce profeție a fost rostită împotriva regatului său din cauza păcatelor grave și a apostaziei? 1 Împărați 11:5-11,30,31.

.....

.....

„Calea lui Solomon a adus pedeapsa ei sigură. Despărțirea de Dumnezeu, prin legăturile cu cei idolatri, a fost ruina lui. Când a lepădat legământul lui cu Dumnezeu și-a pierdut stăpânirea de sine. Puterea lui morală s-a pierdut. Sensibilitățile lui fine s-au tocit, iar conștiința s-a împietrit. Acela care la începutul domniei dăduse pe față atât de multă înțelepciune și milă, redând unei mame nefericite pe copilul ei neajutorat (1 Împărați 3, 16-28), a căzut atât de jos, încât a consimțit la înălțarea unui idol căruia i se ofereau ca jertfă copii vii. El, care în tinerețe fusese înzestrat cu înțelegere și tact și care, în bărbăția lui, fusese inspirat să scrie: "Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte" (Proverbe 14:12), în anii de mai târziu s-a despărțit atât de mult de curăție, încât a îngăduit ritualurile revoltătoare și destrăbălate, legate de adorarea lui Chemoș și a Astarteii. El, care la consacrarea templului spusese poporului său: "Inima voastră să fie în totul a Domnului, Dumnezeului vostru" (1 Împărați 8, 61), a devenit un hulitor care își contrazicea cuvintele în inimă și în viață. El a confundat libertatea cu desfrânarea. A încercat, dar cu ce preț, să împace lumina cu întunericul, binele cu răul, curăția cu necurăția, pe Hristos cu Belial." - *Profeți și regi, pp. 57, 58.*

Povara birurilor grele

3. Ce plângeri i-au adus poporul când Roboam i-a urmat lui Solomon? Ce au cerut? 1 Împărați 12:3,4.

.....
.....

„Semințiile lui Israel suferiseră timp îndelungat nedreptăți apăsătoare sub măsurile de asuprire luate de fostul lor conducător. Cheltuielile risipitoare ale domniei lui Solomon, în vremea apostaziei lui, l-au dus să încarce poporul cu impozite apăsătoare și să le ceară multe servicii de slugă. Înainte de a-l încorona pe noul conducător, bărbații de frunte din semințiile lui Israel au hotărât să se asigure dacă fiul lui Solomon avea de gând să le micșoreze poverile acestea: "Atunci Ieroboam și tot Israelul au venit la Roboam și i-au vorbit așa: 'Tatăl tău ne-a îngreuiat jugul: acum ușurează această aspră povară și jugul greu pe care l-a pus peste noi tatăl tău. Și îți vom sluji.'" – *Profeți și Regi, pp. 88, 89.*

4. Cu cine s-a consultat Roboam înainte de a răspunde la cererea poporului? Al cui sfat l-a acceptat el și ce a făcut cu sfatul înțelept care i-a fost dat de sfătuitorii cu experiență? 1 Împărați 12:5-8.

.....
.....

"Roboam... [era] fiul pe care Solomon l-a ales să-i fie succesor, ..." - *(Review and Herald, 3 iulie 1913) Adventist Bible Commentary, vol. 2, p. 1033.*

„Cu toate că Solomon dorise să-l pregătească pe Roboam, urmașul ales de el, ca să întâmpine cu înțelepciune criza prezisă de prorocul lui Dumnezeu, niciodată el nu fusese în stare să exercite o influență puternică de modelare spre bine asupra minții fiului lui, a cărui educație timpurie fusese atât de mult neglijată. Roboam primise de la mama lui, o amonită, pecetea unui caracter nestatornic. Din când în când, el a încercat să-L slujească pe Dumnezeu și i-a fost dată oarecare prosperitate; dar n-a fost statornic și, în cele din urmă, s-a lăsat dus de influențele rele care-l înconjuraseră din copilărie. În greșelile din viața lui Roboam și în apostazia lui finală, se descoperă urmările teribile ale unirii lui Solomon cu femeile idolatre." –*Profeți și Regi, p. 88.*

5. Cât de contrară a fost sugestia tinerilor consilieri? Ce Spirit putem spune că nu a fost luat în seamă? 1 Împărați 12:9-11.
……
……

Nemulțumit, Roboam s-a îndreptat către bărbați mai tineri, cu care fusese împreună în tinerețe și în primii ani ai maturității lui, și i-a întrebat: "Ce mă sfătuiți să răspund poporului acestuia care-mi vorbește astfel: 'Ușurează jugul pe care l-a pus tatăl tău peste noi'?" 1 Împărați 12:9. Tinerii i-au sugerat să se poarte cu asprime cu supușii împărăției lui și să-i lămurească chiar de la început că nu va admite să se pună vreo piedică în calea dorințelor lui.

„Măgulit de perspectiva exercitării autorității supreme, Roboam s-a hotărât să nu țină seama de sfatul bătrânilor din împărăția sa și să facă din tineri sfătuitorii lui. Astfel, în ziua rânduită, când "Ieroboam și tot poporul au venit la Roboam" pentru declarația cu privire la cursul pe care avea să-l urmeze, Roboam "a răspuns aspru poporului.... 'Tatăl meu v-a îngreuiat jugul, dar eu vi-l voi face și mai greu; tatăl meu v-a bătut cu bice, dar eu vă voi bate cu scorpioane'." Versetele 12-14." - *Profeți și regi, p. 89, 90.*

<u>Alegerea sfatului neînțelept</u>

6. Împotriva cui s-a întors regele? Ce răspuns a dat el trei zile mai târziu, când oamenii s-au întors? 1 Împărați 12:12-15; 2 Cronici 10:15.
……
……

„Dacă Roboam și sfătuitorii lui lipsiți de experiență ar fi înțeles voința divină cu privire la Israel, ei ar fi ținut seama de cererea poporului pentru reforme hotărâte în administrarea guvernării. Dar în momentul favorabil, pe care l-au avut cu ocazia întâlnirii de la Sihem, ei nu au reușit să judece de la cauză la efect și în felul acesta au slăbit pentru totdeauna influența lor asupra unui mare număr de oameni din popor. Hotărârea lor de a menține și de a spori apăsarea introdusă în timpul domniei lui Solomon era în conflict direct cu planul lui Dumnezeu pentru Israel și a dat poporului motive serioase ca să se îndoiască de sinceritatea motivelor lor. În această încercare

neînțeleaptă și neîndurătoare de a exercita puterea, împăratul și cu sfătuitorii aleși de el și-au dat pe față mândria pentru poziția și autoritatea lor.” - *Profeți și regi, p. 90.*

7. Ce schismă gravă a apărut ca urmare a răspunsului dur al lui Roboam la cererile rezonabile ale poporului? Care a fost rezultatul dureros al acestui lucru și cât a durat? 1 Împărați 12:16,17; 2 Cronici 10:19.

.....
.....

„Domnul nu i-a îngăduit lui Roboam să-și aducă la îndeplinire planul pe care-l anunțase. Printre seminții erau și mii de oameni extrem de agitați din cauza măsurilor apăsătoare ale domniei lui Solomon și acum ei au socotit că nu puteau face altfel decât să se răscoale împotriva casei lui David. “Când a văzut tot Israelul că împăratul nu-l ascultă, poporul a răspuns împăratului: ‘Ce parte avem noi cu David? Noi n-avem moștenire cu fiul lui Isai! La corturile tale, Israele! Acum vezi-ți de casă, Davide!’ Și Israel s-a dus la corturile lui”. Versetul 16.”

„Ruptura provocată de vorbirea aspră a lui Roboam s-a dovedit de nereparat. De acum înainte, cele douăsprezece seminții ale lui Israel au fost despărțite, semințiile lui Iuda și Beniamin formând împărăția de jos sau de miazăzi a lui Iuda, sub conducerea lui Roboam, pe când cele zece seminții din nord au format și au menținut o conducere separată, cunoscută sub numele de împărăția lui Israel, avându-l pe Ieroboam drept conducător. În felul acesta, s-a împlinit prezicerea prorocului cu privire la împărțirea împărăției. “Lucrul acesta a fost orânduit de Domnul.” Versetul 15.” – *Profeți și Regi, p. 90,91*.

<u>Pentru studiu suplimentar</u>

„Poporul pe care Dumnezeu îl alesese să fie o lumină pentru popoarele înconjurătoare se depărta de Izvorul puterii Sale și căuta să devină asemenea popoarelor din jur. Atât la Solomon, cât și la Roboam – influența exemplului greșit i-a rătăcit pe mulți. După cum s-a întâmplat cu ei, se întâmplă și astăzi, într-o măsură mai mare sau mai mică, cu oricine se predă lucrării celui rău, influența faptei rele

nu se mărginește doar la făptuitor. Nimeni nu trăiește pentru sine. Nimeni nu piere singur în nelegiuirea lui. Fiecare viață este o lumină care strălucește și încurajează calea altora sau o influență întunecată și nimicitoare, care duce la disperare și ruină. Noi îi conducem pe alții fie în sus, către fericire și viață nemuritoare, fie în jos, către durere și moarte veșnică. Și dacă, prin faptele noastre, punem sau întărim la lucru puterile rele ale acelora din jurul nostru, ne facem părtași la păcatele lor." – *Profeți și Regi, p. 94.*

* * *

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi pentru
Departamentul Bunul Samaritean al Conferinței Generale

11
Sabatul din 11 septembrie 2021

PILDA VIEI

„Copiii lui Israel trebuiau să ocupe tot teritoriul pe care Dumnezeu li l-a dat. Acele națiuni care respingeau închinarea și serviciul adevăratului Dumnezeu urmau să fie deposedate. Era însă scopul lui Dumnezeu acela ca, prin descoperirea caracterului Său, de către poporul Israel, oamenii să fie atrași spre El. Invitația Evangheliei trebuia să fie dusă lumii întregi. Prin învățătura transmisă din serviciul jertfelor, Domnul Hristos trebuia să fie înălțat înaintea popoarelor și toți aceia, care aveau să privească la El, aveau să trăiască. Toți aceia care, la fel ca Rahav canaanita și Rut moabita, se întorceau de la idolatrie la închinarea față de adevăratul Dumnezeu, aveau să se unească cu poporul Său ales. Pe măsură ce numărul poporului Israel creștea, ei trebuia să-și lărgească granițele, până când împărăția lor avea să cuprindă întreaga lume.” – *Profeți și Regi, p. 19.*

<u>Câmpia mănoasă și vița nobilă</u>

1. Ce parabolă a folosit Domnul pentru a descrie istoria, condițiile și așteptările pe care le avea de la poporul Său? Cum era solul în care Și-a plantat via? Isaia 5:1; Psalmul 80:8.

.....

.....

„Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire. El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșate; l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochilor Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele lui: așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său, și nu era nici un dumnezeu străin cu El”. Deuteronom 32:9-12. Astfel i-a adus pe izraeliți la Sine, ca să locuiască la umbra Celui Prea Înalt. Feriți în mod minunat de primejdiile rătăcirii prin pustie, ei au fost în cele din urmă așezați în țara Făgăduinței, ca o națiune favorizată.

Printr-o parabolă, Isaia redă cu un patos mișcător istoria chemării și educării lui Israel, ca să stea în lume ca reprezentant al lui Iehova, roditor în orice lucrare bună.” – *Profeți și Regi, p. 17.*

2. Ce fel de viță a ales Domnul să planteze în via Sa? Ce a făcut pentru a o proteja și hrăni? Ieremia 2:21, prima parte; Isaia 5:2.
……
……

„Prin poporul ales, Dumnezeu intenționa să aducă binecuvântări întregii omenirii. "Via Domnului oștirilor" declara prorocul "este casa lui Israel, iar bărbații lui Iuda sunt via Sa cea plăcută." Isaia 5:7.

„Acestui popor i-a fost încredințat Cuvântul lui Dumnezeu. Au fost înconjurați, îngrădiți de preceptele Legii Sale, de principiile veșnice ale adevărului, dreptății și curăției. Ascultarea de aceste principii, trebuia să constituie protecția lor, căci i-ar fi salvat ca să nu se nimicească singuri prin practici păcătoase. Și asemenea turnului din mijlocul viei, Dumnezeu a așezat templul Său cel sfânt în mijlocul țării."

„Domnul Hristos era îndrumătorul lor. Așa cum fusese cu ei în pustie, tot astfel El avea să fie învățătorul și călăuza lor. Atât în tabernacol, cât și în templu, slava Sa se odihnea în Șechina sacră, deasupra tronului milei. Își manifesta fără întrerupere față de ei bogățiile dragostei și răbdării Sale." - *Profeți și regi, pp. 17,18.*

<u>Dezamăgirea din timpul recoltei</u>

3. Ce a spus proprietarul cu privire la momentul plantării viței de vie? Cu toate acestea, ce a găsit la timpul recoltei? Isaia 5:2,4, ultima parte.
……
……

„Dar vechiul Israel nu a împlinit planul lui Dumnezeu. Domnul declară: "Te sădisem ca o vie minunată și de cel mai bun soi: cum te-ai schimbat și te-ai prefăcut într-o coardă de viță sălbatică?" "Israel este o viță culeasă, aduce rod pentru el însuși." "Acum dar, locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via Mea! Ce-aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut struguri sălbatici, când Eu mă așteptam să facă struguri buni? Vă voi spune însă acum ce voi face viei Mele: îi voi surpa zidul, ca să fie călcată în picioare; o voi pustii; nu va mai fi curățită, nici săpată; spini și mărăcini vor crește în ea! Voi poruncii și norilor să nu mai plouă peste ea." El se aștepta la judecată, și când colo iată

sânge vărsat! Se aștepta la dreptate, și când colo iată strigăte de apăsare!” Ieremia 2:21; Osea 10:1; Isaia 5:3-7.” – *Profeți și Regi, pp. 19, 20.*

4. Pe lângă faptul că nu a produs roadele așteptate, ce s-a întâmplat cu vița? Prin urmare, ce a cerut Domnul poporului Său să facă? Ieremia 2:21, ultima parte; Isaia 5:3.
.....
.....

„Prin Moise, Domnul pusese înaintea poporului urmările necredincioșiei. Refuzând să păstreze legământul Său, ei aveau să se despartă de viața lui Dumnezeu și binecuvântarea Sa nu mai putea veni asupra lor. Uneori, aceste avertizări au fost luate în seamă și, ca urmare, binecuvântări bogate s-au revărsat peste națiunea iudaică și prin ea peste popoarele înconjurătoare. Dar cel mai adesea, în istoria lor, ei au uitat pe Dumnezeu și au pierdut din vedere înaltul privilegiu de reprezentanți ai Lui... În felul acesta, neamurilor li s-a dat prilejul să interpreteze greșit caracterul lui Dumnezeu și legile Sale.” - *Profeți și regi, pp. 20, 21.*

<u>Privilegiile și protecția retrase</u>
5. Ce a făcut proprietarul, deoarece via nu a produs nimic și vița a degenerat într-o plantă ciudată? Isaia 5:5,6.
.....
.....

„Dumnezeu S-a purtat cu poporul Său cu o inimă de tată. A stăruit de ei prin binecuvântările pe care li le-a dat, cât și prin cele pe care li le-a reținut. Cu răbdare, le-a pus păcatele înaintea ochilor și cu răbdare a așteptat ca ei să le recunoască. Au fost trimiși prooroci și soli care au prezentat cererile Sale față de ispravnici; dar, în loc să fie bine primiți, acești oameni cu putere și discernământ spiritual au fost tratați ca vrăjmași. Ispravnicii i-au prigonit și i-au ucis. Dumnezeu a trimis alți soli, dar și ei au fost la fel ca și cei dintâi, numai că de data aceasta ispravnicii au dat pe față o ură și mai categorică...

„Via cea bună, sădită de Stăpânul divin pe colinele Palestinei, a fost disprețuită de bărbații lui Israel și, în cele din urmă, ei au aruncat-o peste zid, au distrus-o și au călcat-o în picioare, nădăjduind

că au nimicit-o pentru totdeauna. Stăpânul a mutat via și a ascuns-o de privirea lor. A sădit-o din nou, dar acum de cealaltă parte a zidului și într-un mod în care butucul nu se mai vedea. Mlădițele s-au întins peste zid și altoiul se putea uni cu ea, dar tulpina a fost așezată dincolo de puterea oamenilor de a o atinge și a o vătăma.” - *Profeți și regi, pp. 21,22.*

6. Care regate și popoare au reprezentat via fără rod și degenerată? Isaia 5:7.

.....
.....

"Israelul nu apreciase marile binecuvântări care le erau asigurate, ci apostaziase de la principiile adevărului.

'De aceea, cum mistuie o limbă de foc miriștea și cum arde flacăra iarba uscată, tot așa ca putregaiul le va fi rădăcina lor și floarea li se va risipi în vânt ca țărâna, căci au nesocotit Legea Domnului oștirilor și au disprețuit Cuvântul Sfântului lui Israel.' De aceea Se și aprinde Domnul de mânie împotriva poporului Său, Își întinde mâna împotriva lui și-l lovește.'

„Aceasta a fost solia mustrării care i-a fost dată lui Isaia. Imaginea căderilor și apostazierii lui Israel aproape l-au copleșit și încăpățânarea și necredința lor i-au făcut munca să pară imposibilă. Ce este de mirare că el a fost descurajat și a privit misiunea sa ca pe un eșec?" - *Bible Echo, 9 Septembrie 1895.*

<u>Doar o rămășiță</u>

7. Cum trebuie înțeleasă această parabolă? Erau greșelile și apostazia generale în rândul poporului ales al lui Dumnezeu sau problema era doar cu privire la majoritate? Ce cuvinte pozitive s-au auzit totuși cu privire la câțiva credincioși din timpul monarhiei? Isaia 1:9; 6:13.

.....
.....

„“Cârmuitorii tăi”, a continuat prorocul, “te duc în rătăcire, și pustiesc calea pe care umbli!” Versetul 12. În timpul domniei lui Ahaz acest lucru a fost adevărat în mod literal; despre el stă scris: “A umblat în căile împărați lor lui Israel; și a făcut un chip turnat pentru

Baali, A ars tămâie în valea fiilor lui Himon". " ... Și chiar a trecut pe fiul său prin foc, după urâciunile neamurilor pe care le izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel." 2 Cronici 28:2,3; 2 Împărați 16:3.

„Aceasta a fost în adevăr o vreme de mare primejdie pentru poporul ales. Numai câțiva ani mai erau și cele zece seminții ale Împărăției lui Israel aveau să fie împrăștiate printre popoarele păgâne. Iar în împărăția lui Iuda perspectiva era întunecată. Forțele binelui slăbeau cu repeziciune, iar forțele răului se înmulțeau. Prorocul Mica, văzând situația, a fost silit să exclame: "S-a dus omul de bine din țară și nu mai este nici un om cinstit printre oameni.... Cel mai bun dintre ei este ca un mărăcine, cel mai cinstit este mai rău decât un tufiș de spini." Mica 7:2,4. "De nu ne-ar fi lăsat Domnul oștirilor o mică rămășiță", zice Isaia, "am fi ajuns ca Sodoma și ... Gomora." Isaia 1:9." – *Profeți și Regi, p. 324.*

<u>Pentru studiu suplimentar</u>

„Soliile de sfat și de mustrare, date prin proorocii care au explicat planul Său veșnic în favoarea omenirii, sunt de o deosebită valoare pentru biserica lui Dumnezeu de pe pământ din zilele noastre pentru păzitorii viei Sale. În învățăturile prorocilor, dragostea Lui pentru neamul omenesc pierdut și planul Său privind mântuirea lui Israel sunt în mod clar descoperite. Succesele și înfrângerile lor, restatornicirea lor și favoarea divină, lepădarea de către ei a Stăpânului viei și punerea în aplicație a planului de veacuri de către o rămășiță aleasă față de care urmează a se împlini toate făgăduințele legământului acesta a fost subiectul soliilor lui Dumnezeu către biserica Sa de-a lungul veacurilor care au trecut. Și astăzi solia lui Dumnezeu către biserica Sa către aceia care ocupă via Sa ca ispravnici credincioși nu este alta decât aceea rostită prin prorocul din vechime:

„În ziua aceea, cântați o cântare asupra viei celei mai alese: „Eu, Domnul, sunt Păzitorul ei, Eu o ud în fiecare clipă; Eu o păzesc zi și noapte, ca să n-o vatăme nimeni." Isaia 27:2,3." – *Profeți și Regi, 22.*

* * *

12
Sabatul din 18 septembrie 2021

NEASCULTAREA ȘI CONSECINȚELE EI

„"Și Israel a fost dus în robie, departe de țara lui, în Asiria", "pentru că nu ascultaseră glasul Domnului, Dumnezeului lor, și călcaseră legământul Lui ... și tot ce poruncise Moise, robul Domnului". (2 Împărați 17:7,11,14-16,20,23; 18:12.)

„Prin judecățile groaznice, aduse asupra celor zece seminții, Domnul a avut un plan înțelept și milostiv. Ceea ce n-a mai putut face prin ei în țara părinților lor, El a căutat să împlinească împrăștiindu-i printre neamuri... Printre aceștia erau unii care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu și alții care se umiliseră înaintea Lui. Prin acești "copii ai Dumnezeului Celui viu" (Osea 1:10), El avea să aducă mulțimi de oameni din împărăția Asiriei la cunoașterea atributelor caracterului Său și a binefacerilor Legii Sale." – *Profeți și Regi, p. 292.*

<u>Solii și avertismente</u>

1. Pe cine a trimis Domnul în continuu la poporul Său pentru a le adresa solii de îndemn și pocăință, în ciuda căii lor rele? Care a fost rezultatul soliilor lor și a serviciului slujitorilor Săi către conducători și popor? 2 Împărați 17:13,14.

.....
.....

„Proorocii au continuat să protesteze împotriva acestor rele și să îndemne la facerea binelui. "Semănați potrivit cu neprihănirea și veți secera potrivit cu îndurarea. Deșteleniți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să vă ploaie mântuirea". "Tu dar, întoarce-te la Dumnezeul tău, păstrează bunătatea și iubirea, și nădăjduiește totdeauna în Dumnezeul tău." "Întoarce-te, Israele, la Domnul, Dumnezeul tău! Căci ai căzut prin nelegiuirea ta. ... Spuneți-I: Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință.' Osea 10:12; 12:6; 14:1,2....

„Cu cele mai aspre mustrări, Dumnezeu a căutat să trezească națiunea nepocăită la o înțelegere a iminentei primejdii față de o totală distrugere. Prin Osea și Amos, El a trimis celor zece seminții solie după solie, îndemnând la o pocăință deplină și prezentând amenințarea cu dezastrul ca urmare a neascultării lor continue. "Ați

arat răul", spunea Osea, "ați secerat nelegiuirea, și ați mâncat rodul minciunii. Căci te-ai încrezut în carele tale de luptă, în numărul oamenilor tăi viteji. De aceea se va stârni o zarvă împotriva poporului tău și toate cetățuile tale vor fi nimicite.... În revărsatul zorilor, se va isprăvi cu împăratul lui Israel!" Osea 10:13-15." - *Profeți și regi, pp. 282, 279,280.*

2. Unde a căutat Efraim (cele zece triburi ale lui Israel care alcătuiesc Regatul de Nord) soluții sau ajutor? Ce a profețit slujitorul Domnului cu privire la capitala Samaria, la regatul și populația Israelului? Osea 8:9; 12:1; Isaia 8:4, ultima parte, 7.
.....
.....

„Unii dintre conducătorii lui Israel simțeau foarte viu pierderea prestigiului lor și doreau să-l recâștige. Dar în loc să se îndepărteze de la acele practici care aduseseră slăbirea împărăției, au continuat în nelegiuire, amăgindu-se că atunci când se va ivi ocazia, aveau să se ridice la puterea politică pe care o doreau aliindu-se cu păgânii: "Când își vede Efraim boala și Iuda rănile, Efraim aleargă în Asiria". "Efraim a ajuns ca o turturică proastă, fără pricepere; ei cheamă Egiptul și aleargă în Asiria". "Face legământ cu Asiria." Osea 5:13; 7:11; Osea 12:1." –*Profeți și Regi, p. 280.*

<u>Monarhia în Israel și Iuda</u>
3. Ce s-a întâmplat cu ultimul rege al Israelului când a refuzat să ia în considerare toate remediile și avertismentele anterioare? În afară de demiterea împăratului Osea, ce altceva s-a sfârșit? 2 Împărați 17:5,6,18,23.
.....
.....

„Au pus împărați fără porunca Mea. Osea 8:4. Orice principiu de dreptate a fost lăsat la o parte; aceia care ar fi trebuit să stea înaintea popoarelor pământului ca depozitari ai harului divin "au fost necredincioși Domnului" și unul altuia. Osea 5:7.

„Cu cele mai aspre mustrări, Dumnezeu a căutat să trezească națiunea nepocăită la o înțelegere a iminentei primejdii față de o totală distrugere. Prin Osea și Amos, El a trimis celor zece seminții solie după solie, îndemnând la o pocăință deplină și prezentând

amenințarea cu dezastrul ca urmare a neascultării lor continue. “Ați arat răul”, spunea Osea, “ați secerat nelegiuirea, și ați mâncat rodul minciunii. Căci te-ai încrezut în carele tale de luptă, în numărul oamenilor tăi viteji. De aceea se va stârni o zarvă împotriva poporului tău și toate cetățuile tale vor fi nimicite.... În revărsatul zorilor, se va isprăvi cu împăratul lui Israel!” Osea 10:13-15.” - *Profeți și Regi, pp. 279,280.*

4. Deși Iuda, regatul de sud, a scăpat de captivitate, ce s-a întâmplat în cele din urmă cu el? 2 Împărați 17:19; 2 Cronici 36:11-14.

.....
.....

„În fruntea acelora care duceau cu repeziciune poporul în ruină era Zedechia, împăratul lor. Trecând cu vederea în totul sfaturile Domnului, date prin prooroci, uitând atitudinea de recunoștință pe care o datora lui Nebucadnețar, călcându-și jurământul solemn de supunere rostit în Numele Domnului, Dumnezeului lui Israel, împăratul lui Iuda s-a răsculat împotriva proorocilor, împotriva binefăcătorilor lui și împotriva lui Dumnezeu. În înfruntarea înțelepciunii lui s-a întors după ajutor la vechiul vrăjmaș al prosperității lui Israel, trimițând soli în Egipt ca să-i dea cai și un număr de oameni.

„Venise ziua socotelii finale pentru împăratul nelegiuit. “La o parte cu mitra!” a hotărât Domnul. “Jos cununa împărătească!” Lui Iuda nu avea să-i mai fie îngăduit să aibă un împărat, până când Hristos Însuși avea să-și întemeieze Împărăția. “O voi da jos, o voi da jos”, a fost hotărârea divină cu privire la tronul casei lui David, “dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna Căruia o voi încredința.” Ezechiel 21:25-27.” – *Profeți și Regi, pp. 450,451.*

<u>Rezultatul: invazia babiloniană</u>

5. Când au refuzat să asculte și chiar au batjocorit mesajele profeților, de ce dușman a fost Ierusalimul atacat? 2 Cronici 36:15-17.

.....
.....

„Vrăjmașul a năvălit ca o avalanșă, căreia nu i s-a putut rezista și a devastat cetatea. Armatele lui Iuda au fost înfrânte și obligate să se retragă în derută. Națiunea a fost cucerită. Zedechia a fost luat prizonier, iar fiii lui uciși în fața ochilor lui. Împăratul a fost luat din Ierusalim și dus departe ca rob, i-au fost scoși ochii și, după ce a ajuns la Babilon, a pierit lamentabil.” – *Profeți și Regi, p. 458*.

6. Ce s-a întâmplat cu frumosul oraș și templu? Ce au trebuit să îndure mulți dintre cei care au supraviețuit masacrelor din acele zile dureroase? 2 Cronici 36:18-20.

……
……

"Cu ocazia cuceririi finale a Ierusalimului de către Nebucadnețar, mulți au scăpat de ororile asediului îndelungat numai pentru a pieri de sabie. Din cei care au mai rămas; unii, și mai ales conducătorii preoților, slujitorii și căpeteniile împăratului, au fost duși la Babilon și acolo executați ca trădători. Alții au fost duși captivi pentru a face muncă de rob pentru împăratul Babilonului și fiii lui, “până la stăpânirea împărăției perșilor, ca să se împlinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia.” Versetele 20,21.” - *Profeți și regi, pp. 458,459.*

<u>Era posibilă o cale mai bună</u>

7. Credeți că ar fi fost posibil ca poporul lui Dumnezeu să evite aceste dezastre naționale? Ce putem învăța din ceea ce li s-a întâmplat? Ce a spus Dumnezeu despre cum să prevenim astfel de lucruri oribile și cum să primim binecuvântările Sale? Deuteronom 5:29; Isaia 48:18; Psalmul 119:165.

……
……

„Jugul este pus pe gâtul boilor pentru a-i ajuta să ducă povara mai ușor. Tot așa este și jugul lui Hristos. Când voința noastră este cufundată în voința lui Dumnezeu și când ne folosim darurile pentru a fi o binecuvântare pentru alții, vom vedea că povara vieții este ușoară. Acela care umblă în calea poruncilor lui Dumnezeu merge împreună cu Hristos și, în iubirea Lui, inima găsește pace. Când Moise s-a rugat: “Arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște”,

Domnul i-a răspuns: “Voi merge Eu Însumi cu tine și îți voi da odihnă”. Iar prin profeți s-a dat solia aceasta: “Așa vorbește Domnul: ‘Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!’” Exodul 33:13, 14; Ieremia 6:16. Și El zice: “O, de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și fericirea ta ca valurile mării.” Isaia 48:18.” – *Hristos Lumina Lumii, pp. 330, 331.*

Pentru studiu suplimentar

„Dumnezeu știe că dacă am fi lăsați să ne urmăm propriile înclinații, să mergem exact acolo unde ne-ar conduce voința noastră, am cădea în capcanele Satanei și am deveni posesori ai atributelor sale. Prin urmare, legea lui Dumnezeu ne limitează la voia Celui Prea Înalt, nobil și înălțător. El dorește ca noi să ne asumăm cu răbdare și înțelepciune îndatoririle slujirii.... O supunere fără bunăvoință față de voința Tatălui va dezvolta caracterul unui rebel. Slujirea va fi privită de un astfel de om în lumina unei corvoade. Ea nu este dusă la capăt cu bucurie și în dragostea lui Dumnezeu. Este o simplă lucrare mecanică.... O astfel de slujire nu aduce pace sau liniște sufletului.

„Dumnezeu prezintă lumii două clase. Despre prima clasă: 'Cei răi n-au pace”, zice Domnul.' Isaia 48:22. Despre cealaltă clasă: 'Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire.' Psalmii 119:165….” – *That I May Know Him, p. 120.*

* * *

13
Sabatul din 25 septembrie 2021

RĂMĂȘIȚA ȘI UN NOU ÎNCEPUT

"Cu inima zdrobită de întristare, vizitatorul venit din locuri depărtate a privit la întăriturile ruinate ale iubitului său Ierusalim. Și cum altfel privesc îngerii cerești la starea bisericii lui Hristos? La fel ca și locuitorii din Ierusalim, noi ne obișnuim cu relele existente și adesea suntem mulțumiți în timp ce nu facem nici un efort de a le remedia. Dar cum sunt privite aceste rele de către ființele ce au lumină dumnezeiască? Oare nu privesc asemenea lui Neemia, cu inima împovărată de întristare la zidurile ruinate și la porțile arse de foc?" – (*The Southern Work,* March 22, 1904) *Seventh-day Adventist Bible Commentary,* vol. 3, p. 1136.

Promisiunea unei rămășițe

1. În pofida multor ani de exil în țări străine, ce au proclamat profeții despre Israel și Iuda? Isaia 10:21,22; Osea 6:1-3.

.....
.....

„Îndemnurile prorocului adresate lui Iuda de a privi la viul Dumnezeu și de a primi darurile Sale pline de îndurare n-au fost zadarnice. Au fost unii care au luat aminte și care s-au întors de la idolii lor la închinarea lui Iehova. Au învățat să vadă în Făcătorul lor dragoste, milă și compătimire duioasă. Și în zilele care aveau să vină în istoria lui Iuda, când numai o rămășiță avea să fie lăsată în țară, cuvintele prorocului urmau să-și aducă rodul într-o reformă hotărâtă. "În ziua aceea", declara Isaia, "omul se va uita spre Făcătorul său, și ochii i se vor întoarce spre Sfântul lui Israel; Nu se va mai uita spre altare, care sunt lucrarea mâinilor lui, și nu va mai privi la ce au făcut degetele lui, la idolii Astarteei și la stâlpii închinați soarelui". Isaia 17:7,8." – *Profeți și Regi, p. 320.*

2. Ca împlinire a cuvântului profetic referitor la eliberare, ce a făcut împăratul persan la scurt timp după căderea Imperiului babilonian? Ezra 1:1-3.

.....
.....

„Sosirea armatei lui Cir în fața zidurilor Babilonului a fost pentru iudei semnul că eliberarea lor din robie se apropia. Cu peste un veac înainte de nașterea lui Cir, inspirația îl menționase pe nume și făcuse ca să se scrie un raport cu privire la lucrarea pe care avea să o facă luând cetatea Babilonului prin surprindere și la pregătirea căii pentru eliberarea fiilor robiei. Prin Isaia fusese rostit cuvântul:

"Așa vorbește Domnul către unsul Său, către Cir, pe care-l ține de mână ca să doboare neamurile înaintea lui ... să-i deschidă porțile, ca să nu se mai închidă: 'Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile muntoase, voi sfărâma ușile de aramă și voi rupe zăvoarele de fier. Îți voi da vistierii ascunse, bogății îngropate, ca să știi că Eu sunt Domnul care te chem pe nume, Dumnezeul lui Israel'." Isaia 45:1-3." – *Profeți și Regi, p. 551.*

3. Ca răspuns la acest decret, câți dintre exilați au profitat de ocazia oferită de a părăsi Babilonul și de a se întoarce în țara părinților lor? Ezra 2:1,2,64.

.....

.....

„Asupra lui Zorobabel (cunoscut sub numele de Seșbațar), descendent din împăratul David, Cir a așezat răspunderea de guvernator peste cei care se întorceau în Iudea; și cu el s-a unit marele preot Iosua. Călătoria cea lungă prin pustiul cel întins s-a desfășurat în siguranță, iar mulțimea fericită, plină de recunoștință față de Dumnezeu pentru multele Sale îndurări, a început îndată lucrarea de restatornicire a ceea ce fusese dărâmat și distrus. "Căpeteniile caselor părintești" au adus daruri din avutul lor spre a ajuta să se plătească cheltuielile pentru rezidirea templului; iar poporul, urmând exemplul lor, a dat de bună voie din puținul său. Vezi Ezra 2:64-70." - *Profeți și Regi, p. 559 560.*

<u>Reconstruirea obiectelor și locurilor sacre</u>

4. Odată ce au ajuns la destinație și și-au găsit casele, ce au vrut să restabilească? Ezra 3:1-3.

.....

.....

„În cel mai scurt timp posibil, a fost înălțat un altar pe locul vechiului altar din curtea templului. Pentru slujbele legate de

consacrarea acestui altar poporul “s-a adunat ca unul singur” și s-a unit în restatornicirea slujbelor sfinte care fuseseră întrerupte pe vremea distrugerii Ierusalimului de către Nebucadnețar. Înainte de a se despărți să locuiască în casele pe care se străduiau să le zidească “au prăznuit și sărbătoarea corturilor”. Ezra 3:1-6.” – *Profeți și Regi, p. 560.*

5. După ce se întorseseră în țara promisă, ce clădire sacră doreau să reconstruiască? Când au pus temeliile? Ezra 3:6, ultima parte -8.

……
……

„Reclădirea altarului arderilor de tot zilnice a produs o bucurie de nedescris rămășiței credincioase. Au început cu toată inima pregătirile necesare pentru reclădirea templului, prinzând curaj pe măsură ce aceste pregătiri avansau de la o lună la alta. Timp de mai mulți ani fuseseră lipsiți de dovada vizibilă a prezenței lui Dumnezeu. Iar acum, înconjurați așa cum erau de multe amintiri triste ale apostaziei părinților lor, doreau după o dovadă dăinuitoare a iertării și primirii divine. Mai presus de recâștigarea proprietății lor și a vechilor privilegii, apreciau aprobarea lui Dumnezeu. El lucrase în mod minunat în favoarea lor și simțeau asigurarea prezenței Sale cu ei; însă doreau binecuvântări și mai mari. Cu o anticipare plină de bucurie priveau către vremea când, templul odată reconstruit urma să vadă strălucirea slavei Sale dinăuntrul lui.” - *Profeți și Regi, pp. 560, 563.*

<u>Decretul de restaurare a lucrurilor sacre</u>

6. Ce decret a dat regele persan Artaxerxes Longimanus în 457 Î.Hr.? Cine s-a întors în Iuda în acel moment? Ezra 7:11-14.

……
……

"La aproximativ șaptezeci de ani după reîntoarcerea primei grupe de robi sub conducerea lui Zorobabel și Iosua, Artaxerxe Longimanul s-a urcat pe tronul Medo-Persiei. Numele acestui împărat este strâns legat de istoria sfântă printr-o serie de hotărâri remarcabile. În timpul domniei lui, au trăit și au lucrat Ezra și Neemia. El este acela care, în

anul 457 î.Hr., a dat al treilea și ultimul decret pentru restaurarea Ierusalimului. Domnia lui a fost martoră la reîntoarcerea unei grupări de iudei sub conducerea lui Ezra,

"Decretul lui Artaxerxe Longimanul pentru rezidirea și reclădirea Ierusalimului, emis a treia oară de la încheierea celor șaptezeci de ani de robie, este deosebit pentru exprimările lui cu privire la Dumnezeul cerului, pentru recunoașterea realizărilor lui Ezra și pentru dărnicia dovedită față de rămășița poporului lui Dumnezeu. „Artaxerxe se referă la Ezra astfel: "Preot și cărturar care învață poruncile și legile Domnului cu privire la Israel", "cărturarul iscusit în Legea Dumnezeului cerurilor." Împăratul s-a unit cu sfetnicii lui și a dăruit cu dragă inimă aur și argint "Dumnezeului lui Israel, a cărui locuință este la Ierusalim" și, în plus, a luat măsuri pentru a face față cheltuielilor mari, poruncind să fie plătite din "casa vistieriilor împăratului." Versetele 11,12,15,20.

„Și a hotărât mai departe: "Tot ce este poruncit de Dumnezeul cerurilor să se facă întocmai pentru casa Dumnezeului cerurilor, pentru ca să nu vină mânia Lui asupra împărăției, asupra împăratului și asupra fiilor săi!" - *Profeți și Regi, pp. 607,610,611.*

<u>Restaurarea și reconstruirea zidurilor orașului</u>

7. Ce slujitor activ al lui Dumnezeu a cerut permisiunea, ani mai târziu, de a merge la Ierusalim pentru a reconstrui zidurile? Sub binecuvântarea lui Dumnezeu, cât timp a durat restaurarea zidurilor orașului? Neemia 2:4,5; 6:15.

.....

.....

"E nevoie de mulți Neemia în biserica de azi – nu oameni care să poată numai să se roage și să predice, ci oameni ale căror rugăciuni și predici să fie întărite de un scop puternic și plin de râvnă. Drumul urmat de acest patriot evreu în împlinirea planurilor sale este un drum care ar trebui să fie adoptat de deservenții cultici și de bărbații de la conducere. După ce și-au făcut planurile, ei trebuie să le prezinte bisericii de așa manieră ca să câștige interesul și conlucrarea ei. Oamenii trebuie să înțeleagă planurile și să participe la lucrare, și vor avea un interes personal în prosperitatea ei. Succesul care a însoțit eforturile lui Neemia arată ce poate să realizeze rugăciunea, credința

și acțiunea înțeleaptă și energică. Credința vie îndeamnă la acțiune energică. Spiritul dat pe față de conducător va fi în mare măsură, reflectat de popor. Dacă conducătorii care pretind a crede adevărurile solemne și importante care urmează să pună la încercare lumea în acest moment, nu manifestă nici un zel arzător pentru a pregăti un popor care să stea în ziua lui Dumnezeu, trebuie să ne așteptăm ca Biserica să fie nepăsătoare, indolentă și iubitoare de plăceri." –(*The Southern Watchman,* March 29, 1904)*Seventh-day Adventist Bible Commentary,* vol. 3, p. 1137.

Pentru studiu suplimentar

"Avem nevoie în veacul aceasta al lumii de mulți Neemia, care să trezească poporul pentru a vedea cât de departe este de Dumnezeu din cauza călcării Legii Lui. Neemia a fost un reformator, un mare om ridicat pentru un timp important. Când a venit în atingere cu răul, și cu tot felul de împotriviri, s-a trezit un nou curaj și o nouă râvnă. Energia și hotărârea lui au umplut de însuflețire pe oamenii din Ierusalim; și tăria și curajul au luat locul slăbiciunii și descurajării. Scopul lui sfânt, nădejdea lui puternică, consacrarea lui voioasă la lucru, au fost contagioase. Poporul s-a molipsit de entuziasmul conducătorului său, și în sfera sa fiecare a devenit un Neemia și a ajutat la întărirea mâinii și inimii semenului său. Iată o lecție pentru pastorii de astăzi. Dacă ei sunt molateci, nelucrători, lipsiți de zel sfânt, ce se poate aștepta de la poporul căruia îi servesc?" (*The Southern Watchman,* June 28, 1904) *Seventh-day Adventist Bible Commentary,* vol. 3, p. 1137.

* * *

14
Sabatul din 2 octombrie 2021

CA PE LUMINA OCHILOR LUI

„Dintr-un neam de robi, izraeliții fuseseră înălțați mai presus de toate popoarele pentru a fi comoara deosebită a Împăratului împăraților. Dumnezeu i-a despărțit de lume, pentru a le putea încredința comoara cea sfântă. El îi făcuse păstrătorii Legii Sale, și planul Său era ca prin ei să păstreze printre oameni cunoașterea de Sine. Astfel, lumina cerului avea să strălucească într-o lume cuprinsă de întuneric și o voce trebuia să fie auzită chemând toate popoarele să se întoarcă de la idolatria lor și să-I slujească viului Dumnezeu. Dacă izraeliții erau credincioși însărcinării lor, ei aveau să devină o putere în lume. Dumnezeu avea să fie scutul lor de apărare și avea să-i înalțe mai presus de toate celelalte națiuni. Lumina și adevărul Său aveau să fie descoperite prin ei, iar ei aveau să iasă în evidență sub călăuzirea Lui înțeleaptă și sfântă, ca un exemplu al superiorității slujirii lui Iehova față de orice formă de idolatrie.” –*Patriarhi și Profeți, p. 314.*

Comoara Lui cea scumpă

1. Cum și-a exprimat Domnul sentimentele de afecțiune față de poporul Său? Ce anume arată că El intenționa ca Israelul să fie deosebit și sfânt? Deuteronomul 7:6; 26:18.

.....
.....

„Învățătura omenească nu poate oferi calificarea necesară pentru împărăție. Supușii împărăției lui Hristos nu ajung acolo prin forme și ceremonii sau prin studierea a numeroase cărți. “Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” Membrii împărăției lui Hristos sunt mădulare ale trupului Său, El Însuși fiind Capul acestuia. Ei sunt aleșii lui Dumnezeu, fiii Săi, “o preoție împărătească, un neam sfânt, o semințe aleasă”, pentru a putea aduce laude Aceluia pe care El i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” –*Principiile fundamentale ale educației creștine, p. 413.*

2. Cum te simți când Domnul îți spune că vrea să fii comoara Lui deosebită? Exodul 19:5; Psalmul 135:4.

.....

.....

"Cei răscumpărați ai lui Hristos sunt comorile Sale, comoara Sa prețioasă și aleasă. "Ei vor fi ca pietrele unei coroane" – " bogățiile slavei moștenirii Sale în sfințenie.' Zaharia 9:16; Efeseni 1:18. În ei 'Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora' Hristos privește la poporul Său în puritatea și perfecțiunea lor ca răsplată a tuturor suferințelor Sale, a umilinței și a iubirii Sale și a măririi slavei Sale – Hristos Marele centru, de la care radiază toată slava." –*That I May Know Him,* p. 369.

<u>Aprecierea divină</u>

3. Potrivit Sfintelor Scripturi, ce simte Domnul pentru poporul Său? Comparați atitudinea binevoitoare pe care o are față de Biserica Sa cu modul în care tindem să-i tratăm noi pe alții. Osea 11:1; 1 Împărați 10:9, partea de mijloc; Ieremia 31:3.

.....

.....

„Mărturisesc înaintea fraților și surorilor mele că biserica lui Hristos, așa slabă și cu defecte cum pare a fi ea, este singurul obiect de pe pământ asupra căruia se îndreaptă atenția și grija Sa supremă. Deși invitația de a veni la El și de a fi mântuiți se adresează întregii lumi, Dumnezeu își însărcinează îngerii pentru a asigura ajutorul divin fiecărui suflet care vine la El, pocăit și plin de regrete. Dumnezeu se află personal chiar în mijlocul bisericii Sale, prin Duhul Sfânt. "Dacă ar trebui să ții socoteala nelegiuirilor, oh, Doamne, cine va putea să stea în picioare? Dar la Tine este iertarea, căci Tu ești vrednic de teamă. Gândul meu se îndreaptă spre Domnul, sufletul meu îl așteaptă, și, în cuvântul Lui, îmi pun speranța. Sufletul meu îl așteaptă pe Domnul, mai mult decât așteaptă ei dimineața.... Israel să-și pună speranța în Domnul: căci la El este har și la El este deplină răscumpărare. Iar El îl va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui." - *Mărturii pentru Pastori și Slujitorii Evangheliei, p. 15.*

4. Cât de prețioși îi consideră pe membrii bisericii? Cât de afectat este Dumnezeu dacă cineva le face rău? Deuteronomul 32:10; Zaharia 2:8.

.....
.....

„Dumnezeu a pus la îndemâna lui Israel toate avantajele, le-a dat orice privilegiu, ceea ce avea să-i facă să fie o cinste la adresa Numelui Său și o binecuvântare pentru națiunile din jurul lor. Dacă ei ar fi vrut să umble în calea ascultării, le-a făgăduit că le "va da asupra tuturor neamurilor pe care le-a făcut: întâietate în slavă, în faimă și în măreție". "Toate popoarele," a spus El, "vor vedea că tu porți Numele Domnului și se vor teme de tine." Națiunile care vor auzi toate aceste precepte vor spune: "Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!" Deuteronomul 26:19; 28:10; 4:6." - *Educație, p. 40.*

„Dumnezeu i-a pus pe cei din poporul Său să stea la spărtură, să repare zidurile, să ridice temelia care există de multe generații. Ființele cerești inteligente, îngerii care excelează în putere așteaptă ca, la porunca Lui, să se alăture slujitorilor Săi omenești, iar Domnul va interveni atunci când lucrurile vor ajunge într-o asemenea situație, încât numai o putere divină va fi în stare să contracareze mijloacele prin care lucrează Satana. Când poporul Său va fi în pericolul cel mai mare, părând a fi incapabil să reziste puterii lui Satana, Dumnezeu va lucra pentru el. Disperarea omului este ocazia lui Dumnezeu de a interveni." - *Solii Alese, vol. 2, p. 373.*

<u>Providența lui Dumnezeu</u>

5. Ce demonstrează grija iubitoare a lui Dumnezeu față de poporul Său? Deuteronomul 29:2,3,5; 8:4,7-9.

.....
.....

""Porniți înainte", a spus Dumnezeu lui Israel, când apele curgătoare ale Mării Roșii le-au blocat trecerea în timp ce mergeau pe calea pe care Providența o indicase. În timp ce își puneau picioarele în apele mării, ei au făcut cea ce le cerea Domnul. Ei nu știau ce avea să facă Dumnezeu în continuare. Ei nu au văzut calea cea largă deschisă pentru ei prin puterea lui Dumnezeu până când nu

și-au manifestat credința înaintând. Și atunci puterea lui Dumnezeu s-a descoperit. Apele de fiecare parte s-au îngrămădit ca un zid, lăsând o cale deschisă înaintea lor." –*Signs of the Times,* July 19, 1899.

6. După ce am primit atâtea binecuvântări, ce ar trebui să curgă în mod natural din inimile noastre? Cât de profund ar trebui să fie respectul și credincioșia noastră față de poruncile Sale? Deuteronomul 6:4,5; 10:12-15.

……
……

"Hristos S-a dat pe sine pentru răscumpărarea rasei umane pentru ca toți cei care cred în El să aibă viața veșnică. Cei care valorează această mare jertfă primesc de la Mântuitor cel mai prețios dintre toate darurile - o inimă curată. Ei câștigă o experiență mai valoroasă decât aurul, argintul sau pietrele prețioase. Ei stau împreună în locuri cerești în Hristos, bucurându-se în comuniune cu El de bucuria și pacea pe care numai El le-o poate da. Îl iubesc cu inima, mintea, sufletul și puterea, realizând că sunt moștenirea Lui cumpărată cu sânge. Vederea lor spirituală nu este întunecată de politica lumească sau de obiectivele lumești. Ei sunt una cu Hristos așa cum El este una cu Tatăl." –*In Heavenly Places,* p. 7.

„A-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima, a fi părtaș cu Hristos la umilința și suferința Lui, înseamnă mai mult decât mulți înțeleg. Ispășirea lui Hristos este marele adevăr central în jurul căruia se adună toate adevărurile care se referă la marea lucrare de răscumpărare. Mintea omului trebuie să se amestece cu mintea lui Hristos. Această unire sfințește înțelegerea, dând gândurilor claritate și forță...." –*Lift Him Up,* p. 229.

<u>Laudă și părtășie</u>

7. Ce cuvinte de laudă vor fi transmise altora de cei care au încredere cu adevărat în Domnul? Dacă Îl iubim, pe cine vom prețui și vom menține o relație bună? Psalmul 149:1; Faptele 2:42; Filipeni 2:1,2; 1 Ioan 1:7.

……
……

„Ascultând de cuvântul Domnului lor, ucenicii s-au strâns la Ierusalim pentru a aștepta împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu. Aici au petrecut zece zile — zile de adâncă cercetare a inimii. Ei au îndepărtat toate neînțelegerile și s-au apropiat unii de alții într-o strânsă comuniune creștină.

La sfârșitul celor zece zile, Domnul și-a împlinit făgăduința printr-o minunată revărsare a Duhului Său. "Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească." "Și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete." Fapte 2:2-4,41." - *(8T, p. 15).*

<u>Pentru studiu suplimentar</u>

„Dumnezeu va face lucruri minunate pentru cei care se încred în El. Așa zisul popor al Său nu mai are putere deoarece se încred atât de mult în propria lor înțelepciune și nu-i dau Domnului ocazia de a-și dezvălui puterea în folosul lor. El îi va ajuta pe copiii Săi credincioși în orice situație de urgență, dacă își vor pune toată încrederea în El. El va lucra cu putere pentru un popor credincios care ascultă de cuvântul Său, fără a pune întrebări sau la îndoială." –*Signs of the Times,* July 19, 1899.

* * *

15
Sabatul din 9 octombrie 2021

TEMELIA BISERICII

„Biserica de pe pământ este templul lui Dumnezeu și ea trebuie să-și asume atribuții divine în fața lumii. Această clădire trebuie să fie lumina lumii. Ea trebuie să fie compusă din pietre vii așezate aproape împreună, piatră potrivită cu piatră, făcând o clădire solidă. Toate aceste pietre nu au aceeași formă sau dimensiune. Unele sunt mari, iar altele sunt mici, dar fiecare are propriul loc de umplut. În întreaga clădire nu trebuie să existe vreo piatră deformată. Fiecare dintre ele este perfectă. Și fiecare piatră este o piatră vie, o piatră care luminează. Valoarea pietrelor este determinată de lumina pe care o reflectă lumii." –*In Heavenly Places,* p. 281.

1. Ce întrebare le-a pus Isus ucenicilor Săi într-o zi? Ce răspuns inspirat a dat Petru? Matei 16:13-17.

.....
.....

„De la început, Petru a crezut că Isus e Mesia. Mulți alții, care fuseseră convinși de predicarea lui Ioan Botezătorul și-L primiseră pe Hristos, începuseră să se îndoiască de misiunea lui Ioan atunci când a fost închis și omorât și acum se îndoiau că Isus e Mesia, pe care-L așteptaseră atâta vreme. Mulți dintre ucenicii care așteptaseră cu mare înfrigurare ca Hristos să-și ocupe locul pe tronul lui David L-au părăsit când au înțeles că El nu are această intenție. Dar Petru și tovarășii lui nu s-au îndepărtat de credința lor. Purtarea nesigură a celor care ieri proslăveau și azi condamnau nu a distrus credința adevărașilor urmași ai Mântuitorului. Petru a declarat: "Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu." El n-a așteptat ca onorurile împărătești să-L încoroneze pe Domnul său și L-a primit când era în umilință. Petru a exprimat credința celor doisprezece." –*Hristos Lumina Lumii, pp. 411,412.*

<u>Singura temelie adevărată și tare</u>

2. Odată ce ei au înțeles identitatea lui Isus, ce le-a spus El despre chemarea bisericii Sale la existență? Matei 16:18, prima parte.

.....

"Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care este pusă, care este Isus Hristos.' 1 Corinteni 3:11. "Pe această piatră", a zis Isus, "voi zidi biserica Mea." În prezența lui Dumnezeu și a tuturor ființelor cerești, în prezența oștilor nevăzute ale locuinței morților, Hristos a întemeiat biserica Sa pe Stânca cea vie. Stânca aceasta este El Însuși — corpul Său, frânt și zdrobit pentru noi. Porțile locuinței morților nu pot să biruie o biserică ridicată pe această temelie.

Cât de slabă părea biserica în vremea când Hristos a spus aceste cuvinte! Erau numai o mână de credincioși, împotriva cărora urma să se ridice toată puterea demonilor și a oamenilor răi; cu toate acestea, urmașii lui Hristos nu trebuiau să se teamă. Întemeiați și clădiți pe Stânca puterii lor, ei nu puteau să fie doborâți.

Timp de șase mii de ani, credința s-a zidit pe Hristos. Timp de șase mii de ani, torentele și furtunile mâniei satanice au lovit în Stânca mântuirii noastre, dar ea a stat neclintită." –*Hristos Lumina Lumii, p. 413*.

3. Ce spun Sfintele Scripturi despre "stânca" menționată aici? Este Isus temelia numai a bisericii creștine, sau, de asemenea, a patriarhilor și a credinței profeților? Isaia 28:16.

.....

.....

„Adevărul mărturisit de Petru este temelia credinței credincioșilor. Hristos Însuși a zis că în aceasta constă viața veșnică." –*Hristos Lumina Lumii, p. 412*.

„Cuvântul 'Petru' înseamnă piatră — o piatră care se rostogolește. Hristos nu s-a referit la Petru ca fiind piatra pe care avea să-Și înalțe biserica. Expresia Sa "această piatră", s-a aplicat la Sine ca temelie a bisericii creștine." –(*Signs of the Times,* October 28, 1913) *Seventh-day Adventist Bible Commentary,* vol. 5, p. 1095.

„Domnul Hristos era temelia și centrul sistemului jertfelor, atât în vremea patriarhilor, cât și în epoca iudaică. De la căderea în păcat a primilor noștri părinți, n-au mai fost legături directe între Dumnezeu și om. Tatăl a dat lumea în mâinile Domnului Hristos, ca prin lucrarea Sa de mijlocire să-l poată mântui pe om și să apere și să îndreptățească autoritatea și sfințenia Legii lui Dumnezeu." – *Patriarhi și Profeți, p. 366.*

„Cu sute de ani înainte de venirea Mântuitorului, Moise îi îndreptase pe oameni către Stânca de mântuire a lui Israel. Psalmistul cântase despre "Stânca puterii mele". Isaia a scris: "Așa vorbește Domnul Dumnezeu: 'Iată, pun ca temelie în Sion o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, o temelie puternică.'" Deuteronomul 32:4; Psalmul 62:7; Isaia 28:16. Petru însuși, scriind prin inspirație, aplică această profeție la Isus." – *Hristos Lumina Lumii, p. 413*.

4. Ce decizie au luat constructorii care au avut mai multă încredere în propria lor înțelegere și calificare decât în Domnul? Cum poate cineva să-L onoreze în viața, activitățile și responsabilitățile sale, chiar și atunci când se află sub ispitele unor circumstanțe dificile? Matei 21:42; Fapte 4:10,11; 1 Corinteni 3:11.

.....

.....

„El [Petru] se referise la piatra lepădată de zidari — însemnând autoritățile bisericii, care ar fi trebuit să înțeleagă valoarea Aceluia pe care L-au lepădat — dar care totuși a fost pusă în capul unghiului. În acele cuvinte, Petru se referea la Domnul Hristos, care era piatra de temelie a bisericii." –*Istoria mântuirii, p. 252*.

„Domnul Hristos ar fi îndepărtat nenorocirea de la națiunea iudaică, dacă poporul L-ar fi primit. Dar invidia și gelozia au făcut ca aceasta să fie inevitabilă. Ei au hotărât să nu primească pe Isus din Nazaret ca pe Mesia; Au respins Lumina lumii și de aici înainte, viața lor a fost de un întuneric asemănător întunericului miezului nopții." –*Parabolele Domnului Hristos, pp. 295*.

<u>Creștere și rezistență</u>

5. Potrivit lui Isus, care este diferența dintre grupuri, asociații sau organizații comune și adevărata biserică sau familie a lui Dumnezeu? Matei 16:18, ultima parte; 7:24,25.

.....

.....

„Domnul Hristos a investit în biserica Sa facilități ample, ca să poată primi înapoi o dobândă substanțială de slavă din partea moștenirii Sale răscumpărate. Înzestrată cu neprihănirea lui Hristos,

această biserică este depozitara bogăției milei, a iubirii și a harului Său și, în cele din urmă, trebuie să fie văzută în toată splendoarea ei. În rugăciunea Sa de mijlocire, Domnul Hristos a declarat că iubirea Tatălui față de noi este la fel de mare ca iubirea față de El, unicul Său Fiu, și că noi vom fi pentru totdeauna împreună cu El, ajungând una cu Hristos și cu Tatăl. Această declarație este o minune pentru ostile cerului și este marea lor bucurie. Darul Duhului Sfânt, bogat, abundent și deplin, trebuie să fie pentru biserica Sa asemenea unui zid de foc, pe care puterile răului nu îl pot doborî." - *Mărturii pentru Pastori și Slujitorii Evangheliei, p. 18.*

6. Cât de repede îi atrage Dumnezeu într-o relație vie, ca parte a prețioasei Sale clădiri spirituale pe cei care tind să fie separați și independenți de El? 1 Petru 2:3-5.

.....
.....

"În templu nu există nicio piatră deformată. Fiecare piatră este perfectă, iar în diversitate există unitate, făcând un întreg complet. Un lucru este sigur, fiecare piatră este o piatră vie, o piatră care luminează. Acum este vremea ca pietrele luate din cariera lumii să fie aduse în atelierul lui Dumnezeu, cioplite, șlefuite și lustruite, ca să strălucească."–*Reflecting Christ,* p. 273.

„Biserica de pe pământ trebuie să devină Curtea iubirii sfinte ... Părtășia creștină este un mijloc prin care se formează caracterul. Astfel egoismul este eliminat din viață, iar bărbații și femeile sunt atrași de Hristos, Marele centru. Astfel I se răspunde rugăciunii ca urmașii Săi să fie una, așa cum El este una cu Tatăl." –*In Heavenly Places,* p. 281.

7. Ce se va întâmpla cu toți cei care se alătură individual și colectiv lui Isus ca parte a templului viu al lui Dumnezeu? Efeseni 2:18-22; 1 Corinteni 3:16.

.....
.....

"Templul Evreiesc a fost construit din pietre cioplite din munți și fiecare piatră a fost potrivită pentru locul ei în templu, cioplită, lustruită și testată, înainte de a fi dusă la Ierusalim. Și când toate au fost aduse în depozit, clădirea s-a ridicat fără sunet de daltă sau

ciocan. Această clădire reprezintă templul spiritual al lui Dumnezeu, care este compus din material adunat din fiecare națiune, limbă și oameni, de toate gradele, mari și mici, bogați și săraci, învățați și neînvățați. Acestea nu sunt substanțe moarte, care trebuie montate cu ciocanul și dalta. Ei sunt pietre vii, extrase din lume de adevăr; iar marele Maestru Constructor, Domnul templului, îi taie și lustruiește și îi potrivește la locurile lor respective în templul spiritual. Când va fi terminat, acest templu va fi perfect în toate părțile sale, [obiectul] admirației îngerilor și a oamenilor, pentru că întemeietorul și constructorul lui este Dumnezeu." –*The Upward Look,* p. 281.

"În această lume trebuie să strălucim în fapte bune. Domnul cere poporului Său ... să reflecte lumina caracterului lui Dumnezeu, dragostea lui Dumnezeu așa cum Hristos a reflectat-o. În timp ce privim la Isus, toată viața noastră va fi aprinsă de acea lumină minunată. Fiecare parte din noi trebuie să fie lumină; atunci, indiferent de modul în care ne întoarcem, lumina va fi reflectată de la noi la alții. Hristos este Calea, Adevărul și Viața. În El nu este întuneric; prin urmare, dacă suntem în Hristos, nu va fi întuneric în noi." –*In Heavenly Places,* p. 281.

<u>Pentru studiu suplimentar</u>

"Acum este timpul ca pietrele să fie luate din cariera lumii și aduse în atelierul lui Dumnezeu, să fie cioplite, tăiate și lustruite, ca să strălucească. Acesta este planul lui Dumnezeu și El dorește ca toți cei care pretind a crede adevărul să-și ocupe locurile respective în marea, grandioasa lucrare pentru acest timp.

„Arhitectul ceresc și-a adus măsura lui de aur din cer, ca fiecare piatră să poată fi cioplită și fățuită după măsura divină și lustruită pentru a străluci ca o emblemă a cerului, radiind în toate direcțiile razele luminoase, clare ale Soarelui Neprihănirii." –*In Heavenly Places,* p. 281.

* * *

16
Sabatul din 16 octombrie 2021

MISIUNEA BISERICII

„Toți cei care sunt legați de Dumnezeu le vor dărui lumina și altora. Dacă există cineva care nu are nici o lumină de oferit, aceasta este din cauza faptului că nu are nici o legătură cu Izvorul luminii. – (*Historical Sketches,* p. 291) *Christian Service,* p. 21.

Chemat la slujire și predicare

1. De ce și-a chemat Isus ucenicii? De ce credeți că le-a repetat promisiunea după minunea pescuitului? Marcu 1:16-18; Luca 5:8-10.

.....
.....

„Fiecare tânăr ar trebui să fie învățat necesitatea și puterea sârguinței. Succesul depinde mai mult de aceasta decât depinde de geniu sau de talent. Fără sârguință, cele mai strălucite talente nu au decât niște rezultate slabe, în timp ce, printr-un efort bine canalizat, persoane care aveau calități naturale cu nimic ieșite din comun au făcut adevărate minuni. Iar geniul, de ale cărui realizări ne minunăm, este aproape invariabil legat de un efort concentrat, neobosit.” - *Educație, p. 232.*

„Primei biserici i se încredințase o lucrare de continuă creștere - aceea de stabilire de centre de lumină și binecuvântare oriunde erau suflete sincere ce doreau să se predea slujirii lui Hristos.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 90*.

2. Pentru ce i-a ales și i-a rânduit pe cei doisprezece ucenici? Cât de calificați erau pentru a-și îndeplini misiunea? Marcu 3:13,14; 6:7,12,13.

.....
.....

„Cu ocazia binecuvântării celor doisprezece, s-a făcut primul pas pentru organizarea bisericii, care, după înălțarea lui Hristos, avea să ducă mai departe lucrarea Sa pe pământ. Despre această întărire a lor prin binecuvântare, raportul spune: “În urmă, Isus S-a suit pe munte; a chemat la El pe cine a vrut și ei au venit la El. A rânduit dintre ei

doisprezece ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască”. Marcu 3:13, 14.

„Priviți această scenă mișcătoare. Priviți Maiestatea cerului înconjurată de cei doisprezece pe care i-a ales. Este gata să-i pună deoparte pentru lucrarea lor. Prin aceste unelte slabe, prin Cuvântul și Spiritul Său, El plănuia să așeze mântuirea la îndemâna tuturor.” – *Istoria Faptelor Apostolilor, p. 18*.

<u>Alții chemați să predice</u>

3. De ce a numit Isus încă șaptezeci de predicatori? Cum se compară nevoia de astăzi cu cea din timpul ucenicilor? Luca 10:1,2.

……
……

„Este privilegiul oricărui suflet acela de a fi un canal viu, prin care Dumnezeu să poată transmite lumii bogățiile harului Său, bogățiile de nepătruns ale Domnului Hristos. Nimic nu dorește Domnul Hristos așa de mult, decât de a avea instrumente care să reprezinte lumii caracterul și spiritul Său. Nu este nimic de care lumea să aibă așa de mare nevoie, ca manifestarea iubirii Mântuitorului prin oameni. Cerul întreg așteaptă canale prin care untdelemnul cel sfânt să poată fi turnat ca să fie o bucurie și o binecuvântare pentru inimile omenești.” –*Parabolele Domnului Hristos, p. 419.*

„Dumnezeu a rânduit ca aceia care sunt copiii Săi să le dea lumină și altora și, dacă dau greș în a face acest lucru, iar oamenii sunt lăsați în întuneric din cauza faptului că ei nu au reușit să facă lucrarea pe care ar fi putut să o facă, dacă ar fi fost întăriți de Duhul Sfânt, copiii Săi vor fi răspunzători înaintea lui Dumnezeu. Am fost chemați să ieșim din întuneric la lumina Sa minunată, ca să putem vesti mărirea lui Hristos.” –(*Review and Herald,* December 12, 1893) *Christian Service,* p. 21.

4. Cu ce entuziasm s-au întors cei șaptezeci și i-au spus lui Isus experiențele lor? Cum ar putea poporul lui Dumnezeu să aibă un succes similar în prezent? Luca 10:17-19.

……
……

„Mulți nutresc ideea că ei datorează numai lui Hristos lumina și experiența pe care o au, independent de urmașii Săi recunoscuți de pe pământ. Isus este Prietenul păcătoșilor și inima Lui este mișcată de durerile lor. El are toată puterea atât în cer, cât și pe pământ; însă El îndrumă pe păcătoși la biserică, pe care El a făcut-o un canal de lumină pentru lume. El îi îndrumă pe păcătoși către Biserica pe care a făcut-o un canal de lumină către lume." –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 122*.

„Acel unic suflet pe care a căutat să-l ajute a devenit mijlocul de a ajunge la altele și de a le aduce la Mântuitorul. Aceasta a fost întotdeauna calea prin care lucrarea lui Dumnezeu a progresat pe pământ. Lăsați ca lumina voastră să strălucească și astfel se vor aprinde și alte lumini." - *Slujitorii Evangheliei, p. 195.*

<u>Marea Însărcinare și promisiune</u>

5. Chiar înainte de a se înălța la cer, ce însărcinare le-a dat Domnul ucenicilor Săi? Pe lângă misiune, ce promisiune le-a dat El urmașilor Săi? Cum a înaintat Împărăția cerurilor? Matei 28:18-20; Marcu 16:15,16,20.

.....

.....

„Înainte de înălțarea Sa la cer, Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Săi însărcinare spunându-le că ei urma să fie executorii testamentari prin care El lăsa lumii comorile vieții veșnice." –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 27*.

„Fiecare urmaș al lui Hristos are o lucrare de făcut ca misionar pentru Hristos în familie, în localitatea sau în orașul în care locuiește. Toți cei care sunt consacrați față de Dumnezeu sunt canale de lumină. Dumnezeu îi face unelte ale neprihănirii pentru a comunica altora lumina adevărului, bogățiile harului Său." - *(2T, p. 632)*.

„Urmașii lui Hristos trebuie să fie lumina lumii; dar Dumnezeu nu-i îndeamnă să facă un efort de a străluci. El nu aprobă nici o străduință a mulțumirii de sine de a etala o bunătate infatuată. El dorește ca sufletele lor să fie umplute cu principiile cerului; atunci, venind în contact cu lumea, ei vor da pe față lumina care este în ei. Credincioșia lor statornică în fiecare faptă a vieții va fi un mijloc de iluminare." – *Divina Vindecare, p. 36*.

6. Ce se va întâmpla când slujitorii lui Dumnezeu vor predica Evanghelia pretutindeni? În afara ucenicilor Săi, cui a încredințat Domnul această minunată însărcinare? Matei 24:14.
……
……

„Dumnezeu îi cere poporului Său să lumineze ca lumini în lume. Nu li se cere numai pastorilor să facă acest lucru, ci fiecărui ucenic al lui Hristos.” - *(2T, p. 122).*

„Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a duce lumii Evanghelia. De la început, planul lui Dumnezeu a fost acela ca, prin biserica Sa, să descopere lumii plinătatea și desăvârșirea Lui. Membrii bisericii, aceia pe care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, au datoria să facă cunoscut mărirea Sa. Biserica este depozitara bogățiilor harului lui Hristos; și, prin biserică, se va descoperi, în cele din urmă, chiar domniilor și “stăpânirilor din locurile cerești”, ultima și deplina desfășurare a iubirii lui Dumnezeu. Efeseni 3:10.” *–Istoria Faptelor Apostolilor, p. 9.*

„După cum razele soarelui pătrund până în cele mai îndepărtate locuri ale pământului, tot astfel bunul Dumnezeu urmărește ca lumina Evangheliei să ajungă la fiecare suflet de pe fața pământului. Dacă biserica lui Hristos ar fi împlinit planul Domnului nostru, atunci lumina s-ar fi revărsat asupra tuturor acelora care se află în întuneric și în ținutul umbrei morții.” - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pag. 42*.

7. Ce resurse sunt date predicatorilor Evangheliei? Ce binecuvântări vin atât asupra lor, cât și asupra celor cărora le slujesc? Faptele Ap. 1:8.
……
……

„După cum, pe vremuri, ucenicii au primit puterea Duhului Sfânt, o vor primi și astăzi toți aceia care o caută așa cum trebuie. Numai puterea aceasta ne poate face înțelepți spre mântuire și ne poate pregăti pentru curțile de sus. Domnul Hristos dorește să ne dea o binecuvântare care ne va face sfinți. “V-am spus aceste lucruri”,

zice El, “pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină”. Ioan 15:11. Bucuria în Duhul Sfânt este bucurie dătătoare de sănătate, bucurie dătătoare de viață. Dându-ne Duhul Său, Dumnezeu ni Se dă pe Sine, făcându-Se un izvor de influențe dumnezeiești, pentru a da lumii viață și sănătate.

„Când Dumnezeu revarsă atât de îmbelșugat darurile Sale asupra voastră, aduceți-vă aminte că aceasta are loc pentru ca voi să le înapoiați Dătătorului, înmulțite prin împărțirea lor cu alții. Aduceți în viața altora lumină, bucurie și pace. Avem nevoie zilnic de disciplina umilirii de sine, pentru a fi pregătiți să primim darul ceresc, nu pentru a-l păstra cu lăcomie, nu pentru a-i jefui pe copiii lui Dumnezeu de binecuvântarea Lui, ci pentru a-l da altora în toată plinătatea bogăției lui. Când vom avea noi o nevoie mai mare ca acum de o inimă deschisă pentru a primi, având dorința de a da mai departe?” - *(7T, p. 273).*

<u>Pentru studiu suplimentar</u>

"Duhul Sfânt urma să coboare asupra celor care îl iubesc pe Hristos. Prin aceasta, ei vor fi calificați, în și prin glorificarea Capului lor, să primească toate înzestrările necesare pentru îndeplinirea misiunii lor. Dătătorul de viață ținea în mâna Sa nu numai cheile morții, ci un întreg cer de binecuvântări bogate. Toată puterea din cer și de pe pământ I-a fost dată și, după ce Și-a luat locul în curțile cerești, El a putut distribui aceste binecuvântări tuturor celor care Îl primesc. Biserica a fost botezată cu puterea Duhului. Ucenicii erau pregătiți să iasă și să-L proclame pe Hristos, mai întâi la Ierusalim, unde fusese făcută lucrarea rușinoasă de dezonorare a Împăratului de drept, și apoi până la marginile pământului. A fost dată dovada întronării lui Hristos în regatul Său de mijlocire.” – *My Life Today,* p. 47.

* * *

17
Sabatul din 23 octombrie 2021

BISERICA PRIMARĂ

„Așa va fi totdeauna când Duhul lui Dumnezeu pune stăpânire pe viață. Cei ale căror inimi sunt pline cu iubirea lui Hristos vor urma exemplul Lui, care pentru noi S-a făcut sărac, pentru ca prin sărăcia Sa noi să ne îmbogățim. Bani, timp, influență - toate darurile pe care ei le-au primit din mâna lui Dumnezeu le vor prețui numai ca mijloace de înaintare a lucrării Evangheliei. Așa era în prima biserică; și când în biserica de azi se vede că, prin puterea Duhului Sfânt, membrii și-au dezlipit inima de lucrurile pământești și sunt gata să facă sacrificii pentru ca semenii lor să audă Evanghelia, adevărurile vestite vor avea o puternică influență asupra ascultătorilor." –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 71*.

Rugăciune, unitate și Duh Sfânt

1. Ce raport avem despre biserica primară în zilele de după înălțarea lui Isus? Câți oameni au participat la aceste întâlniri binecuvântate? Fapte 1:12-15.

……
……

„Dând mai departe îndrumări ucenicilor Săi, Hristos a spus: "Voi veți primi o putere, când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului". "Dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus." Fapte 1:8; Luca 24:49.

„Ascultând de cuvântul Domnului lor, ucenicii s-au strâns la Ierusalim pentru a aștepta împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu. Aici au petrecut zece zile — zile de adâncă cercetare a inimii. Ei au îndepărtat toate neînțelegerile și s-au apropiat unii de alții într-o strânsă comuniune creștină." - *(8T, p. 15).*

2. În ce stare au ajuns după zile de rugăciune și implorare? Ce se va întâmpla în poporul lui Dumnezeu când se va ruga pentru binecuvântările Sale? Faptele Ap. 2:1.

……
……

„Observați că Duhul Sfânt a fost revărsat numai după ce ucenicii au ajuns la o unitate desăvârșită, după ce nu s-au mai luptat pentru locul cel mai înalt. Ei erau cu un singur gând. Toate neînțelegerile dintre ei au fost îndepărtate, Iar mărturia vestită de ei, după ce Duhul le fusese dat, a fost aceeași. Observați cuvintele: "Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet." Duhul Aceluia care a murit pentru ca păcătoșii să poată trăi a însuflețit întreaga adunare a credincioșilor." - *Evanghelizare, p. 698, 699.*

3. Ce promisiune s-a împlinit atunci? Ce au experimentat credincioșii când Duhul Sfânt a fost turnat cu mare putere? Fapte 1:4; 2:2-4.

.....
.....

„După înălțarea la cer a Domnului Hristos, ucenicii erau adunați împreună într-un singur loc pentru a înălța cereri umile către Dumnezeu. După zece zile de cercetare a inimii și de cercetare de sine, calea a fost pregătită, pentru ca Duhul Sfânt să intre în templul curățat și consacrat al sufletului. Fiecare inimă a fost umplută de Duhul Sfânt, ca și cum Dumnezeu a dorit să le arate oamenilor Săi că are prerogativa de a le dărui binecuvântările cele mai alese ale cerului.... Sabia Duhului a fulgerat în stânga și în dreapta. Ascuțită din nou și înzestrată cu putere, ea a tăiat până acolo încât a despărțit sufletul și duhul, măduva și încheieturile." –(*Review and Herald,* June 10, 1902) *Evanghelizare,* p. 698.

<u>Marea împlinire a promisiunii</u>

4. Când Duhul Sfânt a pus stăpânire pe ucenici, ce s-a întâmplat în urma predicării lor cu mulțimile prezente în Ierusalim pentru Paște? Faptele ap. 2:41.

.....
.....

La sfârșitul celor zece zile, Domnul și-a împlinit făgăduința printr-o minunată revărsare a Duhului Său. "Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh

Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească." "Și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete." Fapte 2:2-4,41.

"Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele, care-l însoțeau." Marcu 16:20. În ciuda dârzei împotriviri pe care au întâlnit-o ucenicii, în scurt timp, Evanghelia împărăției a răsunat prin toate părțile locuite ale pământului." - *(8T, p. 15).*

5. Ce s-a întâmplat în viața de zi cu zi a credincioșilor în următoarele săptămâni? Ce credeți că se va întâmpla când aceeași umilință a inimii, unitate a Duhului Sfânt și devoțiune față de Dumnezeu și împărăția Sa vor fi văzute în poporul Său chiar înainte de venirea lui Isus? Faptele ap. 2:42-47.

.....

.....

„Fiecare creștin vedea în fratele său întruchiparea divină a bunătății și dragostei. Un singur interes predomina. Un singur subiect interesa, mai presus decât orice altceva. Toate inimile băteau la unison. Singura ambiție a celor credincioși era aceea de a da pe față o perfectă asemănare cu caracterul Domnului Hristos și a lucra pentru extinderea împărăției Sale. "Mulțimea celor care crezuseră era o inimă și un suflet.... Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus, și un mare har era peste toți." Faptele ap. 4:32,33. "și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți." Faptele ap. 2:47. Spiritul Domnului Hristos influența întreaga adunare; căci ei găsiseră Mărgăritarul de mare preț.

„Aceste evenimente trebuie să se repete chiar cu și o mai mare putere. Revărsarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii a fost Ploaia Timpurie, dar Ploaia Târzie va fi mult mai abundentă." –*Parabolele Domnului Hristos, pp. 120,121.*

6. Ce binecuvântare a dat Domnul când armonia, părtășia, generozitatea și mărturia vie au caracterizat viața bisericii timpurii? Faptele Ap. 4:4.

.....

.....

"Dumnezeu vrea ca martorii Săi să prezinte originalul în contrast cu ceea ce este fals. Mulți s-au convertit la predica lui Petru.... Puteți fi surprinși că... numărul celor care au crezut a fost de aproximativ cinci mii? Sămânța pe care Hristos a semănat-o în timp ce era pe pământ, a răsărit. Mulți așteptau ca această mărturie dată de Dumnezeu să vină de la ucenici cu referire la Hristos și învierea Lui și au crezut când au auzit-o; căci a reînviat mărturia pe care o auziseră de pe buzele lui Isus și au luat poziție în rândurile celor care credeau Evanghelia lui Hristos." –*Review and Herald,* April 22, 1890.

7. Chiar dacă biserica a crescut la o mare mulțime, ce duh domnea printre ei? Ce s-a întâmplat cu solia pe care au predicat-o? Faptele ap. 4:31-35.

.....
.....

„Despre biserica apostolică, în acele zile glorioase când slava lui Hristos Cel înviat strălucea asupra lor, este scris că nimeni nu zicea 'că averile lui sunt ale lui.' 'Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă.' `Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus, și un mare har era peste toți." 'Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. "Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți." Faptele Ap. 4:32,34,33; 2:46,47." - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pag. 137*.

<u>Pentru studiu suplimentar</u>

„Primei biserici i se încredințase o lucrare de continuă creștere — aceea de stabilire de centre de lumină și binecuvântare oriunde erau suflete sincere ce doreau să se predea slujirii lui Hristos." Vestirea Evangheliei trebuia să se întindă în lumea întreagă și solii crucii nu puteau nădăjdui a-și împlini importanta lor lucrare decât numai dacă rămâneau strânși în legătura unității creștine, descoperind în felul acesta lumii faptul că ei erau una cu Hristos în Dumnezeu. Oare nu Se rugase divinul lor Conducător Tatălui: "Păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi"? Și oare nu spusese El despre ucenicii Săi: "Lumea i-a

urât pentru că ei nu sunt din lume”? Oare nu Se rugase stăruitor Tatălui “pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una”, “pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”? Ioan 17:11,14,23,21. Viața și puterea lor spirituală depindeau de o strânsă legătură cu Acela care îi însărcinase să predice Evanghelia.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 90. (Vezi și Faptele Apostolilor, pp. 35-56; 8T, p. 16-29.)*

* * *

Vă rugăm să citiți Raportul Misionar al Departamentului de Educație al Conferinței Generale de la pagina 102.

18
Sabatul din 30 octombrie 2021

POPORUL LUI DUMNEZEU CA TURMĂ A LUI

„Relația lui Hristos cu poporul Său este comparată ca a unui păstor cu turma lui. El a văzut, după cădere, oile Sale într-o stare jalnică expuse la distrugere sigură. El și-a lăsat onorurile și gloria casei Tatălui Său pentru a deveni păstor, pentru a salva ... oile rătăcitoare care erau gata să piară. Vocea Lui îmbietoare a fost auzită chemându-le în staulul Lui, o protecție sigură de mâna hoților, un adăpost de căldura toridă și un adăpost de vântul cel rece. Grija Lui a fost îndreptată continuu spre binele oilor Sale. El a întărit pe cei slabi, a hrănit pe cei în suferință și a strâns mieii turmei în brațele Sale și i-a purtat la sânul Lui. Oile Lui Îl iubesc. El merge înaintea oilor Sale, ele aud glasul Lui și-L urmează.” –*Lift Him Up,* p. 196.

<u>Un simbol perfect</u>
1. Cum sunt adesea ilustrați slujitorii lui Dumnezeu în Scriptură? Psalmi 77:20; 78:52.
……
……

„“El Își cheamă oile pe nume și le scoate afară din staul ... Și oile merg după El, pentru că Îi cunosc glasul.” Păstorul oriental nu silește oile la drum. El nu folosește forța sau frica, ci, mergând înainte, le cheamă. Ele îi cunosc glasul și ascultă de chemarea lui. Tot astfel

face și Mântuitorul ca Păstor cu oile Sale. Scriptura zice: “Ai povățuit pe poporul Tău ca pe turmă, prin mâna lui Moise și Aaron”. Prin prorocul, Isus declară: “Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea”. Nu constrânge pe nimeni să-L urmeze. El zice: “I-am tras cu legături omenești, cu funii de dragoste.” Psalmul 77:20; Ieremia 31:3; Osea 11:4.” –*Hristos Lumina Lumii, p. 480*.

2. În acest sens, ce a spus Isus că se va întâmpla cu Biserica? Matei 10:16; 7:15; Luca 10:3.

.....

.....

„“Iată”, spune Hristos, “Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii, și fără răutate ca porumbeii”. “Veți fi urâți de toți, din pricina Numelui Meu; dar cine rabdă până la sfârșit, va fi mântuit.” Matei 10:16,22. Ei L-au urât pe Hristos fără motiv. Este oare de mirare că aceștia îi urăsc pe aceia care poartă semnul Lui, care fac slujba Lui? Ei sunt socotiți gunoiul lumii acesteia.” - *9T, p. 235, 236.*

3. De ce au nevoie oamenii în fiecare zi pentru susținerea lor fizică? În mod asemănător, de ce este nevoie pentru a avea parte de hrană spirituală și de creștere? 1 Cronici 4:39; Ioel 1:18; Matei 4:4.

.....

.....

„Omul este limitat. În cel mai bun caz, sfera lui de acțiune este limitată. Dar dacă este o ramură a Viței vii, el trebuie, împreună cu alte ramuri, să-și tragă hrana din butucul părinte. Acest lucru îi dă valoare înaintea lui Dumnezeu. Dacă oamenii nu-și trag hrană zilnică din Vița vie, nu pot avea rodul Viței și sunt aruncați ca ramuri fără valoare pentru a fi mistuiți.” –*Manuscript Releases,* vol. 17, p. 198.

"Viața spirituală constă în faptul că Hristos este lumina și viața templului sufletului, așa cum sângele este viața trupului. Toți cei care studiază Cuvântul sunt reprezentați ca mâncând Cuvântul, hrănindu-se cu Hristos.... Așa cum necesitățile trupești trebuie să fie asigurate zilnic, tot așa Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie studiat zilnic - mâncat, digerat și pus în practică. Aceasta susține hrănirea,

pentru a menține sufletul sănătos. Neglijarea Cuvântului înseamnă înfometarea sufletului. Cuvântul îl descrie pe omul binecuvântat ca meditând zi și noapte la adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Noi toți trebuie să ne înfruptăm cu Cuvântul lui Dumnezeu." –*Counsels on Sabbath School Work,* pp. 43, 44.

Caracteristicile oilor și păstorilor

4. Ce caracteristici ar trebui să aibă oile și mieii pentru a fi imagini potrivite ale poporului lui Dumnezeu și ale bisericii Sale? Cum se aplică aceste caracteristici la Isus? Ieremia 11:19; Isaia 40:11; 53:7.

.....
.....

"Un miel nevinovat a fost ales ca o reprezentare a lui Hristos." – *Manuscript Releases,* vol. 12, p. 191.

„Mielul nevinovat ucis în Egipt, al cărui sânge stropit pe stâlpii ușii a făcut ca îngerul distrugător să treacă pe lângă casele lui Israel, a prefigurat Mielul fără păcat al lui Dumnezeu, Singurul ale cărui merite pot evita judecata și condamnarea omului căzut. Mântuitorul a ascultat de legea iudaică și a respectat toate rânduielile ei poruncite de Dumnezeu. El tocmai se identificase cu mielul pascal ca marele său antitip,... " –*The Spirit of Prophecy,* vol. 3, p. 128.

5. În plus, ce se va întâmpla cu turma spirituală dacă cei cărora le-a încredințat-o Dumnezeu nu o îndrumă în mod corespunzător? Cum se aplică acest lucru chiar și celor care se consideră inteligenți? Ezechiel 34:5,6; Psalmul 119:176; Isaia 53:6, prima parte.

.....
.....

„Biserica de pe pământ este alcătuită din bărbați și femei cu greșeli, care au nevoie de efort plin de răbdare și osteneală spre a fi formați și disciplinați să lucreze, fiind acceptați în viața aceasta, iar în viața viitoare să fie încununați cu slavă și nemurire." –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 526*.

„Oaia care s-a rătăcit de turmă este creatura cea mai neajutorată. Ea trebuie să fie căutată de către păstor, pentru că ea nu poate găsi

singură drumul înapoi. Tot astfel și cu sufletul care a rătăcit departe de Dumnezeu; el este tot așa de neajutorat ca și oaia pierdută și, dacă iubirea divină n-ar fi intervenit pentru salvarea lui, acesta n-ar fi găsit niciodată drumul întoarcerii lui la Dumnezeu.” –*Parabolele Domnului Hristos, p. 187*.

Marele Păstor

6. În timp ce ființele umane sunt dispuse pericolului de a merge pe căi greșite, ce face Domnul? Care este apelul Său constant și iubitor față de membrii turmei Sale? Ezechiel 34:12,31; Evrei 13:20,21; Ieremia 7:23.

.....
.....

„După cum păstorul își iubește oile sale și nu se poate odihni dacă lipsește cumva una, tot astfel, într-un mod infinit mai mare, Domnul Dumnezeu iubește fiecare suflet rătăcit, înstrăinat, pierdut. Oamenii pot să respingă chemările dragostei Sale, ei pot să se îndepărteze, să se înstrăineze de El, ei pot să-și aleagă chiar și un alt stăpân; totuși ei sunt ai lui Dumnezeu și El dorește nespus să recâștige pe cei ce sunt ai Lui. El spune: “Cum își cercetează un păstor turma, când este în mijlocul oilor sale împrăștiate, așa îmi voi cerceta Eu oile și le voi strânge din toate locurile pe unde au fost risipite în ziua plină de nori și de negură.” Ezechiel 34:12.” –*Parabolele Domnului Hristos, p. 187*.

7. Deși Domnul este marele Păstor, pe cine a numit El să vegheze și să-I protejeze poporul? Matei 9:36-38; Numeri 27:16,17; 1 Petru 5:1,2.

.....
.....

"Hristos este Marele Păstor. El a încredințat îngrijirea turmei Sale la subpăstori. El cere acestor păstori să aibă același interes pentru oile Sale, pe care l-a manifestat El întotdeauna și să simtă întotdeauna responsabilitatea însărcinării pe care le-a încredințat-o pentru ele. Slujitorii care sunt chemați de Dumnezeu să lucreze în cuvânt și doctrină, sunt păstorii lui Hristos. El i-a numit sub El Însuși să supravegheze și să-I îngrijească turma. El le-a poruncit solemn să fie

păstori credincioși, să hrănească turma cu sârguință, să urmeze exemplul său, să întărească pe cei slabi, să hrănească pe cei slăbiți și să-i protejeze de animalele sălbatice. El îi îndrumă spre exemplul Său de iubire pentru oile Sale. Pentru a le asigura eliberarea, El și-a dat viața pentru ei. Dacă imită exemplul Său de renunțare de sine turma va prospera sub îngrijirea lor." –*The Spirit of Prophecy,* vol. 1, pp. 114, 115.

"O legătură vitală cu Marele Păstor va face din subpăstor un reprezentant viu al lui Hristos, o lumină adevărată pentru lume. Înțelegerea tuturor punctelor credinței noastre este esențială, dar este și mai important ca pastorul să fie sfințit prin adevărul pe care îl prezintă." –*Lift Him Up,* p. 200.

Pentru studiu suplimentar

„Noi nu trebuie să-L urmăm pe Hristos când ne vine bine sau după capricii, doar atunci când este spre avantajul nostru. Trebuie să alegem să-L urmăm. În viața de zi cu zi trebuie să-I urmăm exemplul ca o turmă ce își urmează păstorul cu încredere. Trebuie să-L urmăm prin suferință de dragul Lui, spunând la fiecare pas, 'Chiar dacă m-ar ucide, totuși mă voi încrede în El.'" Iov 13:15. Viața Sa practică trebuie să fie viața noastră practică. Și după cum vom căuta să fim ca El și să ne aducem voința în conformitate cu voința Lui, Îl vom descoperi lumii." –*In Heavenly Places,* p. 298.

* * *

RAPORTUL MISIONAR
AL DEPARTAMENTULUI DE EDUCAȚIE AL CONFERINȚEI GENERALE

A fi citit în Sabatul din 30 octombrie 2021

Colecta Specială a Școlii de Sabat
va fi adunată în Sabatul din 6 noiembrie 2021

„Încă din timpuri foarte vechi, credincioșii din Israel acordaseră multă grijă educației tineretului. Domnul a poruncit ca, încă din copilărie, copiii să fie învățați despre bunătatea și măreția lui ... În zilele Domnului Hristos, orașul sau cetatea care nu se îngrijea de educația religioasă a tinerilor era socotită ca fiind sub blestemul lui Dumnezeu.” – *Hristos Lumina Lumii, pp. 68,69.*

La aproape patruzeci de ani de la organizarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Dumnezeu i-a dat sorei Ellen G. White un mesaj clar și direct cu privire la planurile Sale pentru educația copiilor adventiști. „În planificarea educației copiilor lor în afara căminului, părinții trebuie să realizeze că aceștia nu mai sunt în siguranță dacă-i trimit la școlile publice și ar trebui să se străduiască să-i trimită la școlile unde vor obține o educație bazată pe o temelie biblică...

„în localitățile unde este o comunitate, ar trebui să fie înființate școli...

Lucrați pentru a-i salva pe acești copii de la înecarea în influențele corupătoare și poluante ale lumii, ca și când ați lucra pentru viața voastră.” - *Îndrumarea copilului, pag. 304,308.*

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a investit în școli de la început. Cu toate acestea, la numai doisprezece ani de la publicarea soliei de mai sus, a izbucnit Primul Război Mondial; iar reformatorii credincioși au rămas fără o biserică. În 1925, a fost organizată Conferința Generală a Societății Misionare Internaționale. În anii 1950, au fost înființate primele școli primare ale SMI. În 1989, a fost propus un departament de educație al Conferinței Generale, iar în 1997 acest departament a devenit parte a Conferinței Generale sub conducerea sorei Raquel Orce.

Departamentul de educație continuă să poarte torța angajamentului început în Israelul antic de a insufla învățăturile lui Dumnezeu în mințile și inimile copiilor noștri. Astăzi, acest departament are trei obiective principale: de a proteja inocența copiilor și a tinerilor, de a-și păstra mintea și valorile morale față de învățăturile și practicile eronate și de a pregăti o armată de tineri pentru a împărtăși mesajul Evangheliei către o lume muribundă.

Prin harul lui Dumnezeu și cu o echipă de profesioniști dedicați în continuă creștere, aceste obiective sunt realizate prin următoarele metode: Lecțiunile Școlii de Sabat pentru copii; Săptămâna de Rugăciune pentru copii, prelegeri care sunt rezumatul Prelegerilor pentru adulți, ce includ puzzle-uri și activități; buletine informative bi-lunare pentru lideri, părinți, profesori, pastori și conducători de tineret, furnizând informații utile privind nevoile fizice, educaționale și spirituale ale copiilor; videoclipuri educaționale pentru clasele de Școală de Sabat și școli; activități Biblice care provoacă copiii și tinerii să învețe mai multe despre Biblie (Provocarea Hebron); simpozioane pentru educatori și lideri de școală; burse pentru elevii din familii defavorizate; un program de voluntariat, care permite tinerilor să ajute școlile SMI din întreaga lume; cărți; suport pentru educatorii Școlii de Sabat, directori de unități de învățământ, școli acasă, școli SMI și mai multe. Majoritatea materialelor sunt oferite gratuit pe site-ul Departamentului de educație, astfel încât copiii, bisericile și școlile de pretutindeni să poată beneficia fără să se îngrijoreze de cheltuieli.

La data scrierii acestui raport, SMI are aproximativ 475 de școli situate în optsprezece țări din Africa (458), America de Sud (8), America Centrală (4), America de Nord (4) și Asia (1). Înscrierile școlare variază de la mai puțin de zece studenți la mai mult de trei sute. Marea majoritate a elevilor care frecventează aceste școli nu provin din familii SMI. Prin lucrarea misionară făcută în aceste școli, copiii și familiile lor învață despre Isus și despre solia specială pentru acest timp. Deoarece copiii sunt foarte mici când aud adevărul, rezultatele nu se văd imediat. Cu toate acestea, semințele plantate în inimile tinere de astăzi vor aduce roade abundente în anii următori. Despre aceasta sora White a scris: "Profesorii ... ar trebui să înțeleagă că au cel mai important câmp misionar din lume.” – *Christian Education, p. 31*. „Când îngerul lui Dumnezeu mi-a arătat că trebuie

întemeiată o instituție pentru educarea tinerilor noștri, am văzut că aceasta va fi unul dintre cele mai mari mijloace rânduite de Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor.” - *(4T, p. 419).*

Multe dintre școlile noastre lucrează independent una de cealaltă și nu toate sunt capabile să ofere același nivel de excelență academică și spirituală. Pentru a uni școlile, pentru a le ajuta să atingă același standard înalt și pentru a înțelege mai bine nevoile lor, este esențial ca membrii Echipei Departamentului de Educație să călătorească, să viziteze unitățile de învățământ, să viziteze campusurile și să revizuiască înregistrările financiare și metodele de predare, precum și să se întâlnească cu profesori, elevi și directori de școli pentru a auzi nevoile lor. Multe școli care se luptă să plătească salarii corecte personalului didactic, cu reparațiile costisitoare ale clădirilor sau a măsurilor de siguranță, sunt în imposibilitatea de a-și permite un curriculum creștină și sunt confruntați continuu a fi nevoite să refuze studenții care nu își pot permite să plătească taxele de școlarizare. Recenta pandemie de Coronavirus nu a făcut decât să adauge greutăți la aceste sarcini financiare.

Departamentul de Educație lucrează din greu cu un buget foarte mic. Membrii echipei donează frecvent din propriile buzunare pentru a finanța proiectele necesare. Cartea Here Am I (Iată-mă) a fost scrisă pentru a ajuta la strângerea de fonduri pentru un astfel de scop. Paginile de Facebook și Instagram ale Departamentului descriu nevoile educaționale și postează, de asemenea, informații și imagini, astfel încât donatorii să poată vedea cum și unde au fost utilizate donațiile lor. S-au realizat multe prin credință; dar mai sunt încă multe de făcut. Trebuie construite noi școli, trebuie redactat propriul nostru curriculum (programă școlară) și trebuie inițiate noi proiecte.

Colecta Specială a Școlii de Sabat care va fi adunată Sabatul următor este o oportunitate ca tu să te alături lucrării binecuvântate de educare a oamenilor pentru veșnicie, investind în viața și viitorul copiilor noștri. Dumnezeu să vă binecuvânteze darul, astfel încât prin voi un copil să aibă ocazia să-l accepte pe Isus!

- Margie Holmstroem Seely
Departamentul de Educație al Conferinței Generale

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi pentru Departamentul de Educație al Conferinței Generale
Dați în de acord cu dragostea și binecuvântările pe care Dumnezeu vi le-a dat!

19
Sabatul din 6 noiembrie 2021

PROMISIUNI PENTRU TURMA CEA MICĂ

""Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.' (Ioan 1:12,13). Aceștia sunt cei aleși de Dumnezeu; ei sunt aceia cărora Hristos le adresează cuvintele: 'Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția. Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia.' Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră." (Luca 12:32-34). – *Signs of the Times,* June 11, 1894.

1. Ce ilustrație a folosit Isus pentru a reprezenta biserica și pe membrii ei? Cui aparțin oile și mieii? Ce atitudine vor manifesta păstorii credincioși? Matei 26:31. Ioan 21:15-17.
.....
.....

"Isus a spus: "oile Mele ascultă glasul Meu,... și mă urmează.'" Ioan 10:27. Păstorul lui Israel nu-Și mână turma, ci o conduce. Atitudinea Lui este în întregime una de invitație. Oile Mele îmi aud vocea.' Dacă suntem într-adevăr fii și fiice ale lui Dumnezeu, nu numai că auzim, ci și recunoaștem vocea mai presus de toate celelalte. Apreciem cuvintele lui Hristos, distingem adevărul așa cum este în Isus de orice eroare, iar adevărul înviorează sufletul și îl umple de bucurie ... " – *That I May Know Him,* p. 52.

2. Ce cunoștință specifică și ce iubire față de turma Sa are marele Păstor? Ioan 10:14,11.
.....
.....

„Așa cum un păstor își cunoaște oile, tot așa Păstorul Divin Își cunoaște turma răspândită pretutindeni în lume. “Voi sunteți oile Mele, oile pășunii Mele, și Eu sunt Dumnezeul vostru, zice Domnul Dumnezeu” – *Slujitorii Evangheliei, p. 181*.

„El Se prezentase ca fiind lumina, izvorul vieții și al bucuriei pentru natură și pentru oameni. Acum, într-un frumos tablou pastoral, ilustrează legătura Sa cu cei care cred în El. Nici un tablou nu era mai cunoscut pentru ascultătorii Săi decât acesta și cuvintele lui Hristos i-au legat pentru totdeauna de Sine. De acum înainte, niciodată ucenicii nu puteau să vadă păstorii păscându-și turmele fără să-și amintească de învățătura Mântuitorului. Ei urmau să-L vadă pe Hristos în fiecare păstor credincios. Iar ei aveau să se vadă în fiecare oaie neajutorată și slabă.” – *Hristos Lumina Lumii, p. 476*.

<u>Încredere și ucenicie adevărată</u>

3. Pe de altă parte, ce știe adevărata turmă, și cât de mult au încredere în El oile credincioase? Ioan 10:3,4,27.

.....

.....

„Fiecare suflet este atât de bine cunoscut de Isus, ca și când ar fi singurul pentru care a murit Mântuitorul. Durerea fiecăruia Îi mișcă inima. Strigătul de ajutor ajunge la urechile Lui. El a venit să atragă pe toți oamenii la Sine. El le zice: “Urmați-Mă”, iar Duhul Său lucrează asupra inimii lor, pentru a-i atrage să vină la El. Mulți nu se lasă atrași. Isus știe cine sunt aceștia. El știe de asemenea și cine primește cu voie bună chemarea Sa și este gata să vină sub supravegherea Sa de păstor. El zice: “Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine”. El are grijă de fiecare în parte, ca și cum n-ar mai fi alta pe fața pământului.” –*Hristos Lumina Lumii, pp. 479,480.*

„El îi va scăpa de orice rău și îi va proteja de toate pericolele dacă ei vor lua aminte la vocea Lui. El zice: “Oile Mele aud glasul Meu ... și Mă urmează.” În Domnul Hristos ei vor găsi pășune, vor obține putere și speranță și nu vor fi tulburați de așteptări febrile pentru ceva ce să distreze mintea și să satisfacă inima. Ei au găsit mărgăritarul de mare preț și mintea se găsește într-o odihnă plină de pace. Plăcerile lor sunt de un caracter pur, pașnic, înălțat și ceresc. Ele nu lasă

amintiri dureroase sau remușcări. Astfel de plăceri nu slăbesc sănătatea și nu copleșesc mintea, ci au o natură sănătoasă.” – *Îndrumarea copilului, p. 467.*

4. Este ucenicia autentică ceva temporar, doar pentru vremuri bune? Ce spun Scripturile despre cei care vor fi răscumpărați în glorie? Matei 24:12,13; 1 Petru 2:21; Apocalipsa 14:4.
.....
.....

„Dacă ar fi închise miile de canale de egoism care există acum și mijloacele direcționate spre canalul corect, ar exista o mare sumă care s-ar scurge în trezorerie. Mulți își cumpără idoli cu banii care ar trebui să meargă la casa lui Dumnezeu. Nimeni nu poate practica bunăvoința adevărată fără a practica tăgăduirea de sine adevărată. Tăgăduirea de sine și crucea se află direct în calea fiecărui creștin care îl urmează cu adevărat pe Hristos. Isus spune: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze." Se va gândi fiecare suflet la faptul că ucenicia creștină include tăgăduirea de sine, jertfirea de sine, chiar și pierderea vieții, dacă va fi nevoie, de dragul Aceluia care Și-a dat viața pentru viața lumii?” - *Sfaturi despre isprăvnicie, p. 288,289.*

„Dacă luați aminte la lumina pe care o aveți, o lumină și mai mare se va revărsa asupra voastră.” - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pag. 150*.

<u>Turma cea mică și împărăția veșnică</u>

5. Cât de consecvenți sunt credincioșii din turma Domnului? Ce promisiuni minunate le-a făcut El? Matei 7:13,14. Luca 12:32; 22:29.
.....
.....

„În comparație cu milioanele lumii, poporul lui Dumnezeu va fi, așa cum a fost totdeauna, o turmă mică; dar, dacă ei stau pentru adevăr, așa cum a fost el descoperit în Cuvântul Său, Dumnezeu va fi scăparea lor. Ei stau sub cuprinzătorul scut al Celui Atotputernic. Dumnezeu este totdeauna o majoritate. Când sunetul ultimei trâmbițe va pătrunde temnița celui mort și cel neprihănit va ieși afară în triumf,

exclamând: “Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15, 55) — stând apoi împreună cu Dumnezeu, cu Hristos, cu îngerii și cu cei loiali și credincioși din toate veacurile, copiii lui Dumnezeu vor fi o majoritate zdrobitoare.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 590*.

6. Cine mai este numărat cu turma Domnului, și ce va face El pentru ei? Ioan 10:16; Matei 8:10,11.

.....
.....

„Printre locuitorii pământului, răspândiți în fiecare țară, sunt cei care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal. Ca stelele din cer, care apar numai noaptea, acești credincioși vor străluci când întunericul acoperă pământul și negură mare popoarele. În țările păgâne din Africa, în țările catolice din Europa si America de Sud, în China, în India, în insulele mărilor și în toate colțurile întunecate ale pământului, Dumnezeu are o rezervă a celor aleși care vor străluci în mijlocul întunericului, dezvăluind în mod clar lumii apostaziate puterea transformare a ascultării de Legea Lui. Chiar și acum ei se arată în fiecare popor, în fiecare limbă și în fiecare națiune, și în ceasul celei mai cumplite apostazii, când Satana depune efortul suprem de a face ca “toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi” (Apocalipsa 13:16), să primească, sub pedeapsa cu moartea, semnul de supunere pentru o zi falsă de odihnă, acești credincioși “fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină” ... vor “străluci ca niște lumini în lume”. (Filipeni 2:15.) Cu cât este mai întunecată noaptea, cu atât vor străluci mai mult.” - *Profeți și Regi, pp. 188,189.*

7. Care este dorința și scopul Domnului pentru turma Sa pe care a cumpărat-o cu propriul Său sânge? Ce se va întâmpla când poporul lui Dumnezeu va fi persecutat? Ioan 10:16, ultima parte; Efeseni 2:14; 4:3-6.

.....
.....

„... când în adevăr se abate asupra noastră furtuna persecuției, oile adevărate vor auzi glasul adevăratului Păstor. Se vor depune

eforturi pline de lepădare de sine pentru a scăpa pe cei pierduți și mulți dintre cei care s-au despărțit de turmă se vor întoarce la Marele Păstor. Poporul lui Dumnezeu își va strânge rândurile și vor prezenta lumii un front unit. Iubirea lui Hristos, iubirea fraților noștri, va da mărturie lumii că noi am fost cu Isus și că am învățat de la El. Atunci solia îngerului al treilea va crește până va ajunge o mare strigare și tot pământul va fi luminat de slava Domnului.” - *6T, p. 401 (1900).*

<u>Pentru studiu suplimentar</u>

"Isus este Păstorul cel bun. Urmașii Săi sunt oile pășunii Sale. Un păstor este întotdeauna cu turma sa pentru a o apăra, pentru a o feri de lupi, pentru a căuta pe cea pierdută și a o aduce înapoi la staul, să le conducă la pășuni verzi și ape vii." –*Manuscript Releases,* vol. 15, p. 100.

„Trebuie să fim părtași la suferințele lui Hristos aici, dacă vrem să fim părtași la slava Lui de apoi. Mai avem puțin timp rămas în care să lucrăm pentru Dumnezeu. Nimic nu trebuie să fie prea drag de sacrificat pentru mântuirea turmei împrăștiate și risipite a lui Isus. Cei care fac un legământ cu Dumnezeu prin sacrificiu acum, vor fi în curând adunați acasă pentru a se bucura de o bogată răsplată și vor stăpâni noua împărăție pentru totdeauna." - *Experiențe și Viziuni, 47*.

* * *

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi pentru Departamentul de Educație al Conferinței Generale

20
Sabatul din 13 noiembrie 2021

ASEMENEA UNUI COPAC DE MĂSLIN

„Astfel, Pavel arată că Dumnezeu este în totul în stare să transforme inimile atât ale iudeilor, cât și ale Neamurilor, și să acorde fiecărui credincios în Hristos binecuvântările făgăduite lui Israel. El repetă cuvintele lui Isaia cu privire la poporul lui Dumnezeu: „Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai o rămășiță va fi mântuită. Căci Domnul va împlini pe deplin și repede, pe pământ, cuvântul Lui.” (Romani 9:27-28). Și, cum zisese Isaia mai înainte: ‘Dacă nu ne-ar fi lăsat Domnul Sabaot o sămânță, am fi ajuns ca Sodoma, și ne-am fi asemănat cu Gomora.’” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 379*.

<u>Un măslin verde și roditor</u>

1. Ce plantă este folosită în profeție pentru a reprezenta poporul lui Israel? Ce s-a întâmplat cu această plantă nobilă după ce a ajuns la dezvoltarea completă? Ieremia 11:16,17; 21:14.

.....
.....

„Când ramurile ei ar fi trebuit să dea roade fără defect, acestea au fost rupte din cauza neascultării ei încăpățânate. Calea greșită a poporului Ierusalimului a adus rezultatul său sigur asupra lor și asupra celor pe care i-au influențat. Ei s-au îndepărtat de exemplul oamenilor sfinți care s-au inspirat de la Isus Hristos, conducătorul lor invizibil. Ei nu puteau avea caractere pe care Dumnezeu să le poată aproba.” –(Letter 34, 1899) *Seventh-day Adventist Bible Commentary,* vol. 4, p. 1155.

2. Care au fost unele dintre darurile și foloasele primite de Israel? Totuși, ce s-a întâmplat cu poporul la începutul erei Evangheliei? Romani 9:4,5; 11:28, prima parte; 9:2,3.

.....
.....

„Iudeii erau poporul ales al lui Dumnezeu, prin care El intenționa să binecuvânteze întreaga omenire. Din mijlocul lor, Dumnezeu ridicase mulți prooroci. Aceștia au profetizat despre venirea

Mântuitorului care avea să fie lepădat și ucis de aceia care ar fi trebuit să fie primii care să-L recunoască ca fiind Cel făgăduit." –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 374*.

„Ca națiune, evreii au refuzat să-l primească pe Hristos. El i-a condus în călătoriile lor, ca lider invizibil și infinit. El le-a comunicat voința Sa, dar când au fost încercați L-au respins pe El, singura lor speranță, singura lor mântuire, iar Dumnezeu i-a respins pe ei. 'Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu' Ioan 1:12. Tuturor celor ce primesc și se supun condițiilor, darurile lui Dumnezeu curg în mod constant, fără părere de rău, fără reținere. Dumnezeu i-a împărtășit omului darurile Sale pentru a fi folosite, nu conform ideilor moștenite sau fanteziste, nu conform impulsurilor sau înclinațiilor naturale, ci conform voinței Sale... " –*This Day with God,* p. 31.

<u>Mlădițe tăiate</u>

3. De ce au fost tăiate unele dintre mlădițele originale ale măslinului? Când a început această tăiere? Romani 11:20; Fapte 19:9; Evrei 3:19; 4:6.

.....

.....

„Prin necredință și lepădarea planului cerului față de ei, Israel ca națiune își pierduse legătura cu Dumnezeu." –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 377*.

„Să treacă oare avertizările lui Dumnezeu pe lângă noi și să nu le luăm în seamă? Să lăsăm noi oare nefolosite ocaziile ce ni se oferă de a-I servi? Să împiedice oare batjocora lumii, mândria și conformarea față de obiceiurile și tradițiile omenești, pe cei ce mărturisesc a fi urmași ai Domnului Hristos, de a-I sluji? Vor respinge ei Cuvântul lui Dumnezeu, după cum conducătorii iudei au respins pe Domnul Hristos? Rezultatele păcatelor poporului Israel se află înaintea noastră. Oare va lua în seamă biserica de astăzi aceste avertizări? –*Parabolele Domnului Hristos, p. 306*.

4. Ce a însemnat pentru Israel în ansamblu faptul că un număr mare de Israeliți au fost necredincioși și, prin urmare, au fost tăiați din copac (ca națiune)? Romani 11:1,2,5.

.....

„Cu toate că Israel a lepădat pe Fiul Său, Dumnezeu nu i-a lepădat. Ascultați cum continuă Pavel susținerea sa: "Întreb dar: 'A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?' Nicidecum! Căci și eu sunt israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Beniamin. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte. Nu știți ce zice Scriptura, în locul unde vorbește despre Ilie? Cum se plânge lui Dumnezeu împotriva lui Israel, când zice: 'Doamne, pe proorocii Tăi i-au omorât, altarele Tale le-au surpat; am rămas eu singur, și caută să-mi ia viața?' Dar ce-i răspunde Dumnezeu? 'Mi-am păstrat șapte mii de bărbați, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal'. Tot așa și în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri, prin har!" – *Istoria Faptelor Apostolilor, p. 375*.

<u>Ce determină roadele</u>

5. Dacă oamenii continuă în necredință, ce speranță există ca ei să fie altoiți înapoi în măslinul nobil? Romani 11:23,24.

.....

.....

„Israel s-a poticnit și a căzut, dar aceasta nu i-a împiedicat ca să se ridice din nou. Răspunzând la întrebarea: 'S-au poticnit ei să cadă?' apostolul răspunde: "Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu putință mântuirea Neamurilor, ca să-l facă pe Israel gelos;

Cu toată căderea lui Israel ca națiune, printre ei a rămas totuși o rămășiță evlavioasă, care trebuia să fie mântuită. La venirea Mântuitorului, erau bărbați și femei credincioși care primiseră cu bucurie solia lui Ioan Botezătorul și fuseseră astfel conduși să cerceteze din nou profețiile cu privire la Mesia. Când a fost întemeiată prima biserică creștină, ea a fost alcătuită din acești iudei credincioși care au recunoscut pe Isus din Nazaret ca pe Acela a cărui așteptare ei o doriseră. La această rămășiță se referă Pavel când scrie: "Dacă cele dintâi roade sunt sfinte, și plămădeala este sfântă; și dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt sfinte". – *Istoria Faptelor Apostolilor, p. 375-377*.

6. În timp ce unele ramuri au fost rupte din cauza necredinței lor, ce s-a întâmplat cu altele care inițial făceau parte dintr-un măslin sălbatic? Romani 11:17.

.....
.....

„Pavel asemăna rămășița lui Israel cu un măslin de soi, din care unele ramuri au fost tăiate. El compară Neamurile cu ramurile unui măslin sălbatic, altoite în trunchiul părintesc...

„În Epistola sa către Romani, Pavel a prezentat marile principii ale Evangheliei. El a expus poziția sa cu privire la întrebările care frământau bisericile iudaice, cum și cele dintre Neamuri, și a arătat că nădejdile și făgăduințele, care cândva aparținuseră în mod deosebit iudeilor, acum erau oferite și Neamurilor." - *Faptele Apostolilor, p. 377, 373.*

<u>Un apel solemn adresat creștinilor</u>

7. Prin urmare, ce apel solemn a adresat apostolul ambelor categorii de oameni? Romani 11:18,19,21,22.

.....
.....

„Aici suntem învățați clar că nu trebuie să-i disprețuim pe Iudei; căci printre ei Domnul are oameni capabili, care vor vesti adevărul cu putere. Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine. Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu... " –*Manuscript Releases,* vol. 6, pp. 325, 326.

„Prin necredință și lepădarea planului cerului față de ei, Israel ca națiune își pierduse legătura cu Dumnezeu. Dar Dumnezeu putea să prindă din nou de adevăratul trunchi al lui Israel ramurile care fuseseră despărțite de trunchiul părintesc - rămășița care rămăsese credincioasă Dumnezeului părinților lor. "Și chiar ei", spune apostolul despre aceste ramuri rupte, "dacă nu stăruie în necredință, vor fi altoiți; căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși". "Dacă tu", scrie el Neamurilor, "care ai fost tăiat dintr-un măslin, care din fire era sălbatic, ai fost altoit, împotriva firii tale, într-un măslin bun, cu cât mai mult vor fi altoiți ei, care sunt ramuri firești, în măslinul lor? Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor." - *Faptele Apostolilor, p. 377, 378*.

Pentru studiu suplimentar

„Dacă un popor a avut vreodată nevoie de lumină, atunci acesta este poporul care trăiește chiar în ultimele zile ale istoriei pământului. Noi vrem să știm ce spune Scriptura. Vrem să apelăm la scrierile sfinte ale lui Dumnezeu. Vrem acea credință vie care se prinde de brațul puterii infinite și vrem să ne bazăm cu toată ființa noastră pe Isus Hristos, Neprihănirea noastră. Putem să facem așa. Da, o facem pentru binele sufletului nostru." –*Credința și faptele, p. 66*.

„Cu toată osânda teribilă rostită asupra iudeilor ca națiune, atunci când ei au lepădat pe Isus din Nazaret, în tot cursul veacurilor au trăit mulți iudei nobili și temători de Dumnezeu, bărbați și femei, care au suferit în tăcere... Unii au învățat să-l vadă pe adevăratul Mesia al lui Israel în umilul Nazarinean pe care strămoșii lor l-au respins și l-au răstignit....

„La această categorie se referea Isaia în profeția sa: "O rămășiță va fi mântuită". Din zilele lui Pavel și până în timpul de față, Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, a adresat chemarea atât iudeilor, cât și Neamurilor. "Înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului", spunea Pavel. Apostolul se socotea "dator și Grecilor și Barbarilor", la fel ca și iudeilor; dar el niciodată nu a pierdut din vedere avantaje certe de care dispuneau iudeii față de alții, "mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu". "Evanghelia", afirma el, "este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului"..." –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 379-380*.

* * *

21
Sabatul din 20 noiembrie 2021

BISERICA ASEMENEA UNUI TEMPLU

„Pe temelia pusă chiar de Hristos, apostolii au clădit biserica lui Dumnezeu. În Scripturi, figura ridicării unui templu este în mod frecvent folosită spre a ilustra zidirea bisericii. Zaharia se referă la Hristos, ca fiind Odrasla care avea să clădească templul Domnului. El vorbește despre Neamuri, ca ajutând la această lucrare: "Cei ce sunt departe vor veni și vor lucra la Templul Domnului;" și Isaia declară: "Străinii îți vor zidi zidurile." Zaharia 6:12,15; Isaia 60:10." –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 595.*

<u>Constructor al templului</u>

1. Cine va veni într-o zi, potrivit profeției lui Zaharia? Care va fi misiunea specială a servului Domnului, RAMURA? Zaharia 3:8; 6:12.

……
……

„Lucrarea lui Hristos, ca Mijlocitor al omului, este prezentată în acea frumoasă profeție a lui Zaharia, cu privire la Acela "al cărui Nume este Odrasla". Profetul spune: "Va zidi podoabă împărătească, va ședea și va stăpâni pe scaunul Lui (al Tatălui) de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie, și o desăvârșită unire va domni între ei amândoi." Zaharia 6:12,13.

"El va clădi Templul Domnului." Prin jertfa și mijlocirea Sa, Hristos este atât temelia, cât și Ziditorul bisericii lui Dumnezeu. Apostolul Pavel Îl prezintă ca fiind "Piatra din capul unghiului"; în care "toată clădirea bine legată crește ca să fie un templu sfânt în Domnul în care și noi", zice el, "suntem clădiți ca să fim un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul." Efeseni 2:20-22." –*Tragedia veacurilor, p. 415, 416.*

2. Ce i-a dezvăluit Domnul unuia dintre ucenicii Săi, conform profeției? Ce înseamnă că porțile iadului nu o vor birui? Matei 16:18.

……
……

„Cuvântul 'Petru' înseamnă piatră — o piatră care se rostogolește. Hristos nu s-a referit la Petru ca fiind piatra pe care avea să-Și înalțe biserica. Expresia Sa "această piatră", s-a aplicat la Sine ca temelie a bisericii creștine.” –(*Signs of the Times,* October 28, 1913) *Seventh-day Adventist Bible Commentary,* vol. 5, p. 1095.

"Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care este pusă, care este Isus Hristos.’ 1 Corinteni 3:11. “Pe această piatră”, a zis Isus, “voi zidi biserica Mea.” În prezența lui Dumnezeu și a tuturor ființelor cerești, în prezența oștilor nevăzute ale locuinței morților, Hristos a întemeiat biserica Sa pe Stânca cea vie. Stânca aceasta este El Însuși — corpul Său, frânt și zdrobit pentru noi. Porțile locuinței morților nu pot să biruie o biserică ridicată pe această temelie.” – *Hristos Lumina Lumii, p. 413*.

<u>O temelie şi o structură solidă</u>

3. Pe lângă faptul că era adevăratul Constructor, ce avea să fie Isus în acest templu spiritual sfânt? Ce urma să se întâmple cu cei care cred în El? Isaia 28:16; 1 Petru 2:6.

.....
.....

"Isus a continuat: “Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea; și porțile locuinței morților nu o vor birui”. Cuvântul Petru înseamnă piatră — o piatră care se rostogolește. Petru nu a fost stânca pe care biserica a fost întemeiată. Porțile iadului l-au biruit când L-a tăgăduit pe Domnul Său cu jurământ. Biserica a fost clădită pe Acela pe care nu-L putea birui locuința morților.

„Cu sute de ani înainte de venirea Mântuitorului, Moise îi îndreptase pe oameni către Stânca de mântuire a lui Israel. Psalmistul cântase despre “Stânca puterii mele”. Isaia a scris: “Așa vorbește Domnul Dumnezeu: ‘Iată, pun ca temelie în Sion o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, o temelie puternică.’” Deuteronomul 32:4; Psalmul 62:7; Isaia 28:16. Petru însuși, scriind prin inspirație, aplică această profeție la Isus.” El spune: 'dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul. Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească. 1 Petru 2:3-5. –*Hristos Lumina Lumii, pp. 412, 413.*

4. Pe lângă temelie, cine este o parte importantă a acestei clădiri? Fiind o structură solidă, cum crește templul sfânt? Efeseni 2:20,21.

……
……

„Hristos este veriga de legătură din lanțul de aur care îi unește pe cei credincioși laolaltă în Dumnezeu. În acest timp de mare încercare nu trebuie să existe nicio dezbinare. Cei din poporul lui Dumnezeu sunt „împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos; în El, toată clădirea, bine închegată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul" Efeseni 2:19-21. Copiii lui Dumnezeu constituie un întreg unit în Hristos, care înfățișează crucea Sa ca fiind centrul de atracție. Toți cei ce cred sunt una în El." *Solii alese, vol. 3, p. 21*.

<u>Pietre vii într-un templu spiritual</u>

5. Cine are privilegiul de a face parte din casa spirituală pe care Domnul încă o construiește? Care este înțelesul "pietrelor vii"? 1 Petru 2:4,5.

……
……

„Cât de uimit este cerul de starea actuală a bisericii care ar putea fi atât de mult pentru lume dacă fiecare piatră ar fi la locul ei, o piatră vie care să emită lumină! O piatră care nu strălucește nu are valoare. Ceea ce dă valoare bisericilor noastre nu sunt pietrele moarte, fără strălucire, ci cele vii, pietre care prind razele strălucitoare ale Pietrei din capul unghiului, Însuși Soarele Neprihănirii – strălucirea slavei în care sunt combinate razele milei și adevărului care s-au întâlnit: razele dreptății și păcii, care s-au sărutat." –(Letter 15, 1892) *Seventh-day Adventist Bible Commentary,* vol. 6, p. 1116.

6. Cine va trăi în acest sanctuar și în noi, dacă facem parte din acea clădire sfântă cu Isus și profeții? Câți pot spune că aceasta a fost experiența lor de până acum? Efeseni 2:22.

……
……

"Templul Evreiesc a fost construit din pietre cioplite în munte și fiecare piatră a fost potrivită pentru locul ei în templu, cioplită, lustruită și încercată, înainte de a fi dusă la Ierusalim. Și când toate au fost aduse în depozit, clădirea s-a ridicat fără sunet de daltă sau ciocan. Această clădire reprezintă templul spiritual al lui Dumnezeu, care este compus din material adunat din fiecare națiune, limbă și oameni, de toate gradele, mari și mici, bogați și săraci, învățați și neînvățați. Acestea nu sunt substanțe moarte, care trebuie montate cu ciocanul și dalta. Ei sunt pietre vii, extrase din lume de adevăr; iar marele Maestru Constructor, Domnul templului, îi taie și lustruiește și îi potrivește la locurile lor respective în templul spiritual. Când va fi terminat, acest templu va fi perfect în toate părțile sale, [obiectul] admirației îngerilor și a oamenilor, pentru că întemeietorul și constructorul lui este Dumnezeu. Într-adevăr, cei care vor compune această clădire slăvită sunt "chemați să fie sfinți.'" –*That I May Know Him,* p. 151.

<u>Biserica ca un stâlp</u>

7. Cât de solidă va fi clădirea când toți membrii bisericii îl au pe Isus ca temelie a vieții lor și sunt uniți împreună cu profeții și apostolii? Ce este Biserica în cazul acesta? 1 Timotei 3:15.

.....

.....

„Adventiștii, văzând că bisericile au respins mărturia Cuvântului lui Dumnezeu, nu le-au mai putut privi ca fiind biserica lui Hristos, "stâlpul și temelia adevărului"; iar când a început să fie proclamată solia "A căzut Babilonul" ei s-au simțit îndreptățiți să se despartă de legăturile lor de mai înainte." –*Istoria Mântuirii, P. 366.*

„Uleiul atât de necesar celor care sunt reprezentați de fecioarele nechibzuite, nu este ceva aplicat pe exterior. Ele trebuie să aducă adevărul în sanctuarul sufletului, pentru ca acesta să curețe, să perfecționeze și să sfințească. Nu este o teorie de care au ele nevoie; ele sunt învățăturile sacre ale Bibliei, care nu sunt doctrine incerte, deconectate, ci sunt adevăruri vii, care implică interese veșnice care se concentrează în Hristos. În El este sistemul complet al adevărului divin. Mântuirea sufletului, prin credința în Hristos, este temelia și stâlpul adevărului." –*Ye Shall Receive Power,* p. 16.

Pentru studiu suplimentar

„Apostolii au clădit pe o temelie sigură, chiar pe Stânca Veacurilor. La această temelie, ei au adus pietrele scoase din cariera lumii. Cei ce au zidit nu au lucrat fără să întâmpine greutăți. Lucrarea lor a fost nespus de grea din cauza împotrivirii vrăjmașilor lui Hristos. Ei aveau de luptat împotriva bigotismului, a prejudecății și a urii celor care zideau pe o temelie falsă. Mulți dintre cei care au lucrat ca ziditori ai bisericii pot fi asemuiți ziditorilor zidurilor în vremea lui Neemia, despre care este scris: "Cei ce zideau zidul și cei ce duceau sau încărcau poverile, cu o mână lucrau, iar cu alta țineau arma." Neemia 4:17." –*Istoria Faptelor Apostolilor, pp. 596, 597.*

"Dumnezeu a conceput ca templul din Ierusalim să fie o mărturie continuă a destinului înălțător deschis fiecărui suflet. Dar evreii nu au înțeles semnificația clădirii pe care o priveau cu atâta mândrie.... Curțile templului din Ierusalim, pline de tumultul traficului nesfânt, reprezentau cu adevărat templul inimii, spurcat de prezența pasiunii senzuale și a gândurilor nesfinte. În curățarea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus Și-a anunțat misiunea de a curăța inima de pângărirea păcatului - de dorințele pământești,... poftele egoiste, obiceiurile rele care corup sufletul ... Numai Hristos poate curăța templul sufletului.... Prezența Lui va curăța și sfinți sufletul, astfel încât acesta să poată fi un templu sfânt pentru Domnul și "o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.' Efeseni 2:22." –*In Heavenly Places, p. 191.*

* * *

22
Sabatul din 27 noiembrie 2021

BISERICA ASEMENEA UNEI MIRESE

"Dumnezeu este soțul bisericii Sale. Biserica este mireasa, soția Mielului. Fiecare credincios adevărat este o parte a trupului lui Hristos. Hristos privește infidelitatea arătată de poporul Său asemenea necredincioșiei unei soții față de soțul ei. Trebuie să ne amintim că suntem mădulare ale trupului lui Hristos." – (Letter 39, 1902)*Seventh-day Adventist Bible Commentary,* vol. 7, pp. 985, 986.

1. Ce citim despre Ierusalim ca simbol al Bisericii? Cine se identifică drept Soțul ei? Isaia 62:4.
.....
.....

„Nunta la iudei era o ocazie impresionantă și bucuriile ei nu erau neplăcute pentru Fiul omului. Luând parte la nuntă, Isus a onorat căsătoria ca pe o instituție divină." –*Hristos Lumina Lumii, p. 150*.

„Atunci va fi întemeiată sub întregul cer împărăția pașnică și multă vreme așteptată a lui Mesia. "Tot astfel, Domnul are milă de Sion, și mângâie toate dărâmăturile lui. El va face pustia lui ca un Rai, și pământul lui uscat ca o grădină a Domnului.... I se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului și a Șaronului.... Nu te vor mai numi Părăsită, și nu-ți vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: 'Plăcerea Mea este în ea'; și țara ta o vor numi Beula.... Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeul tău de tine." Isaia 51:3; 35:2; 62:4,5." –*Tragedia veacurilor, p. 302.*

2. Cine se va bucura de ea, așa cum mirele se bucură de mireasa lui? Isaia 62:5; Țefania 3:14-17.
.....
.....

„"Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeul tău de tine". Isaia 62:5. 'El va salva, El se va bucura de tine cu bucurie; El se va odihni în dragostea Lui, se va bucura de tine cu cântare.' (BTF) Țefania 3:17. Cerul și pământul se vor uni în

cântecul de bucurie al Tatălui: "Căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit". Luca 15:24." *–Parabolele Domnului Hristos, p. 207*.

<u>Soția Domnului</u>

3. Cum aplică alte profeții simbolul căsătoriei dintre Dumnezeu și poporul Său? Isaia 54:6,7; Ieremia 3:14.

.....

.....

„Așa cum s-a întâmplat cu toate darurile bune pe care le-a dat Dumnezeu oamenilor spre a fi păstrate, s-a întâmplat și cu căsătoria care a fost stricată prin păcat. Dar scopul Evangheliei este de a restatornici curăția și frumusețea ei. Atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament, legătura căsătoriei este folosită spre a reprezenta duioasa și sfânta unire care exista între Isus și poporul Său, cei mântuiți, pe care El i-a răscumpărat cu prețul suferințelor de pe Golgota. "Nu te teme", zicea El, "Căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Domnul este Numele Lui; și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel." "Întoarceți-vă, copii răzvrătiți, zice Domnul, căci Eu sunt căsătorit cu voi." Isaia 54:4,5; Ieremia 3:14. În Cântarea Cântărilor, auzim vocea miresei, zicând: "Prea iubitul meu este al meu și eu sunt a Lui." Și Cel care este al ei, "deosebindu-se din zece mii", le spune aleșilor Săi: "ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai nici un cusur." Cântarea Cântărilor 2:16; 5:10; 4:7." - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pag. 64*.

4. Cum folosește apostolul Pavel simboluri și terminologii similare pentru a descrie relația intimă care există între Hristos și biserica Sa? Efeseni 5:23-26.

.....

.....

„Mai târziu, apostolul Pavel, scriindu-le creștinilor din Efes, declara că Domnul a rânduit ca bărbatul să fie capul nevestei, să fie ocrotitorul ei, legătura casei, legându-i pe membrii familiei laolaltă, tot așa cum Hristos este Capul bisericii, Mântuitorul trupului ei. De aceea El zice: "Și după cum biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile. Bărbaților,

iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă, prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor." Efeseni 5:24-28." –*Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pp. 64, 65.*

<u>Dorința Mirelui după mireasa Lui</u>

5. Cât de mult Și-a iubit Isus Biserica? Care a fost scopul Lui în a se da pentru ea? Efeseni 5:27-32.

.....
.....

„Dar biserica este foarte prețioasă înaintea Lui. Ea este caseta care conține giuvaerurile Lui, staulul care înconjoară turma Lui, și El dorește să o vadă fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta. El dorește după ea cu o iubire de nedescris. Pentru motivul acesta, El ne dă ocazii de a lucra pentru El și acceptă ostenelile noastre, ca semn al iubirii și credincioșiei noastre." - *(6T, p. 261).*

„Domnul a lucrat împreună cu tine, făcându-te în stare să-ți îndeplinești partea, ca lucrător al Lui; dar mai sunt și alți lucrători care trebuie să-și facă partea ca instrumente ale Lui. Aceștia ajută la alcătuirea întregului corp. Toți trebuie să fie uniți ca părți ale unui singur organism. Biserica Domnului este compusă din reprezentanți activi și vii, care-și trag puterea de lucru de la Autorul și Desăvârșitorul credinței lor. Ei trebuie să săvârșească în armonie marea lucrare ce zace asupra lor. Dumnezeu ți-a încredințat lucrarea ta. Dar El are și alte unelte cărora le-a încredințat lucrarea lor, pentru ca toți să poată deveni, prin sfințirea pe care o dă adevărul, mădulare ale trupului lui Hristos, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. Reprezentându-L pe Hristos, noi lucrăm pentru prezent și veșnicie; iar oamenii, chiar oamenii din lume, ajung să-și dea seama că am fost cu Isus, și că am învățat de la El." - *(8T, p. 174).*

6. Cine se va pregăti pentru nunta Mielului? Apocalipsa 19:7.

.....
.....

"Biserica este mireasa, soția Mielului. Ea trebuie să se păstreze curată, sfințită, sfântă. Niciodată nu ar trebui să se complacă în vreo nebunie, căci ea este mireasa unui Împărat. Cu toate acestea, ea nu-și dă seama de poziția ei înălțată. Dacă ar înțelege acest lucru, ea ar fi strălucitoare în interior." - (Scrisoarea 177, 1901.)

"Biserica este mireasa lui Hristos, iar membrii ei trebuie să tragă la jug cu Conducătorul lor. Dumnezeu ne avertizează să nu ne murdărim hainele." –(Letter 123 1/2, 1898) *Seventh-day Adventist Bible Commentary,* vol. 7, p. 986.

Sărbătoarea nunții Mielului

7. Ce înseamnă haina curată și albă în care este îmbrăcată mireasa? Conform Scripturii, cum sunt considerați cei invitați la sărbătoarea nunții Mielului? Apocalipsa 19:8,9.

.....

.....

„Prin haina de nuntă din parabolă, este reprezentat caracterul cel curat, fără pată, pe care îl vor avea adevărații urmași ai Domnului Hristos. Bisericii îi este dat "să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat" fără să aibă vreo "pată, vreo zbârcitură sau altceva de felul acesta". Apocalipsa 19:8; Efeseni 5:27. Sfânta Scriptură ne spune că "inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților." Apocalipsa 19:8. Tuturor acelora care, prin credință, îl primesc ca Mântuitor personal, le este dată neprihănirea Domnului Hristos, caracterul Său cel nepătat.

„Haina cea albă a neprihănirii a fost purtată de primii noștri părinți, când ei au fost așezați de către Dumnezeu în Edenul cel sfânt. Ei au trăit într-o desăvârșită ascultare de voința lui Dumnezeu, Întreaga tărie a iubirii lor era dată Tatălui lor ceresc. O lumină plăcută și frumoasă, lumina lui Dumnezeu, înconjura perechea cea sfântă. Această haină de lumină, era un simbol al veșmintelor lor spirituale de cerească nevinovăție. Dacă ei ar fi rămas credincioși ascultării de Dumnezeu, atunci această lumină ar fi continuat să-i cuprindă." – *Parabolele Domnului Hristos, pp. 310, 311.*

Pentru studiu suplimentar

„Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, legătura căsătoriei este folosită pentru a reprezenta unirea sfântă și iubitoare dintre

Hristos și poporul Său. Pentru Isus, bucuria sărbătorii de nuntă vorbea despre desfătarea ce va domni în ziua când El Își va aduce mireasa în casa Tatălui și când cei răscumpărați și Răscumpărătorul vor sta la masa de la nunta Mielului. El zice: "Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeul tău de tine". "Nu te vor mai numi 'Părăsită'.... Ci te vor numi 'Plăcerea Mea este în ea' ... căci Domnul Își pune plăcerea în tine". "Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine." Isaia 62:5,4; Țefania 3:17. Când i s-a dat o viziune asupra lucrurilor cerești, apostolul Ioan a scris: "Am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zice: 'Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm. Să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, soția Lui s-a pregătit'.... 'Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului.'" Apocalipsa 19:6,7,9." –*Hristos Lumina Lumii, p. 151*.

* * *

23
Sabatul din 4 decembrie 2021

BISERICA ASEMENEA UNUI TRUP

„Dumnezeu a făcut biserica Sa de pe pământ un canal de lumină și, prin ea, El aduce la cunoștință planurile și voința Sa. El nu dă unuia dintre servii Săi o experiență independentă și diferită de experiența bisericii însăși. Nici nu dă cuiva o cunoaștere a voinței Sale aparte de întreaga biserică, în timp ce biserica — trupul lui Hristos — este lăsată în întuneric. În providența Sa, El pune pe slujitorii Săi în strânsă legătură cu biserica Sa, pentru ca ei să se încreadă mai puțin în ei înșiși și să aibă o mai mare încredere în alții pe care El îi călăuzește spre a face să înainteze lucrarea Sa." –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 163*.

1. Cu ce compară sau reprezintă Scripturile adesea Biserica? Coloseni 1:18; Efeseni 5:23; Coloseni 3:15.

.....
.....

„De la înălțarea Sa la cer, Domnul Hristos, Capul bisericii, a continuat să lucreze în lume, folosindu-Se de ambasadorii Săi aleși, prin care le-a vorbit oamenilor și a împlinit nevoile lor. Poziția celor chemați de Dumnezeu în lucrarea de sfătuire și de propovăduire a învățăturii necesare pentru zidirea bisericii este caracterizată de o responsabilitate deosebit de serioasă. Ca slujitori ai lui Hristos, ei trebuie să-i îndemne stăruitor pe oameni să se împace cu Dumnezeu și pot aduce la îndeplinire această misiune doar dacă primesc înțelepciune și putere din cer." –*Slujitorii Evangheliei, p. 13*.

„Totdeauna au fost în biserică dintre aceia care sunt mereu înclinați către independență. Se pare că ei nu pot înțelege că independența spiritului face ca instrumentul omenesc să aibă prea multă încredere în sine și să se încreadă în propria sa judecată mai degrabă decât să dea respect sfatului și să prețuiască mai mult judecata fraților săi, mai ales a celor aleși de Dumnezeu în slujba de conducere a poporului Său. Dumnezeu a investit biserica Sa cu autoritate și putere deosebită pe care nimeni nu este îndreptățit să o nesocotească sau să o disprețuiască; căci acela care face aceasta disprețuiește glasul lui Dumnezeu." *Istoria Faptelor Ap. 163-164.*

Membrii ai unui trup spiritual

2. La fel cum diferite organe fac parte dintr-un trup fizic, ce formează diferiții membri ai bisericii? De unde știm că diferite organe nu formează corpuri diferite? Ce înseamnă acest lucru? Romani 12:4; 1 Corinteni 12:12,13; Efeseni 4:4.

.....

.....

„Dragi Frați: După cum diferitele mădulare ale organismului uman sunt unite spre a alcătui un corp întreg, și fiecare își îndeplinește slujba în ascultare de inteligența care conduce întregul, tot așa și membrii bisericii lui Hristos trebuie să fie uniți într-un corp simetric, supus inteligenței sfințite a întregului.” - *(4T, p. 16).*

„Domnul nu ne-a calificat pe nici unul dintre noi să purtăm povara lucrării singuri. El a pus împreună oameni cu minți diferite, ca să se sfătuiască și să se ajute unii pe alții. În acest fel, deficiența experienței și abilităților unuia este suplinită de experiența și abilitățile altuia. Cu toții ar trebui să studiem cu atenție instrucțiunile date în Corinteni și Efeseni cu privire la relația noastră unii cu alții ca membri ai trupului lui Hristos.” –*This Day with God,* p. 154.

3. Ce ar rezulta dacă fiecare organ ar exista și ar acționa independent de corp? În același mod, de ce este de neconceput ca membrii Bisericii să acționeze independent de corpul Bisericii? 1 Corinteni 12:14-16.

.....

.....

„Noi suntem cu toții mădulare ale unui singur trup, și suntem compleți numai în Hristos Isus, care va înălța poporul Său de la nivelul scăzut, la care l-a degradat păcatul, și-l va așeza acolo unde vor fi recunoscuți în curțile cerești ca împreună lucrători cu Dumnezeu.” - *(9T, p. 202).*

Organe și funcții diferite

4. Au toate organele aceeași funcție și poziție în organism? Ce s-ar întâmpla dacă toți membrii ar face exact același serviciu în biserică? Cât de ușor acceptăm și prețuim în mod corect darurile și slujirea altora? 1 Corinteni 12:17-20.

.....
.....

„Pentru că oamenii nu au aceeași trăsătură de caracter, acesta nu este un motiv care să ne despartă. Dacă suntem copii ai regelui ceresc, nu vom fi atât de diferiți încât să stăm unul în calea celuilalt.

„Din porunca Domnului, slujitorii Săi au daruri diferite. Prin voința Sa, oameni cu minți diferite sunt aduși în biserică, pentru a fi lucrători împreună cu El. Ne întâlnim cu multe minți diferite și sunt necesare diferite daruri. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să lucreze în armonie perfectă. Îi mulțumesc Domnului că nu suntem toți exact la fel, în timp ce toți trebuie să avem același Duh - Duhul care a locuit în Hristos. Apostolul Ioan nu a fost la fel cu apostolul Petru. Fiecare trebuia să-și supună particularitățile și să-și înmoaie temperamentul, ca să se poată ajuta reciproc, prin credința în adevăr și sfințirea lui." –*This Day with God,* p. 262.

5. Explicați cum fiecare membru al bisericii este necesar și util celorlalți, așa cum fiecare organ are nevoie de celelalte. Cât de periculos este dacă o persoană nu apreciază sau chiar disprețuiește anumiți oameni cu darurile lor? 1 Corinteni 12:21-24.

.....
.....

„Cei care sunt înclinați să socotească judecata lor proprie ca fiind desăvârșită sunt în mare primejdie. Străduința bine chibzuită a lui Satana este aceea de a despărți pe unii ca aceștia de cei care sunt canale de lumină prin care Dumnezeu a lucrat la ridicarea și întinderea lucrării Sale pe pământ. A neglija sau a disprețui pe aceia pe care Dumnezeu i-a ales să poarte răspunderi de conducere în legătură cu înaintarea adevărului înseamnă a lepăda mijloacele rânduite de El pentru ajutarea, încurajarea și întărirea poporului Său. Ca un lucrător din via Domnului să desconsidere aceasta și să considere că lumina sa trebuie să nu vină prin nici un alt canal, ci direct de la Dumnezeu, înseamnă să se așeze într-o poziție care îl pune în primejdie de a fi înșelat de vrăjmaș și răsturnat la pământ." – *Istoria Faptelor Apostolilor, p. 164*.

Nici o schismă în corp

6. Cât de important este ca toată lumea să creadă din toată inima și să accepte faptul că membrii Bisericii sunt asemenea organelor corpului? De ce spiritul de independență sau schismele dintre frați sunt foarte periculoase? 1 Corinteni 12:25; 1:10; 2 Corinteni 13:11.

.....
.....

„Biserica ca un trup trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru a promova unirea și a preveni despărțirile. Dacă vin doctrine nesănătoase, siguranța turmei lui Hristos va fi pusă în pericol; și este datoria celor care au autoritate, care sunt geloși pentru adevăr așa cum este în Isus, să ia o atitudine fermă și hotărâtă." –*Review and Herald,* January 16, 1900.

"Dacă un membru a casei lui Hristos cade în ispită, ceilalți membri trebuie să-l caute cu un interes amabil, căutând să-i întărească picioarele care sunt pe calea rătăcirii și să-l câștige la o viață curată și sfântă. Acest serviciu Dumnezeu îl cere de la fiecare membru al Bisericii Sale." (Vezi 1 Corinteni 12:12-27.)–*This Day with God,* p. 147.

7. Când cineva îi acceptă pe ceilalți ca părți necesare ale aceluiași corp, ce se va întâmpla dacă un membru suferă? În același timp, când o persoană se bucură, cine se va alătura lui în bucurie? 1 Corinteni 12:26; Romani 12:15; 1 Petru 3:8.

.....
.....

„Noi nu trebuie să îngăduim ca frământările și dezamăgirile să ne roadă sufletul și să ne facă nervoși și lipsiți de răbdare. Să nu fie ceartă, nici gândiri și nici vorbiri de rău, ca nu cumva să-L ofensăm pe Dumnezeu. Scumpe frate, dacă dai drumul în inima ta la invidie și bănuieli rele, Duhul Sfânt nu poate să rămână cu tine. Caută plinătatea care e în Hristos. Lucrează pe căile Lui. Fă ca fiecare gând, cuvânt și faptă să-L descopere pe El. Tu ai nevoie de un botez zilnic cu iubirea care, pe timpul apostolilor, i-a făcut pe toți să fie una. Iubirea aceasta va aduce sănătate trupului, minții și sufletului. Înconjoară-ți sufletul cu o atmosferă care va întări viața spirituală.

Cultivă credința, nădejdea, curajul și iubirea. Lasă ca pacea lui Dumnezeu să domnească în inima ta. Atunci vei fi în stare să-ți împlinești datoriile. Duhul Sfânt va da o eficiență divină, o demnitate calmă și blândă tuturor străduințelor tale de a alina suferința. Vei da dovadă că ai fost cu Isus." - *(8T, p. 191).*

Pentru studiu suplimentar

„Domnul, în înțelepciunea Sa, a rânduit ca, prin mijlocirea strânsei legături care trebuie să fie întreținută de toți credincioșii, creștin să fie unit cu creștin și comunitate cu comunitate. În felul acesta, uneltele omenești vor fi făcute în stare să conlucreze cu Dumnezeirea. Fiecare unealtă va fi supusă Duhului Sfânt, și toți credincioșii vor fi uniți într-un efort organizat și bine îndrumat spre a vesti lumii fericita nădejde a harului lui Dumnezeu." –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 164*.

„Există o lucrare pentru noi de făcut. Trebuie să începem aici să cultivăm blândețea lui Hristos. Există bătălii dure ce trebuie duse împotriva trăsăturilor noastre de caracter care ne conduc la decizii dificile și nefavorabile față de ceilalți. Nu suntem lăudați de Dumnezeu pentru un zel care are miros de fariseism; căci acesta nu este al lui Hristos. Nu trebuie să ajungem la extreme în iubire falsă, nici nu trebuie să urmăm cursul durității neclintite acolo unde bunătatea, mila și dragostea ar avea o putere de influență. Toporul trebuie așezat la rădăcina copacului. Adevărata convertire este necesară. Munca inimii este esențială. Natura trebuie reînnoită după chipul divin, până când lucrarea harului este finalizată în suflet." – *Review and Herald,* January 16, 1900.

* * *

24
Sabatul din 11 decembrie 2021

TRUPUL LUI HRISTOS

„Legătura dintre Hristos și biserica Sa este foarte strânsă și sfântă — El fiind Mirele, iar biserica, mireasa; El, Capul, iar biserica, trupul. Legătura cu Hristos, prin urmare, presupune legătura cu biserica Sa.

„Biserica este organizată pentru slujire; iar într-o viață în care Îi slujim lui Hristos, legătura cu biserica este unul din primii pași. Loialitatea față de Hristos pretinde împlinirea cu credincioșie a îndatoririlor din biserică. Aceasta este o parte importantă din pregătirea unei persoane; iar într-o biserică inspirată de viața Stăpânului, ea va determina în mod direct efortul pentru lumea din afară.” - *Educație, pp. 268, 269.*

1. Putem spune că Biserica este un trup ca multe altele? Al cui trup este Biserica? Coloseni 1:24; 1 Corinteni 12:27.

.....
.....

„Aceasta este bunătatea infinită a lui Dumnezeu care, prin meritele lui Isus Hristos, nu numai că ne curăță, ci ne iartă și ne îndreptățește și, prin neprihănirea lui Hristos, ne atribuie neprihănirea, ne înalță și ne înnobilează făcându-ne copii ai înfierii Sale. Devenim membri ai familiei regale, copii ai Regelui ceresc. El îi ridică pe bărbați și pe femei din degradarea lor și îi înalță în dreptate.... El îi numește bijuteriile Lui și o comoară deosebită a Sa. Ei sunt trofee ale harului și puterii și ale măreției și bogăției Sale în slavă. Prin urmare, ei nu sunt ai lor, ci sunt cumpărați cu un preț și prin lucrarea extraordinară a ispășirii lui Hristos au fost aduși în legătura și relația cea mai sacră cu Isus Hristos. Ei sunt numiți moștenirea Lui, copiii Lui, mădulare ale trupului lui Hristos, ale cărnii și oaselor Sale; da, ei sunt uniți cu Domnul prin relații intime cu El.” -*Înalta noastră Chemare, p. 17*

<u>Os din oasele Lui și carne din carnea Lui</u>

2. În ce sens este Biserica trupul lui Hristos? Cum ne raportăm la aceasta? Efeseni 5:30.

.....
.....

„Domnul a lucrat împreună cu tine, făcându-te în stare să-ți îndeplinești partea, ca lucrător al Lui; dar mai sunt și alți lucrători care trebuie să-și facă partea ca instrumente ale Lui. Aceștia ajută la alcătuirea întregului corp. Toți trebuie să fie uniți ca părți ale unui singur organism. Biserica Domnului este compusă din reprezentanți activi și vii, care-și trag puterea de lucru de la Autorul și Desăvârșitorul credinței lor. Ei trebuie să săvârșească în armonie marea lucrare ce zace asupra lor. Dumnezeu ți-a încredințat lucrarea ta. Dar El are și alte unelte cărora le-a încredințat lucrarea lor, pentru ca toți să poată deveni, prin sfințirea pe care o dă adevărul, mădulare ale trupului lui Hristos, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. Reprezentându-L pe Hristos, noi lucrăm pentru prezent și veșnicie; iar oamenii, chiar oamenii din lume, ajung să-și dea seama că am fost cu Isus, și că am învățat de la El.” - *(8T, p. 174).*

3. Ce relație avem unul cu celălalt din moment ce toți facem parte din trupul lui Hristos? Romani 12:5.

.....
.....

„Atâta timp cât suntem în această lume, trebuie să fim legați unul de altul. Umanitatea este conectată și întrețesută cu umanitatea. Creștini fiind, suntem membre unul altuia.... Domnul ne dorește ca fii și fiice ale Sale, pe care îi numește prietenii Săi, pentru a se ajuta unii pe alții. Aceasta înseamnă a fi parte a lucrării noastre creștine practice.” -*Înalta noastră Chemare, p. 184*.

„Hristos este veriga de legătură din lanțul de aur care îi unește pe cei credincioși laolaltă în Dumnezeu. În acest timp de mare încercare nu trebuie să existe nicio dezbinare. Cei din poporul lui Dumnezeu sunt „împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos; în El, toată clădirea, bine închegată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul” Versetele 19-21. Copiii lui Dumnezeu constituie un întreg unit în Hristos, care înfățișează crucea Sa ca fiind centrul de atracție. Toți cei ce cred sunt una în El.” *Solii alese, vol. 3, p. 21*.

4. Dacă biserica este cu adevărat trupul lui Hristos, cine este Capul? Ce înseamnă aceasta pentru fiecare persoană din Biserică? Efeseni 1:22,23; Coloseni 1:18.
……
……

„"Hristos este Capul oricărui bărbat." Dumnezeu, care a pus totul sub picioarele Mântuitorului, "L-a dat căpetenie peste toate lucrurile bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți." 1 Corinteni 11:3; Efeseni 1:22,23. Biserica este clădită pe Hristos, ca temelie a ei; ea trebuie să asculte de Hristos, capul ei. Nu trebuie să fie stăpânită de om și nici să depindă de om. Mulți pretind că un anumit loc în biserică le dă autoritatea de a dicta ce trebuie să creadă și ce trebuie să facă ceilalți oameni. Dumnezeu nu aprobă această pretenție. Mântuitorul declară: "Voi toți sunteți frați". Toți sunteți expuși ispitei și supuși greșelii. Nu ne putem încrede în nici o ființă mărginită pentru a ne conduce. Temelia credinței este prezența vie a lui Hristos în biserică. În aceasta poate să se încreadă și cel mai slab, iar aceia care se socotesc cei mai tari se vor dovedi cei mai slabi, dacă nu fac din Hristos ajutorul lor. "Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor." Domnul "este Stânca, lucrările Lui sunt desăvârșite". "Ferice de toți câți se încred în El." Ieremia 17:5; Deuteronomul 32:4; Psalmul 2:12." –*Hristos Lumina Lumii, p. 414.*

<u>Sfânt, fără pată și fără zbârcitură</u>
5. Prin ce a trecut Domnul pentru a ne uni și a forma trupul Său? Care este înalta Sa țintă pentru biserica Sa? Coloseni 1:22.
……
……

Fiul lui Dumnezeu S-a plecat în umilință spre a ridica pe cel căzut. Pentru aceasta, El a părăsit lumile necăzute din înălțime, pe cele nouăzeci și nouă care Îl iubeau, și a venit pe acest pământ spre a fi "străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre". Isaia 53:5. În toate privințele, El a fost făcut asemenea fraților Săi. El a devenit trup, așa cum suntem noi. El știa ce înseamnă să fii flămând, însetat și obosit. El era întărit prin hrană și reînviorat prin somn. El era străin și călător pe pământ - în lume, dar nu din

lume; ispitit și încercat, așa cum sunt ispitiți și cercați bărbații și femeile de azi, trăind totuși o viață fără de păcat. Blând, milos, plin de împreună simțire față de alții, totdeauna atent față de alții, El a reprezentat caracterul lui Dumnezeu. "Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr" Ioan 1:14." –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 472*.

6. Ce slujbe și servicii a stabilit Domnul pentru ca trupul Său să-și poată atinge scopul Lui sfânt și veșnic? Efeseni 4:12.

.....
.....

„Dumnezeu a rânduit apostoli, păstori, evangheliști și învățători pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unitatea credinței. El declară poporului Său: "Voi sunteți ogorul Iui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu". Trebuie să aibă loc un progres continuu. Urmașii Săi să lase cărări drepte în urma pașilor lor, pentru ca mieii să nu fie rătăciți de pe cale. Cei care doresc să-l slujească lui Dumnezeu trebuie să lucreze cu înțelepciune pentru a-și corecta defectele și pentru a-L slăvi pe Domnul, Dumnezeul lui Israel, rămânând în lumină și lucrând în lumina Soarelui Neprihănirii. În felul acesta, ei vor conduce biserica înainte și în sus pe calea spre cer, așa încât separarea ei de lume să ajungă din ce în ce mai distinctă." - *Mărturii pentru Pastori și Slujitorii Evangheliei, p. 406.*

7. Cum pot crește credincioșii în toate lucrurile pentru a deveni imaginea sfântă a Capului spiritual? De la cine primește întregul trup, unit și perfect potrivit, capacitatea de a crește în dragoste? Efeseni 4:15,16.

.....
.....

„Deși o grupă de creștini uniți în grupul bisericii nu au toți aceleași talente, totuși este datoria tuturor să lucreze. Talentele diferă, dar fiecărui om i se dă lucrul său. Toți depind de Hristos în Dumnezeu. El este capul slăvit al tuturor diferențelor și claselor de oameni unite prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu. Legați împreună printr-o credință comună în principiile cerești, toți depind

de Cel care este Autorul și Desăvârșitorul credinței lor. El a creat principiile care aduc unitatea universală, iubirea universală. Urmașii Săi ar trebui să mediteze asupra iubirii Sale. Ei nu ar trebui să dea greș în a ajunge la standardul stabilit înaintea lor. Dacă principiile creștinismului sunt trăite, ele vor produce armonie universală și pace perfectă. Când inima este impregnată de Duhul lui Hristos, nu există nici o ceartă, nici o căutare a supremației, nici o încercare de a domni." –(Manuscript 46, March 31, 1902, "Unity a Sign of Discipleship") *The Upward Look,* p. 104.

Pentru studiu suplimentar

„Nici cea mai mică rană nu poate fi făcută prin cuvânt, spirit sau acțiune, care să nu atingă inima Celui care și-a dat viața pentru omenirea căzută. Să nu uităm că Hristos este inima cea mare din care curge sângele vieții către fiecare organ din trup. El este capul, din care se extinde fiecare nerv până la cel mai mic și mai îndepărtat membru al corpului. Când un membru al acelui trup cu care Hristos este atât de misterios legat, suferă, zvâcnirea durerii este simțită de Mântuitorul nostru.

"Se va trezi Biserica? Vor avea membrii săi împreună simțire cu Hristos, astfel încât să aibă tandrețea Lui față de toate oile și mieii din staulul Lui? De dragul lor, Maiestatea cerului a lăsat la o parte slava Sa, apoi a venit pentru ei într-o lume plină de blestem, s-a trudit zi și noapte să instruiască, să înalțe și să aducă bucurie veșnică unui popor nemulțumit și neascultător. Din pricina lor, El a ajuns sărac, pentru ca ei, prin sărăcia Lui, să fie bogați. Pentru ei S-a lepădat de Sine; pentru ei a îndurat lipsuri, batjocură, dispreț, suferință și moarte. Pentru ei a luat El chipul unui slujitor. Acesta este modelul nostru! Îl vom copia? Ne vom îngriji de moștenirea lui Dumnezeu? Vom prețui mila iubitoare față de cei ce greșesc, de cei ispitiți și de cei încercați?" –(Letter 45, 1894) *Welfare Ministry,* pp. 23, 24.

* * *

25
Sabatul din 18 decembrie 2021

O RĂMĂȘIȚĂ VA FI SALVATĂ

Cu toată căderea lui Israel ca națiune, printre ei a rămas totuși o rămășiță evlavioasă, care trebuia să fie mântuită. La venirea Mântuitorului, erau bărbați și femei credincioși care primiseră cu bucurie solia lui Ioan Botezătorul și fuseseră astfel conduși să cerceteze din nou profețiile cu privire la Mesia. Când a fost întemeiată prima biserică creștină, ea a fost alcătuită din acești iudei credincioși care au recunoscut pe Isus din Nazaret ca pe Acela a cărui așteptare ei o doriseră. La această rămășiță se referă Pavel când scrie: "Dacă cele dintâi roade sunt sfinte, și plămădeala este sfântă; și dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt sfinte". *–Istoria Faptelor Apostolilor, p. 376-377.*

<u>Un număr mare de urmași</u>

1. Ce promisiuni ne vorbesc despre mulțimea descendenților și marele număr de copii ai lui Dumnezeu? Geneza 13:16; 15:5; 22:17.

.....
.....

„În timp ce Avraam a ieșit în noapte, i se părea că aude glasul divin care l-a chemat din Caldeea cu cincizeci de ani înainte, spunând: 'Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri... Așa va fi și sămânța ta.' (Geneza 15:5). Poate fi aceeași voce care îi poruncește să-și ucidă fiul? Își amintește promisiunea: 'Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată.' (Geneza 13:16) Nu este vocea unui străin care îi poruncește să-și aducă fiul ca jertfă? Poate Dumnezeu să se contrazică? Va tăia El singura speranță a împlinirii promisiunii?" *–The Youth's Instructor,* June 6, 1901.

„După despărțirea lui Avraam de Lot, Domnul i-a zis: 'Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi ți-o dau ție și seminței tale în veac. Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea

pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată.' 'După aceste întâmplări, Cuvântul Domnului a vorbit lui Avram într-o vedenie și a zis: „Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.” Și Avram a zis: „Iată că nu mi-ai dat sămânță, și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu.”' –*The Spirit of Prophecy,* pp. 94, 95.

2. Cu toate acestea, ce condiții trebuie înfăptuite pentru ca promisiunile să fie îndeplinite? Ce se va întâmpla dacă condițiile nu sunt îndeplinite? Deuteronomul 28:1,2; 28:15,16.

.....

.....

„Trebuie să nu uităm că atât făgăduințele, cât și amenințările lui Dumnezeu sunt condiționale.” - *Evanghelizare, p. 695.*

"Promisiunile lui Dumnezeu sunt condiționate. Pentru ca El să ne poată binecuvânta, noi trebuie să ne facem partea noastră. Nu ne putem aștepta ca toate binecuvântările Lui să vină peste noi în mod natural, dacă ne încrucișăm mâinile în inactivitate. Trebuie să fim împreună-lucrători cu Dumnezeu. Este privilegiul și datoria noastră să lucrăm pentru sufletele gata să piară.

„Dacă L-ați cunoscut pe Dumnezeu și ați luat poziție sub steagul însângerat al Prințului Emanuel, să nu uitați că nu vă mai este îngăduit să ajungeți sub controlul puterilor întunericului, ale îngerilor căzuți. Trebuie să păstrați vii în minte făgăduințele cu privire la viața veșnică și evlavie și să cereți puterea divină care este dată ca să vă facă în stare să scăpați de orice v-ar duce pe căi greșite.” - *Sfaturile lui Petru pentru părinți, pag. 25, 26.*

3. Ce dovezi arată că orice promisiune a lui Dumnezeu este condiționată? Cine a fost rămășița marii mulțimi a lui Israel? Numeri 14:34; Ieremia 18:7,8.

.....

.....

„N-a fost voia lui Dumnezeu ca Israel să rătăcească patruzeci de ani în pustie; El dorea să-i ducă direct în țara Canaanului și să-i împământenească acolo, ca un popor sfânt și fericit. Dar “n-au putut intra din cauza necredinței.” Evrei 3:19. Din cauza abaterii și a apostaziei, au pierit în pustie și alții au fost chemați să intre în țara

făgăduită. La fel, n-a fost voia lui Dumnezeu ca venirea lui Hristos să fie amânată atâta vreme, iar poporul Său să rămână atâția ani în această lume a păcatului și durerii. Dar necredința i-a despărțit de Dumnezeu. Pentru că au refuzat să facă lucrarea pe care El le-o dăduse, alții au fost chemați să vestească solia. Din milă față de lume, Hristos Își amână venirea, pentru ca păcătoșii să aibă ocazia să audă avertizarea și să găsească în El un scut înainte de a se revărsa mânia lui Dumnezeu." –*Tragedia veacurilor, p. 458.*

<u>O rămășiță în timpul lui Ilie</u>

4. Ce i-a spus atunci Domnul lui Ilie despre rămășiță deși marea majoritate a milioanelor care au format Israelul au căzut adânc în apostazie? Ce promisiuni i-a făcut Domnul lui Ezechiel cu privire la rămășița care avea să scape? 1 Împărați 19:4,18; Ezechiel 6:8; 14:22.

.....

.....

„De-a lungul anilor lungi și întunecați, când conducător după conducător s-a ridicat sfidând cu îndrăzneală cerul și l-a condus pe Israel din ce în ce mai adânc în idolatrie, Dumnezeu a trimis solie după solie către poporul Său abătut. Prin proorocii Săi, le-a dat toate ocaziile să oprească valul de apostazie și să se întoarcă la El. În anii care au urmat dezbinării împărăției, aveau să trăiască și să lucreze Ilie și Elisei și să fie auzite în țară apelurile mișcătoare ale lui Osea, Amos și Obadia. Niciodată împărăția lui Israel n-a fost lăsată fără mărturia nobilă a puterii extraordinare a lui Dumnezeu de a-i salva din păcat. Chiar și în ceasurile cele mai sumbre, unii aveau să rămână credincioși Conducătorului lor divin și în mijlocul idolatriei aveau să trăiască fără pată înaintea unui Dumnezeu sfânt. Acești credincioși erau socotiți ca făcând parte din rămășița evlavioasă, prin care planul cel veșnic al lui Iehova avea să fie în cele din urmă adus la îndeplinire." –*Profeți și Regi, p. 108.*

<u>O rămășiță va fi salvată</u>

5. Cât de recunoscător a fost Ezra pentru rămășița care s-a întors în Iuda după captivitate? Care era rugăciunea lui sinceră pentru ei? Ezra 9:8,13,14.

.....

“Decretul lui Artaxerxe Longimanul pentru rezidirea și clădirea Ierusalimului, emis a treia oară de la încheierea celor șaptezeci de ani de robie, este deosebit pentru exprimările lui cu privire la Dumnezeul cerului, pentru recunoașterea realizărilor lui Ezra și pentru dărnicia dovedită față de rămășița poporului lui Dumnezeu.

„“Capii de familie din Iuda și Beniamin, preoții și leviții, și anume toți aceia al căror duh l-a trezit Dumnezeu” - aceștia constituiau rămășița credincioasă, aproape cincizeci de mii, dintre iudeii aflați în țările exilului care s-au hotărât să folosească ocazia minunată oferită “să meargă să zidească la Ierusalim Casa Domnului.” – *Profeți și Regi, pp. 610, 559.*

6. Putem spune că toți cei care se numesc Israel sunt cu adevărat Israel? Doar cine aparține Israelului lui Dumnezeu? Romani 9:6-8.

.....
.....

„O credință doar cu numele în Hristos, o îngâmfată cunoaștere a adevărului, nu face pe cineva creștin. O religie care nu caută altceva decât să mulțumească ochiul, urechea și gustul sau care aprobă cedarea în fața plăcerilor nu este religia lui Hristos.” – *Istoria Faptelor Apostolilor, p. 317*.

„Acolo unde lipsește religia în cămin, declararea credinței este fără valoare.... Mulți se amăgesc pe ei înșiși gândind că, la venirea lui Hristos, caracterul le va fi transformat, însă, când va veni El, inima nu va fi convertită. Noi trebuie să ne pocăim de defectele din caracterul nostru, aici, și, prin harul lui Dumnezeu, trebuie să le biruim până la încheierea timpului de probă. Acesta este locul în care trebuie să corespundem pentru familia de sus.” – *Căminul Adventist, p. 319.*

<u>Intrarea în împărăție</u>

7. Potrivit lui Isaia și apostolului Pavel, chiar dacă copiii după trup ai lui Israel ar fi ca nisipul mării, cine va fi mântuit? Romani 9:27; 11:5.

.....
.....

„Astfel, Pavel arată că Dumnezeu este în totul în stare să transforme inimile atât ale iudeilor, cât și ale Neamurilor, și să acorde fiecărui credincios în Hristos binecuvântările făgăduite lui Israel. El repetă cuvintele lui Isaia cu privire la poporul lui Dumnezeu: „Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai o rămășiță va fi mântuită. Căci Domnul va împlini pe deplin și repede, pe pământ, cuvântul Lui.” (Romani 9:27-28). Și, cum zisese Isaia mai înainte: ‘Dacă nu ne-ar fi lăsat Domnul Sabaot o sămânță, am fi ajuns ca Sodoma, și ne-am fi asemănat cu Gomora’.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 379*.

Pentru studiu suplimentar

"Despre poporul rămășiței lui Dumnezeu este scris:" balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos.’ Apocalipsa 12:17." –*Hristos Lumina Lumii, p. 398*.

„Acest steag distinctiv trebuie să fie purtat prin întreaga lume până la încheierea timpului de probă. Când descrie poporul rămășiței, Ioan spune: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14:12. Aceasta înseamnă Legea și Evanghelia. Lumea și bisericile sunt în armonie în călcarea Legii lui Dumnezeu, în doborârea memorialului lui Dumnezeu și în înălțarea unui sabat care poartă semnătura omului fărădelegii. Totuși Sabatul Domnului, Dumnezeului tău, trebuie să fie un semn care arată deosebirea dintre cei ascultători și cei neascultători. I-am văzut pe unii întinzându-și mâinile pentru a înlătura steagul și a ascunde semnificația lui...” - *Solii Alese, vol. 2, p. 385*.

* * *

Vă rugăm să citiți Raportul Misionar al Departamentului de Publicații al Conferinței Generale de la pagina 146.

26
Sabatul din 25 decembrie 2021

UN POPOR CU O MISIUNE

„Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a duce lumii Evanghelia. De la început, planul lui Dumnezeu a fost acela ca, prin biserica Sa, să descopere lumii plinătatea și desăvârșirea Lui. Membrii bisericii, aceia pe care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, au datoria să facă cunoscut mărirea Sa. Biserica este depozitara bogățiilor harului lui Hristos; și, prin biserică, se vor descoperi, în cele din urmă, chiar domniilor și "stăpânirilor din locurile cerești", ultima și deplina desfășurare a iubirii lui Dumnezeu. Efeseni 3:10." –*Istoria Faptelor Apostolilor, 9.*

Binecuvântări pentru eternitate

1. Cât de mult se vor extinde binecuvântările promise lui Avraam? Având în vedere această mare realitate, care era responsabilitatea lui Avraam? Geneza 12:3; 18:19.

.....
.....

„La înnoirea legământului cu puțin înainte de nașterea lui Isaac, planul lui Dumnezeu pentru omenire a fost iarăși făcut clar. "În el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului", a fost asigurarea din partea Domnului cu privire la copilul făgăduit. Geneza 18:18. Și mai târziu, vizitatorul Ceresc a declarat încă o dată: "în sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului.' Geneza 22:18.

Termenii atotcuprinzători ai acestui legământ erau cunoscuți copiilor lui Avraam, cât și copiilor copiilor lui. Ei fuseseră izbăviți din robia Egiptului pentru ca izraeliții să fie o binecuvântare pentru popoare și ca Numele lui Dumnezeu să fie făcut cunoscut "în tot pământul". (Exod 9, 16.) Dacă aveau să asculte de cerințele Sale, urmau să fie așezați cu mult înaintea altor popoare în înțelepciune și

pricepere. Dar această supremație avea să fie atinsă și păstrată numai pentru ca prin ei planul lui Dumnezeu pentru toate națiunile pământului să fie împlinit.” - *Profeți și regi, PP. 368, 369.*

2. Când Moise i-a instruit pe israeliți să respecte legile pe care li le-a dat Dumnezeu, la ce a spus el că va duce această ascultare? Deuteronomul 4:5,6.
……
……

„Ascultarea de Legea lui Dumnezeu i-ar fi dus la o uimitoare prosperitate în comparație cu națiunile pământului. El, care putea să le dea înțelepciune și iscusință în toate lucrările dificile, putea fi, în continuare, Învățătorul lor și putea să-i înnobileze, să-i înalțe prin ascultarea de Legea Sa. Dacă rămâneau ascultători, ei ar fi fost ocrotiți de bolile ce bântuiau în celelalte națiuni și ar fi fost binecuvântați cu o deosebită vigoare intelectuală. Slava lui Dumnezeu, maiestatea și puterea Sa trebuia să fie descoperită în toată deplinătatea Sa. Ei trebuiau să fie o împărăție de preoți și conducători." Dumnezeu le-a dat tot ceea ce le era necesar pentru a ajunge națiunea cea mai mare de pe pământ.” - *(6T, p. 222).*

<u>Proclamarea slavei lui Dumnezeu printre păgâni</u>
3. În planurile lui Dumnezeu, care era marea misiune a Israelului față de alți oameni? Ce era necesar în viața lor pentru ca ei să fie o lumină pentru alții? 1 Cronici 16:23,24; Isaia 58:7,8.
……
……

„Dumnezeu n-a dorit niciodată ca mizeria, atât de răspândită în lume, să existe. El niciodată n-a înțeles ca un om să aibă din abundență toate bunurile vieții, în timp ce copiii altora să plângă după pâine. Toate mijloacele ce prisosesc, care sunt peste nevoile vieții zilnice, sunt încredințate omului pentru a face bine cu ele și a fi o binecuvântare pentru omenire. Domnul spune: “Vindeți ce aveți și dați milostenie.” Luca 12:33. “Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții.” 1 Timotei 6:18. “Ci când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi.” Luca 14:13. “Dezleagă lanțurile răutății”,

“deznoadă legăturile robiei”, “dă drumul celor asupriți”, și “rupe orice fel de jug.” “împarte-ți pâinea cu cel flămând”, și “adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost”, “dacă vezi pe un om gol ... acoperă-l”, “Satură sufletul lipsit.” Isaia 58:6,7,10. “Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” Marcu 16:15. Acestea sunt poruncile lui Dumnezeu. Oare, marea mulțime a celor ce pretind că sunt creștini, fac ei această lucrare?” –*Parabolele Domnului Hristos, pp. 370, 371.*

4. Ce profeție minunată arată care era dorința lui Dumnezeu pentru Israel în raport cu cei care nu-L cunoșteau? Ce a făcut Domnul să strălucească asupra poporului Său pentru a-i pune în poziția de a îndeplini această misiune minunată? Isaia 60:1-3.

.....
.....

„Întunericul necunoașterii lui Dumnezeu a cuprins lumea. Oamenii pierd cunoștința despre caracterul Său. El a fost înțeles greșit și interpretat în mod greșit. În acest timp trebuie vestită o solie de la Dumnezeu, o solie iluminatoare în influența ei și mântuitoare prin puterea ei. Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut. În întunericul acestei lumi trebuie să strălucească lumina slavei Sale, lumina bunătății, a milei și a adevărului Său.

„Aceasta este lucrarea pe care profetul Isaia o descrie prin cuvintele: “Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună, înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună, înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetăților lui Iuda: ‘Iată Dumnezeul vostru! Iată Domnul Dumnezeu vine cu putere și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El, și răsplătirile vin înaintea Lui’.” Isaia 40:9,10.” –*Parabolele Domnului Hristos, p. 415.*

<u>Mergi! - predică Evanghelia</u>

5. În mod similar, după ce și-a întemeiat Biserica, ce misiune i-a dat Domnul? Ce promisiune față de predicatori este legată de această minunată responsabilitate? Matei 28:19,20; Marcu 16:15,16.

.....
.....

„Iar la încheierea lucrării Sale pe pământ, când și-a însărcinat ucenicii cu solemna misiune de a merge “în toată lumea” și de a propovădui “Evanghelia la orice făptură”, El a declarat că slujirea lor va fi confirmată prin restabilirea sănătății celor bolnavi. “Își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.” Marcu 16:15,18. Vindecând în Numele Său bolile trupului, ei mărturiseau despre puterea Lui de a vindeca sufletul.

„Mandatul Mântuitorului, dat ucenicilor, îi cuprinde pe toți credincioșii, până la sfârșitul timpului. Toți cei la care a ajuns inspirația cerească sunt învestiți să vestească Evanghelia. Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt chemați să lucreze pentru mântuirea semenilor lor. Pentru această lucrare a luat ființă biserica și toți cei care preiau asupra lor angajamentele ei sacre sunt, prin aceasta, invitați să fie conlucrători cu Hristos.” –*Sfaturi pentru Părinți, Educatori și Elevi, p. 466*.

6. În calitate de slujitori spirituali și de oameni sfinți, ce veste este însărcinată Biserica lui Dumnezeu să vestească pretutindeni? Exodul 19:6; 1 Petru 2:9; Matei 24:14.

.....

.....

„Domnul a făcut biserica Sa deținătoarea puterii divine. Universul așteaptă ca membrii bisericii să devină niște canale prin care torentul de viață să se reverse în lume, așa încât mulți oameni să poată fi convertiți și să devină, la rândul lor, niște mijloace prin care harul lui Hristos să se reverse în zonele pustii ale viei Domnului.

„Toți cei care sunt legați de Dumnezeu le vor dărui lumina și altora. Dacă există cineva care nu are nici o lumină de oferit, aceasta este din cauza faptului că nu are nici o legătură cu Izvorul luminii.

„Dumnezeu a rânduit ca aceia care sunt copiii Săi să le dea lumină și altora și, dacă dau greș în a face acest lucru, iar oamenii sunt lăsați în întuneric din cauza faptului că ei nu au reușit să facă lucrarea pe care ar fi putut să o facă, dacă ar fi fost întăriți de Duhul Sfânt, copiii Săi vor fi răspunzători înaintea lui Dumnezeu. Am fost chemați să ieșim din întuneric la lumina Sa minunată, ca să putem vesti mărirea lui Hristos.” - *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă, p. 21*.

Duhul Sfânt promis pentru predicare

7. Ce putere le-a promis Domnul tuturor celor care predică și mărturisesc despre adevărul veșnic și mântuitor? Faptele Ap. 1:8

.....

.....

"Duhul Sfânt urma să coboare asupra celor care îl iubesc pe Hristos. Prin aceasta, ei vor fi calificați, în și prin glorificarea Capului lor, să primească toate înzestrările necesare pentru îndeplinirea misiunii lor. Dătătorul de viață ținea în mâna Sa nu numai cheile morții, ci un întreg cer de binecuvântări bogate. Toată puterea din cer și de pe pământ I-a fost dată și, după ce Și-a luat locul în curțile cerești, El a putut împărți aceste binecuvântări tuturor celor care Îl primesc. Biserica a fost botezată cu puterea Duhului. Ucenicii erau pregătiți să iasă și să-L proclame pe Hristos, mai întâi la Ierusalim, unde avusese loc lucrarea rușinoasă de dezonorare a Împăratului de drept, și apoi până la marginile pământului. A fost dată dovada întronării lui Hristos ca Mijlocitor în împărăția Sa.

„Dumnezeu dorește ca beneficiarii harului Său să fie martori ai puterii Sale. El îi acceptă de bunăvoie pe cei a căror conduită L-a ofensat cel mai mult. Când ei se căiesc, El le dă Duhul Său divin, îi pune în cele mai înalte poziții de încredere și îi trimite în tabăra celor necredincioși pentru a proclama îndurarea Sa nemărginită." –*My Life Today,* p. 47.

Pentru studiu suplimentar

„După cum, pe vremuri, ucenicii au primit puterea Duhului Sfânt, o vor primi și astăzi toți aceia care o caută așa cum trebuie. Numai puterea aceasta ne poate face înțelepți spre mântuire și ne poate pregăti pentru curțile de sus. Domnul Hristos dorește să ne dea o binecuvântare care ne va face sfinți. "V-am spus aceste lucruri", zice El, "pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină". Ioan 15:11. Bucuria în Duhul Sfânt este bucurie dătătoare de sănătate, bucurie dătătoare de viață. Dându-ne Duhul Său, Dumnezeu ni Se dă pe Sine, făcându-Se un izvor de influențe dumnezeiești, pentru a da lumii viață și sănătate." - *(7T, p. 273).*

„Toți cei care sunt de partea lui Dumnezeu trebuie să-L mărturisească pe Hristos. "Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul."

Credința unui creștin veritabil se manifestă prin puritate și sfințenie de caracter. Credința lucrează prin dragoste și purifică sufletul și cu credința merge ascultarea corespunzătoare, o îndeplinire credincioasă a cuvintelor lui Hristos. Creștinismul este întotdeauna foarte practic, adaptându-se la toate circumstanțele vieții actuale. "Voi sunteți martorii Mei." Față de cine? Față de lume; pentru că voi trebuie să aveți mereu o influență sfântă. Trebuie ca Hristos să locuiască în sufletele voastre, iar voi trebuie să vorbiți despre El și să faceți să se manifeste farmecul și frumusețea caracterului Său." – *Solii pentru Tineret, p. 200.*

* * *

RAPORTUL MISIONAR
AL DEPARTAMENTULUI DE PUBLICAȚII AL CONFERINȚEI GENERALE

A fi citit în Sabatul din 25 decembrie 2021

Colecta Specială a Școlii de Sabat
va fi adunată în Sabatul din 1 ianuarie 2022

„O! Aș vrea ca vorbele mele să fie scrise, să fie scrise într-o carte; Aș vrea să fie săpate cu un priboi de fier și cu plumb în stâncă pe vecie…” Iov 19:23,24.

Nevoia urgentă de a răspândi ultima solie de avertizare în întreaga lume este de o mare prioritate pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. Dezvoltarea fiecărui dar, metodă și modalitate de predicare a Evangheliei mântuirii pentru fiecare persoană este obiectivul principal al Departamentului de Publicații al Conferinței Generale. Acesta are responsabilitatea de a dezvolta, publica și distribui materiale scrise în format tipărit și online.

Numărul mare de limbi diferite din diferite țări este o provocare enormă. Există aproximativ 7.000 de limbi diferite în lume, dintre care 90% dintre acestea sunt vorbite de cel puțin 100.000 de persoane fiecare (https://www.europapress.es/). Există între 196 și 203 țări recunoscute (https://www.bbc.com/), iar limba engleză este limba "oficială" în 59 de țări, urmată de franceză (29), arabă (27), spaniolă (20) și portugheză (10) (https://www.europapress.es/).

Lucrarea de publicații este monumentală, având în vedere că populația lumii este acum de aproximativ 7,8 miliarde de oameni (https://www.worldometers.info/world-population/).

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru lucrarea de publicații care se face în prezent de către biserică în întreaga lume. Cărțile, revistele și broșurile tipărite, cât și cele virtuale sunt puse la dispoziția membrilor și a persoanelor interesate în patru limbi primare–engleză, spaniolă, franceză și portugheză. Publicațiile regulate includ Lecțiunile semestriale ale Școlii de Sabat, Păzitorul Sabatului trimestrial și Prelegerile anuale pentru Săptămâna de Rugăciune, care sunt traduse în aproximativ alte 75 de limbi pentru un total de 80 de limbi diferite.

Publicațiile includ o gamă largă de subiecte, cum ar fi doctrina, profeția, familia, tineretul, copiii, muzica, sănătatea și multe altele care sunt produse și oferite în întreaga lume pe platforme de difuzare cunoscute și la prețuri accesibile. Există aproximativ 124 de titluri diferite ce pot fi comandate pe platforma Amazon: (https://www.amazon.com/IMS/e/B08CHM2MD7/ref=dp_byline_cont_pop_book_2). Pentru a îmbunătăți accesul la Cartea de imnuri a bisericii, a fost posibil, prin harul lui Dumnezeu, să se pregătească conținutul audiovizual în engleză și spaniolă pentru Imnurile internaționale.

Alte proiecte sunt dezvoltate datorită eforturilor scriitorilor, editorilor, traducătorilor, graficienilor și specialiștilor multimedia din Biserică. Vă solicităm ajutorul spiritual continuu, rugăciune și sprijin financiar pentru această lucrare.

Suntem recunoscători tuturor Diviziunilor, Uniunilor și Câmpurilor care cooperează cu Departamentul de Publicații al Conferinței Generale în distribuirea publicațiilor, precum și tuturor celor care vor contribui cu generozitate la Colecta Specială a Școlii de Sabat de săptămâna viitoare.

– Raquel Orce Sotomayor
Departamentul de Publicații al Conferinței Generale

DEVOȚIONAL

Cu versete biblice și

un gând inspirat al Spiritului Profetic

Iulie:	**Semnele timpurilor**
August:	**Păcatul**
Septembrie:	**Omul**
Octombrie:	**Hristos**
Noiembrie:	**Evanghelia și mântuirea**
Decembrie:	**Sanctuarul**

Compilație realizată de fr. Ivan Jitar

„Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.” (1 Corinteni 12:4-7)

„Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, mădularele lui. Și Dumnezeu a rânduit în Biserică întâi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi.” (1 Corinteni 12:27,28)

Structura: **Data**, Verset(e) devoțional.

IULIE: SEMNELE TIMPURILOR

1 iulie Apocalipsa 10:5-6

Acest timp, la care se referă îngerul în jurământul lui solemn, nu este timpul sfârșitului istoriei acestui pământ, nici a timpului de har, ci a timpului profetic, care trebuie să preceadă venirea Domnului nostru. Aceasta înseamnă că poporul nu va mai primi o altă solie care să se refere la o perioadă definită de timp. După această perioadă, ce se întinde de la 1842 până la 1844, nu mai există un timp profetic definit. Cea mai lungă perioadă profetică se întinde până în toamna anului 1844. **GA 59.1**

2 iulie Apocalipsa 13:3

Pavel declară lămurit că „omul păcatului" va continua până la a doua venire (2 Tesaloniceni 2:3-8). Chiar la încheierea vremii, el va conduce lucrarea de amăgire. Iar Ioan declară, referindu-se tot la papalitate: „Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat" (Apocalipsa 13:8). Atât în lumea veche, cât și în cea nouă, papalitatea va primi închinare prin cinstea dată instituției duminicii, care se întemeiază numai pe autoritatea bisericii romane. **TV 578.3**

3 iulie Apocalipsa 13:12

Prin astfel de acțiuni vor fi contrazise principiile liberale și pașnice pe care le pusese odinioară la temelia politicii ei. Profetizarea că va vorbi „ca un balaur" și va folosi „toată puterea fiarei dintâi" prevestește în mod clar dezvoltarea unui spirit de intoleranță și persecuție, pe care l-au dat pe față națiunile reprezentate prin balaur și prin fiara care semăna cu un leopard. Iar declarația că fiara cu două coarne „făcea pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi" arată că autoritatea acestui popor urmează să fie folosită pentru impunerea unei respectări care va constitui un act de închinare, de respect față de papalitate. **TV 442.2**

4 iulie Apocalipsa 13:14 up

Impunerea păzirii duminicii din partea bisericilor protestante este o impunere a închinării la papalitate - la fiară. Aceia care, înțelegând cerințele poruncii a patra, aleg să păzească sabatul fals în locul celui

adevărat aduc prin aceasta închinare acelei puteri prin care a fost poruncită. Însă, chiar prin actul impunerii unei datorii religioase de către puterea civilă, bisericile vor face un chip fiarei; de aceea, impunerea păzirii duminicii, în Statele Unite, va fi o impunere a închinării la fiară și la chipul ei. **TV 448.3**

5 iulie Tesaloniceni 2:3-4

Atunci când prima biserică a decăzut, depărtându-se de simplitatea Evangheliei, și a primit riturile și obiceiurile păgâne, a pierdut Spiritul și puterea lui Dumnezeu; dar, pentru a stăpâni totuși conștiințele oamenilor, a căutat sprijinul puterii pământești. Astfel a rezultat papalitatea, o biserică ce a subjugat chiar și puterea statului și a folosit-o pentru realizarea planurilor ei, mai ales pentru pedepsirea „ereziei”. Pentru ca Statele Unite să facă un chip fiarei, puterea religioasă trebuie să stăpânească asupra guvernului civil, astfel încât însăși autoritatea statului să fie folosită de biserică pentru a-și ajunge scopurile ei. **TV 443.3**

6 iulie Daniel 7:21

„Chipul fiarei” reprezintă acea formă a protestantismului decăzut, care se va dezvolta atunci când bisericile protestante vor căuta ajutorul puterii civile pentru impunerea dogmelor lor. **TV 445.2**

7 iulie Apocalipsa 13:15

Puterea de a face minuni se va descoperi prin spiritism și își va exercita influența împotriva acelora care aleg să asculte de Dumnezeu mai mult decât de oameni. Comunicările din partea duhurilor vor declara că Dumnezeu le-a trimis pentru a-i convinge de rătăcirea lor pe aceia care leapădă duminica, afirmând că legile țării trebuie ascultate ca fiind Legea lui Dumnezeu. Ele vor deplânge marea nelegiuire din lume și vor susține mărturia învățătorilor religioși, care susțin că starea morală decăzută este cauzată de necinstirea duminicii. Mare va fi indignarea împotriva tuturor acelora care refuză să accepte mărturia lor. **TV 590.2**

8 iulie 1 Tesaloniceni 5:3-4

Ziua lui Dumnezeu îi va găsi pe oameni absorbiți în același fel în afaceri și plăcerile lumii, în ospețe și îmbuibare și în satisfacerea poftelor stricate și folosirea pângăritoare a băuturilor îmbătătoare și

a tutunului. Aceasta este deja situația lumii noastre și aceste îngăduințe se găsesc chiar în pretinsul popor al lui Dumnezeu, dintre care unii urmează obiceiurile și participă la păcatele lumii. Juriști, meșteșugari, fermieri și chiar pastori de la amvon strigă: „Pace și liniște”, când o prăpădenie grabnică vine peste ei. **4M 309.1**

9 iulie Apocalipsa 7:1

Dar atâta vreme cât Isus rămâne Mijlocitorul omului în Sanctuarul de sus, influența înfrânătoare a Duhului Sfânt este simțită de conducător și de către popor. El încă mai controlează, într-o oarecare măsură, legile țării. Dacă n-ar fi aceste legi, starea lumii ar fi mult mai rea decât este acum. **TV, 610**

10 iulie Apocalipsa 7:2-3

În timp ce mulți conducători sunt agenții activi ai lui Satana, Dumnezeu Își are trimișii Săi printre conducătorii țării. Vrăjmașul îi inspiră pe slujitorii lui să propună măsuri care ar împiedica într-o mare măsură lucrarea lui Dumnezeu; dar bărbați de stat care se tem de Domnul sunt influențați de îngerii sfinți să se împotrivească unor astfel de propuneri cu argumente ce nu pot fi combătute. În felul acesta, câțiva bărbați vor putea ține piept unui curent puternic al răului. Împotrivirea vrăjmașilor adevărului va fi stăvilită până când solia îngerului al treilea își va face lucrarea. Când avertizarea finală va fi dată, ea va atrage atenția acestor conducători, prin care Domnul lucrează acum, și unii dintre ei o vor primi și vor rămâne împreună cu poporul lui Dumnezeu în timpul strâmtorării. **TV 610.3**

11 iulie Apocalipsa 13:15

Prin cele două rătăciri mari, nemurirea sufletului și sfințirea duminicii, Satana îi va aduce pe oameni în robia amăgirilor sale. În timp ce prima pune temelia pentru spiritism, ultima creează o legătură de simpatie cu Roma. Protestanții din Statele Unite se vor afla în primele rânduri pentru a întinde mâna peste abis și a prinde mâna spiritismului; ele vor trece peste abis pentru a da mâna cu puterea romană; și sub influența acestei uniri întreite, această țară va merge pe urmele Romei, pentru a călca în picioare drepturile conștiinței. **TV 588.1**

12 iulie Apocalipsa 13:16

Cu toate acestea, chiar această categorie de oameni susține că rapida răspândire a stricăciunii se datorează în mare măsură profanării așa-numitului „Sabat creștin” și că impunerea păzirii duminicii ar reface într-o mare măsură morala societății. **TV, 588**

13 iulie Ezechiel 20:12

„Importanța Sabatului ca monument al creațiunii este că el păstrează totdeauna prezent motivul adevărat pentru care închinarea se cuvine lui Dumnezeu” - pentru că El este Creatorul, iar noi suntem făpturile Sale. „De aceea Sabatul stă chiar la temelia închinării divine, căci el ne învață acest mare adevăr în modul cel mai impresionant și nici o altă instituție nu face lucrul acesta. Adevăratul temei al închinării divine, nu numai acela din ziua a șaptea, ci al întregii închinări, se găsește în deosebirea dintre Creator și creaturile Sale. **TV 437.2**

14 iulie Ezechiel 20:20

Sabatul va constitui proba cea mare a credincioșiei, căci el este adevărul pus în discuție în mod deosebit. Când va fi adusă încercarea finală asupra oamenilor, se va trage linia de deosebire dintre aceia care Îl slujesc pe Dumnezeu și aceia care nu-L slujesc. În timp ce păzirea sabatului neadevărat pentru a asculta de legea statului, contrară poruncii a patra, va fi o recunoaștere fățișă a apartenenței la o putere care este în opoziție cu Dumnezeu, păzirea Sabatului adevărat, în ascultare de Legea lui Dumnezeu, este o dovadă de credincioșie față de Creator. **TV 605.3**

15 iulie Apocalipsa 13:16

Neavând un „așa zice Scriptura”, pentru a aduce ca argument împotriva apărătorilor Sabatului biblic, ei vor recurge la acțiuni opresive pentru a suplini această lipsă. Pentru a-și asigura popularitate și sprijin, legislatorii se vor supune cerinței pentru o lege duminicală. Aceia care se tem de Dumnezeu nu pot să accepte o instituție care violează o poruncă a Decalogului. Pe acest câmp de luptă se va da ultima mare bătălie dintre adevăr și minciună. și noi nu suntem lăsați în îndoială cu privire la această problemă. Acum, ca și în zilele lui Mardoheu, Domnul va apăra adevărul și poporul Său. **5M 450.2**

16 iulie 1 Corinteni 14:8

Nădăjduiesc că trâmbița va da un sunet lămurit cu privire la această mișcare pentru legea duminicală. Cred că ar fi mai bine dacă, în revistele noastre, subiectul perpetuării Legii lui Dumnezeu ar fi tratat în mod special.... **EUZ 128.1**

17 iulie Apocalipsa 13:15

Păzirea duminicii își datorează existența unei așa-numite instituții creștine a „tainei nelegiuirii” și impunerea ei va fi o recunoaștere reală a principiilor care formează piatra unghiulară a bisericii Romei. Când națiunea noastră va renunța la principiile guvernării sale, astfel încât să promulge o lege duminicală, prin acest act, protestantismul va da mâna cu papalitatea; nu va fi altceva decât de a da viață tiraniei care așteaptă de mult și cu nerăbdare ocazia să izbucnească din nou într-un despotism activ. **5M 711.4**

18 iulie Faptele Ap. 5:29

Prin decretul ce impune instituția papalității care violează Legea lui Dumnezeu, națiunea noastră se va rupe cu totul de neprihănire. Când protestantismul va întinde mâna peste abis, pentru a prinde mâna puterii romane, când ea va întinde mâna peste abis pentru a da mâna cu spiritismul, când, sub influența acestor întreite uniri, țara noastră va respinge orice principiu al Constituției, ca o conducere protestantă și republicană, și va face legi pentru propagarea falsurilor și înșelăciunilor papale, putem cunoaște că a venit timpul pentru lucrarea prin minuni a lui Satana și că sfârșitul este aproape. **5M 451.1**

19 iulie Apocalipsa 13:17

Va veni vremea când păzitorii poruncilor, nu vor putea cumpăra sau vinde. Grăbiți-vă să vă dezgropați darurile. Dacă Dumnezeu v-a încredințat bani, arătați-vă credincioși însărcinării voastre; ieși-ți din carapace și trimite-ți talanții la schimbătorii de bani, pentru ca atunci, când va veni Hristos să primească înmulțit. În ultima criză, înainte ca această lucrare să se termine, mii de dolari vor fi așezați cu bucurie pe altar. Bărbații și femeile vor considera un privilegiu binecuvântat să participe la lucrarea de pregătire a sufletelor pentru a sta în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu și vor da sute la fel de ușor pe cât dau acum câțiva dolari. Dacă iubirea lui Hristos ar arde în inimile

celor care pretind că sunt copiii Săi, am vedea același spirit manifestat astăzi, în ei. Dacă ar înțelege cât de aproape este sfârșitul tuturor lucrurilor ar lucra pentru mântuirea sufletelor, și-ar sacrifica bunurile la fel de generos ca și membrii bisericii primare. Aceștia ar lucra pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu cu aceeași fervoare cu care oamenii din lume lucrează pentru a câștiga bogăție. Tactul și îndemânarea ar fi exercitate, lucrând cu seriozitate și abnegație pentru a dobândi mijloace, nu pentru a le acumula, ci pentru a le depune în tezaurul Domnului. - *Schițe istorice ale Misiunilor Străine ale adventiștilor de ziua a șaptea, 292.* ***MSV 189.1***

20 iulie Matei 6:19-20

Mi-a fost arătat că este voia lui Dumnezeu ca sfinții să se dezlipească, înainte de sosirea timpului de strâmtorare, de orice lucru care i-ar împovăra și să facă legământ cu Dumnezeu prin jertfă. Dacă ei își țin averea pe altar și Îi cer cu sinceritate lui Dumnezeu să le descopere care le este datoria, Domnul îi va învăța când să și-o lichideze. Atunci ei vor fi liberi în timpul necazului celui mare și nu vor exista nici un fel de poveri care să-i tragă în jos.

Am văzut că, dacă vreunii se agățau de avere și nu-L întrebau pe Domnul care este datoria lor, El nu le făcea cunoscută datoria și li se îngăduia să-și păstreze averea, iar în timpul de strâmtorare aceasta venea ca un munte asupra lor pentru a-i zdrobi și ei încercau să scape de ea, dar nu puteau. I-am auzit pe unii jelindu-se astfel: „Lucrarea lâncezea, cei din poporul lui Dumnezeu mureau flămânzind după adevăr, iar noi nu am făcut nici un efort pentru a acoperi lipsa aceasta; acum averea noastră nu este de nici un folos. O, dacă ne-am fi dispensat de ea și ne-am fi strâns o comoară în cer!” **ST 56**

21 iulie Amos 9:9

Dacă am ști ce e în fața noastră, n-am fi atât de încrezători în lucrarea Domnului. Trăim în timpul zguduirii, timpul în care tot ce poate fi zguduit va fi zguduit. Domnul nu-i va scuza pe aceia care cunosc adevărul dacă nu ascultă, în cuvânt și în faptă, de poruncile Sale. Dacă nu facem nici un efort să câștigăm suflete la Hristos, vom fi trași la răspundere pentru lucrarea pe care am fi putut să o facem, dar nu am făcut-o din cauza leneviei noastre spirituale. Aceia care aparțin Împărăției Domnului trebuie să lucreze cât se poate de serios pentru

salvarea sufletelor. Ei trebuie să-și facă partea pentru a așeza și sigila legea între ucenici. **6M 331.2**

22 iulie Apocalipsa 3:18

Am întrebat care este înțelesul zguduirii pe care o văzusem și mi s-a arătat că aceasta va fi provocată de mărturia directă, adusă de sfatul Martorului Credincios către laodiceeni. Aceasta își va face efectul asupra inimii celui ce o primește și îl va face să înalțe stindardul și să vestească fără ocoliș adevărul. Unii nu vor suporta mărturia directă. Ei se vor ridica împotriva ei, și aceasta este ceea ce va provoca o zguduire în poporul lui Dumnezeu. **ST 270.2**

Am văzut că nu s-a luat aminte nici pe jumătate la mărturia Martorului Credincios. Mărturia solemnă de care atârnă destinul bisericii nu a fost apreciată la valoarea ei, dacă nu a fost chiar trecută întru totul cu vederea. Această mărturie trebuie să provoace o pocăință profundă; toți cei ce o primesc cu adevărat se vor supune și vor fi curățiți. **ST 270.3**

23 iulie Ezechiel 9:4

Observați punctul acesta cu atenție: cei care primesc semnul curat al adevărului lucrat în ei prin puterea Duhului Sfânt, reprezentat printr-un însemn făcut de bărbatul îmbrăcat în haina de in, sunt cei „care suspină și gem din cauza tuturor urâciunilor care se înfăptuiesc” în biserică. Dragostea lor pentru puritate, pentru onoarea și slava lui Dumnezeu este atât de mare și au, în ce privește păcatul, o percepție așa de clară despre caracterul său peste măsură de păcătos, încât sunt reprezentați ca fiind în agonie, suspinând și plângând chiar. Citiți capitolul 9 din Ezechiel. **3M 267.1**

24 iulie Ezechiel 9:5,6

Aici, vedem că biserica - Sanctuarul Domnului - a fost prima care a simțit lovitura mâniei lui Dumnezeu. Oamenii din vechime, aceia cărora Dumnezeu le-a dat o mare lumină și care au stat ca păzitori ai intereselor spirituale ale poporului, au trădat încrederea ce le-a fost acordată. Ideea lor este aceea că nu avem nevoie să privim după minuni și manifestări deosebite ale puterii lui Dumnezeu ca în vremurile din vechime. Timpurile s-au schimbat. Aceste cuvinte întăresc necredința lor și ei spun: Domnul nu face nici bine, nu face

nici rău. El este prea milostiv pentru a aduce asupra oamenilor judecățile Lui. Astfel, „pace și siguranță” este strigătul oamenilor care nu-și vor mai ridica niciodată glasul asemenea unei trâmbițe, pentru a arăta poporului lui Dumnezeu nelegiuirea lor și casei lui Iacob, păcatele lor. Acești câini muți, care nu latră, sunt aceia care vor simți răzbunarea cea dreaptă a unui Dumnezeu ofensat. Bărbați, fecioare și copii, vor pieri cu toții împreună. **5M 211.2**

25 iulie Ioel 2:23

Așa poate să fie și acum. În loc de a fi vestite speculațiile omenești, să se predice Cuvântul lui Dumnezeu. Creștinii să îndepărteze neînțelegerile dintre ei și să se predea lui Dumnezeu pentru mântuirea celor pierduți. În credință să ceară binecuvântarea, și ea va veni. Revărsarea Duhului pe timpul apostolilor a fost „ploaia timpurie”, și urmările ei au fost mărețe. Dar „ploaia târzie” va fi mai îmbelșugată. (Ioel 2:23.) **HLL 827.2**

26 iulie Apocalipsa 18:1

Îngerul care se unește în vestirea soliei îngerului al treilea va lumina tot pământul cu slava lui. Aici este profetizată o lucrare mondială cu o putere neobișnuită. Mișcarea adventă din anul 1840-1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; prima solie îngerească a fost dusă la toate stațiunile misionare din lume, iar în câteva țări s-a arătat cel mai mare interes religios care s-a văzut în vreo țară de la Reforma secolului XVI; dar acestea urmează să fie depășite de mișcarea cea puternică din timpul ultimei avertizări a îngerului al treilea.

Lucrarea se va asemăna cu aceea din Ziua Cincizecimii. După cum „ploaia timpurie” a fost dată, prin revărsarea Duhului Sfânt, la începutul predicării Evangheliei pentru a face posibilă creșterea seminței prețioase, tot așa „ploaia târzie” va fi dată la încheierea ei pentru coacerea recoltei. **TV 611.1,2**

27 iulie Apocalipsa 22:12

Când se încheie solia îngerului al treilea, harul nu mai mijlocește pentru locuitorii vinovați ai pământului. Oamenii lui Dumnezeu și-au îndeplinit lucrarea. Ei au primit „ploaia târzie”, „înviorarea de la fața Domnului”, și sunt pregătiți pentru ceasul încercării care le stă

înainte. Îngerii se grăbesc încoace și încolo, în ceruri. Un înger care vine de pe pământ anunță că și-a terminat lucrarea; încercarea finală a fost adusă asupra lumii, și toți aceia care s-au dovedit credincioși față de preceptele divine au primit „sigiliul viului Dumnezeu”. Atunci Isus Își încetează mijlocirea în Sanctuarul de sus. El Își ridică mâinile și cu un glas puternic spune: „S-a sfârșit”, și toată oastea îngerească își scoate coroanele... Fiecare caz a fost hotărât pentru viață sau pentru moarte. Hristos a făcut ispășire pentru poporul Său și i-a șters păcatele. Numărul supușilor Săi este hotărât; „împărăția, stăpânirea, măreția și domnia de sub cerul întreg” sunt gata să fie date moștenitorilor mântuirii, iar Isus va domni ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. **TV 613.2**

28 iulie Apocalipsa 16:1

Atenția mi-a fost iarăși îndreptată asupra pământului. Cei răi fuseseră distruși, iar trupurile lor moarte zăceau pe suprafața lui. Mânia lui Dumnezeu îi pedepsise pe locuitorii pământului prin ultimele șapte plăgi, făcându-i să-și muște limba de durere și să-L blesteme pe Dumnezeu. Păstorii falși au fost obiectul principal al mâniei lui Dumnezeu. Ochii le-au putrezit în orbite și limba în gură, în timp ce ei erau încă pe picioare. După ce sfinții au fost eliberați de glasul lui Dumnezeu, mulțimea celor răi și-a întors furia unul împotriva altuia. Pământul părea inundat de sânge și de la un capăt la altul se aflau trupuri moarte. **IM 415.1**

29 iulie Apocalipsa 13:15

I-am văzut pe sfinți părăsind orașele și satele, strângându-se laolaltă în grupuri și trăind în locurile cele mai singuratice. Îngerii le asigurau hrana și apa, în timp ce oamenii cei răi sufereau de foame și de sete. Apoi i-am văzut pe conducătorii pământului consfătuindu-se, iar pe Satana și îngerii lui, lucrând febril în jurul lor. Am văzut ceva scris și multe copii ale acestui document răspândite în diferite părți ale țării, cu ordin ca, dacă sfinții nu renunță la credința lor specifică, dacă nu părăsesc Sabatul și nu păzesc prima zi a săptămânii, oamenii să aibă libertatea, după o anumită perioadă de timp, să-i omoare. Dar, în acest ceas al încercării, sfinții erau calmi și cu stăpânire de sine, încrezându-se în Dumnezeu și prinzându-se de făgăduința Sa, că se va croi o cale de scăpare pentru ei. În unele locuri, înainte de

împlinirea timpului pentru punerea în practică a decretului, cei răi s-au repezit asupra sfinților pentru a-i ucide; dar îngeri sub chip de războinici au luptat pentru ei. Satana dorea să aibă privilegiul de a-i nimici pe sfinții Celui Preaînalt; dar Isus le-a poruncit îngerilor Săi să vegheze asupra lor. Făcând un legământ cu cei care păziseră Legea Sa, Dumnezeu avea să fie onorat înaintea păgânilor care îi înconjurau; și Isus avea să fie onorat prin preschimbarea, fără a vedea moartea, a acelor credincioși care Îl așteptaseră atât de mult timp. **ST 282**

30 iulie Ieremia 30:7

Neliniștea lui Iacov, când a aflat că Esau venea împotriva lui cu patru sute de oameni, reprezintă strâmtorarea celor neprihăniți atunci când decretul de moarte intră în vigoare, pentru ca ei să fie omorâți, chiar înainte de venirea Domnului. În timp ce oamenii răi se adună în jurul lor, sufletul le este tulburat deoarece, ca și Iacov, nu văd nici o scăpare pentru viața lor. Îngerul a stat înaintea lui Iacov, iar el l-a apucat, l-a ținut și s-a luptat cu el toată noaptea. Cei drepți vor lupta cu Dumnezeu în rugăciune în timpul strâmtorării și chinului lor sufletesc, la fel cum a luptat Iacov cu îngerul. În timpul frământării lui, Iacov s-a rugat toată noaptea pentru a scăpa de mâna lui Esau. Neprihăniții, în chinul lor sufletesc, vor striga la Dumnezeu zi și noapte ca să-i scape de mâna celor răi care-i înconjoară. **{IM 97.1}**

31 iulie Apocalipsa 1:7

Revenirea Domnului a fost în toate veacurile nădejdea urmașilor Săi adevărați. Făgăduința Mântuitorului la despărțirea de pe Muntele Măslinilor, că va reveni, a luminat viitorul ucenicilor Săi, umplându-le inimile de bucurie și nădejde pe care suferința n-o putea stinge și încercările să o umbrească. În mijlocul suferinței și a persecuției, „arătarea marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” a fost „fericita nădejde”. Când creștinii tesaloniceni erau copleșiți de întristare la înmormântarea celor dragi, care nădăjduiseră să trăiască pentru a fi martorii revenirii Domnului, Pavel, învățătorul lor, le îndrepta atenția către învierea care urma să se producă la revenirea Mântuitorului. „Atunci cei morți în Hristos vor învia și împreună cu cei vii vor fi răpiți pentru a întâmpina pe Domnul în văzduh.... Și astfel, spunea el, vom fi pentru totdeauna cu Domnul.

Mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte.” (1 Tesaloniceni 4:16-18). **TV 302.1**

AUGUST: PĂCATUL

1 august Ezechiel 28:15

Păcatul și-a avut originea în acela care, după Hristos, fusese cel mai onorat de Dumnezeu și care stătea în cea mai înaltă poziție de putere și de slavă printre locuitorii cerului. Înainte de cădere, Lucifer era primul dintre heruvimii ocrotitori, sfânt și nepătat. **TV, 493**

2 august Isaia 14:3-4

Este cu neputință să explicăm originea păcatului, pentru a da un motiv existenței. Cu toate acestea, se pot înțelege suficient atât originea lui, cât și măsurile luate cu privire la soarta finală a păcatului, măsuri care descoperă pe deplin dreptatea și mila lui Dumnezeu în toate procedeele Sale cu păcatul. Nimic nu este mai clar explicat în Scripturi decât că Dumnezeu n-a fost în nici o privință răspunzător de apariția păcatului; că n-a fost o retragere arbitrară a harului divin, nici o lipsă în conducerea divină, care să dea ocazie la apariția răzvrătirii. Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate da nici o explicație. El este tainic, de neexplicat; a-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi o scuză pentru el sau vreo cauză a existenței lui, ar înceta să mai fie păcat. **TV, 492**

3 august Geneza 3:6

Înfruptându-se din acest pom, a declarat el, ei aveau să ajungă într-o sferă mult mai înaltă a existenței lor și să pătrundă într-un vast câmp al cunoștinței. Chiar el a mâncat din fructul oprit și, ca rezultat, a obținut puterea de a vorbi. El a insinuat faptul că din gelozie Dumnezeu voiește să-i împiedice să mănânce din el, ca nu cumva să ajungă și ei să fie deopotrivă cu El. Datorită proprietăților lui minunate de a da înțelepciune și putere, El le-a interzis să guste sau chiar să se atingă de el. Ispititorul lasă să se înțeleagă că, de fapt, avertizarea divină nu avea să fie realmente adusă la îndeplinire; ea era destinată numai să-i intimideze. Cum avea să fie posibil pentru ei să moară? N-au mâncat ei oare din pomul vieții? Dumnezeu nu urmărea altceva decât să-i împiedice să ajungă la o mai nobilă dezvoltare și la realizarea unei mai mari fericiri. **PP 54.2**

4 august Geneza 4:8

Dar Cain nutrea sentimente de revoltă și a murmurat împotriva lui Dumnezeu pentru blestemul rostit asupra pământului și asupra neamului omenesc, din cauza păcatului lui Adam. El a îngăduit ca mintea lui să alerge pe aceleași căi care l-au dus pe Satana la cădere, cultivând dorința de înălțare de sine și punând la îndoială dreptatea și autoritatea divină. **PP 71.1**

5 august Geneza 6:5

Când omul a călcat Legea divină, firea lui a devenit păcătoasă și el era în armonie, și nu în luptă cu Satana. În mod natural, nu există vrăjmășie între omul păcătos și începătorul păcatului. Amândoi au devenit răi prin apostazie. Cel decăzut nu-și găsește odihnă niciodată, în afară de cazul când câștigă simpatie și sprijin, făcându-i și pe alții să-i urmeze exemplul. Pentru motivul acesta, îngerii căzuți și oamenii nelegiuiți se unesc într-o tovărășie disperată. Dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit în mod deosebit, Satana și omul s-ar fi unit într-o alianță împotriva cerului; și, în loc să nutrească vrăjmășie contra lui Satana, întreaga familie omenească s-ar fi unit în împotrivire contra lui Dumnezeu. **TV 505.2**

6 august 1 Ioan 3:4

Unica definiție pe care o putem da păcatului este aceea pe care o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu; el „este călcarea Legii”; este acțiunea unui principiu în luptă cu Legea cea mare a dragostei, care este temelia guvernării divine. **TV 492.2**

7 august Psalmul 51:5

După ce l-a ademenit pe om la păcat, Satana avea pretenția că pământul este al lui și s-a numit pe sine domn al acestei lumi. Pentru că părinții neamului omenesc primiseră firea lui, el voia să-și așeze împărăția aici. El spunea că oamenii l-au ales ca domnitor. **HLL, 114**

8 august Ieremia 17:1

Și când cineva este atras să-L privească pe Isus, înălțat pe cruce, atunci vede păcătoșenia firii omenești. El vede că păcatul a fost cel care L-a biciuit și L-a răstignit pe Domnul slavei. Vede că, în timp ce a fost iubit cu o iubire de negrăit, viața sa a fost o continuă privelește

de nerecunoștință și răzvrătire. El a părăsit pe cel mai bun Prieten al său și a abuzat de cel mai prețios dar al cerului. L-a răstignit din nou, pentru sine pe Fiul lui Dumnezeu și a străpuns din nou inima aceea însângerată și lovită. Este despărțit de Dumnezeu printr-un abis de păcat, larg, întunecos și adânc; și plânge cu inima zdrobită. **CMF 9.2**

9 august Romani 5:12

Set avea o înfățișare mult mai nobilă decât aceea a lui Cain și Abel și semăna mai mult cu Adam decât cu ceilalți frați ai săi. Avea un caracter valoros, pășind pe urmele lui Abel. Cu toate acestea, el nu moștenise o mai mare bunătate naturală decât avea Cain. Cu privire la crearea lui Adam se spune că „l-a făcut după chipul lui Dumnezeu" (Geneza 1:27); dar după cădere, omul „a născut un fiu după chipul și asemănarea lui". (Geneza 5:3.) În timp ce Adam a fost creat fără păcat, după chipul lui Dumnezeu, Set, ca și Cain, a moștenit natura căzută a părinților săi. **PP, 80.**

10 august Romani 5:18

Adam și Eva au căutat să-și liniștească vocea conștiinței, că un lucru de o așa mică importanță de a mânca din fructul oprit nu putea avea urmări așa de teribile ca cele arătate de Dumnezeu. Dar acest lucru mic, neînsemnat a constituit călcarea legii sfinte și de neschimbat a lui Dumnezeu, a separat pe om de Dumnezeu, a deschis porți largi morții și a adus vaiuri negândite asupra lumii. Veac după veac se ridică de pe pământul nostru un strigăt continuu de jale, și întreaga creațiune geme și suspină ca o consecință a neascultării omului. Chiar cerul a simțit efectele răsculării lui împotriva lui Dumnezeu. Golgota stă ca un monument al aducerii aminte a sacrificiului nespus de mare ce a fost cerut ca ispășire pentru călcarea legii divine. Să nu considerăm deci păcatul ca fiind un lucru neînsemnat. **CH 33.1**

11 august Romani 3:12

O continuă călcare a legilor naturii este o continuă călcare a Legii lui Dumnezeu. Prezenta greutate de suferință și chin pe care o vedem peste tot, diformitatea și degradarea, boala și imbecilitatea care inundă acum lumea, toate acestea fac din ea un spital de leproși în comparație cu ceea ce ar putea fi sau cu ceea ce a plănuit Dumnezeu să fie; și generația actuală este slabă în putere mintală, morală și fizică. Toată această suferință s-a acumulat din generație în generație,

pentru că omul căzut vrea să calce Legea lui Dumnezeu. Sunt comise păcate din ce în ce mai mari prin satisfacerea apetitului stricat. **4M 30.2**

12 august Romani 3:9
Lumea este un mare spital; ea a fost coruptă de locuitorii ei și mizeria este universală. **8M, 169.**

13 august Romani 7:7
Chiar și unii predicatori care susțin legea lui Dumnezeu au foarte puțină cunoaștere de sine. Ei nu meditează și nu examinează motivele acțiunilor lor. Ei nu văd greșelile și păcatele lor, pentru că nu iau în considerare viața, acțiunile și caracterul lor, cu sinceritate și seriozitate, separat și în ansamblu, nici nu le compară cu legea sacră și sfântă a lui Dumnezeu. Ei nu înțeleg cu adevărat cerințele legii lui Dumnezeu și trăiesc zilnic în călcarea spiritului legii pe care ei mărturisesc că o venerează ... Unii care lucrează la Cuvânt și doctrină nu au o înțelegere practică a legii lui Dumnezeu și a cerințelor sale sfinte. , nici a ispășirii lui Hristos. Ei înșiși trebuie să se convertească înainte de a-i putea converti pe păcătoși. **2TI 454.2** span.

14 august Romani 4:15
Mulți neglijează să se privească în oglinda care arată defectele caracterului, prin urmare, diformitatea păcatului este văzută de alții, dar nu este înțeleasă de cel greșit. Păcatul odios al egoismului există într-o mare măsură chiar în caracterul unora care pretind că sunt devotați lucrării lui Dumnezeu. Dacă ei și-ar compara propriul caracter cu cerințele Sale, îndeosebi cu marele standard al Legii sfinte a lui Dumnezeu, și dacă ar fi serioși și cinstiți cu ei înșiși, și-ar da seama de lipsa lor îngrozitoare. Dar unii nu vor să privească suficient de adânc și de departe pentru a vedea decăderea propriei inimi. Deși sunt deficitari în foarte multe privințe, totuși rămân într-o necunoaștere voită a propriei vinovății. **SEv 275.4**

15 august Romani 7:14
Nu este suficient să-ți dai seama de bunătatea plină de iubire a lui Dumnezeu, să vezi bunăvoința Lui și duioșia părintească a caracterului Său. Nu este de ajuns să discerni înțelepciunea și dreptatea legii Sale, să vezi că ea este întemeiată pe principiul veșnic

al iubirii. Apostolul Pavel a văzut toate acestea când a exclamat: „mărturisesc prin aceasta că Legea este bună”. „Așa că Legea, negreșit este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună”. Dar el a adăugat în amărăciunea și disperarea sufletului său: „dar eu sunt pământesc, vândut rob al păcatului”. (Romani 7:16,12,14.) El tânjea după curățirea și neprihănirea pe care era neputincios să le dobândească prin sine însuși și aceasta l-a făcut să strige: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:24.) Acesta este strigătul care a izbucnit din inimile împovărate ale oamenilor din toate țările și din toate veacurile. Nu este decât un singur răspuns pentru toți: „Iată mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1:29.) **CH 19.1**

16 august Romani 7:17

Din fire, inima este rea și „cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul.” (Iov 14:4.) Nici o născocire omenească nu poate găsi un leac pentru sufletul păcătos… Mai înainte ca pârâul să devină curat, trebuie curățit izvorul inimii. Acela care încearcă să ajungă la cer prin faptele lui de păzire a legii încearcă o imposibilitate. Nu este nici o siguranță pentru acela care are o religie legalistă, o formă de evlavie. Viața de creștin nu este o modificare sau o îmbunătățire a celei vechi, ci o transformare a firii. Se produce moartea față de eu și față de păcat și o viață cu totul nouă. Schimbarea aceasta nu se poate produce decât prin lucrarea puternică a Duhului Sfânt. **HLL 172.1**

17 august Romani 7:23

Dintre toate bolile cunoscute în Orient, lepra era cea mai de temut. Caracterul ei incurabil și contagios și efectul grozav pe care-l avea asupra victimelor îi umpleau de groază chiar și pe cei mai curajoși oameni. Printre iudei, ea era socotită ca o pedeapsă pentru păcate. Și din cauza aceasta era numită „bătaia”, „degetul lui Dumnezeu”. Pătrunzând adânc, fiind cu neputință de vindecat și provocând moartea, era privită ca un simbol al păcatului. Prin legea ceremonială, leprosul era declarat necurat. Ca și când ar fi murit deja, el era îndepărtat din locuințele omenești. Tot ce atingea el era necurat. Aerul era contaminat prin respirația lui. Cel bănuit că are boala trebuia să se înfățișeze la preoți, care aveau să cerceteze și să

hotărască în cazul lui. Dacă era declarat lepros, era despărțit de familie, alungat din adunarea lui Israel și sortit să stea numai în tovărășia acelora care erau la fel de loviți ca el. Legea era neînduplecată în cererile ei. Nici chiar împărații sau conducătorii nu erau scutiți. Un monarh care ar fi fost atacat de această boală îngrozitoare trebuia să predea sceptrul și să fugă din societate. **HLL 262.1**

18 august Romani 8:7

La început, omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu. El era în armonie desăvârșită cu natura și cu Legea lui Dumnezeu; principiile dreptății erau înscrise în inima sa. Dar păcatul l-a înstrăinat de Făcătorul său. El n-a mai reflectat chipul divin. Inima lui a intrat în luptă cu principiile Legii lui Dumnezeu. **TV, 467**

19 august Galateni 3:22

Ca urmare a păcatului lui Adam, moartea a trecut asupra întregului neam omenesc. Toți, fără deosebire, merg în mormânt. Iar prin prevede-rile Planului de Mântuire toți vor fi scoși din mormântul lor. „Va fi o înviere a celor drepți și a celor nedrepți.” „Și după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia în Hristos” **TV, 544**

20 august Romani 11:32

Leprosul era, în prescripția legii ceremoniale, necurat. Orice atingea devenea necurat. Aerul era stricat de respirația sa. Ca unul care era deja mort, era îndepărtat de locuințele oamenilor. Cel care era bănuit că ar avea boala trebuia să se înfățișeze preoților, care trebuia să-l controleze și să decidă care era condiția sa. Dacă verdictul era lepră, era izolat de familia sa, despărțit de adunarea lui Israel și sortit să nu poată sta decât în compania celor care erau afectați de același flagel. Nici împărații și mai-marii nu făceau excepție. Monarhul care era lovit de această boală teribilă trebuia să predea sceptrul și să părăsească în grabă societatea. **DV 67.2**

21 august Romani 14:23

Strâns legată de avertizarea lui Hristos cu privire la păcatul împotriva Duhului Sfânt este o avertizare împotriva cuvintelor rele și fără rost. Cuvintele sunt o dovadă a ceea ce se găsește în inimă. „Din prisosul inimii vorbește gura.” Însă cuvintele sunt mai mult decât un indiciu

al caracterului; ele au puterea să influențeze caracterul. Oamenii sunt influențați de propriile cuvinte. Adesea, mânați de un impuls venit pe neașteptate, ațâțați de Satana, ei rostesc cuvinte de gelozie sau de bănuieli rele, exprimând ceea ce nu cred în realitate; dar cuvintele acționează asupra gândurilor. Ei sunt înșelați de cuvintele lor și ajung să creadă cu adevărat ceea ce au vorbit sub îndemnul lui Satana. O dată ce au exprimat o părere sau o hotărâre, ei sunt adesea prea mândri pentru a retrage cele spuse și încearcă să aducă dovezi că au dreptate, până când ajung să creadă că o și au. E primejdios să rostești un cuvânt de îndoială, e primejdios să pui semnul întrebării și să critici lumina divină. Obiceiul de a critica în mod necuviincios și cu ușurătate acționează asupra caracterului, producând lipsă de respect și de credință. Mulți oameni care și-au îngăduit acest obicei au mers inconștienți către primejdie, până acolo încât au ajuns să critice și să lepede lucrarea Duhului Sfânt. **HLL, 323**

22 august Iacov 4:17

O, cât de mult este dezonorat Domnul Hristos de către cei care, pretinzând că sunt creștini, aruncă ocară asupra numelui pe care-l poartă, prin aceea că nu fac ca viața lor să corespundă cu mărturisirea lor, prin aceea că nu se tratează unii pe alții cu iubirea și respectul pe care Dumnezeu așteaptă să-l vadă descoperit în cuvinte pline de amabilitate și fapte pline de curtenie! **8M 248.2**

23 august Iacov 1:14-15

Satana l-a ademenit pe Israel mai întâi la necumpătare și numai după aceea l-a atras la idolatrie. Aceia care dezonorează chipul lui Dumnezeu și mânjesc templul Lui în însăși ființa lor nu se vor da înapoi de la nici o batjocorire a lui Dumnezeu, care ar mulțumi pofta inimii lor stricate. Împlinirea poftelor păcătoase slăbește mintea și înjosește sufletul. Puterile morale și spirituale sunt slăbite și paralizate prin împlinirea poftelor josnice și este cu neputință pentru robul patimilor să priceapă obligativitatea sfântă a Legii lui Dumnezeu, să prețuiască ispășirea sau să-și dea seama de valoarea sufletului. Bunătatea, curăția și adevărul, temerea de Dumnezeu și iubirea de cele sfinte - toate aceste simțiri sfinte și năzuințe alese, care îl leagă pe om de lumea cerească, sunt mistuite în focul poftelor. Sufletul ajunge un pustiu trist și întunecat, locuința duhurilor rele și

„o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte”. Ființe zidite după chipul și asemănarea lui Dumnezeu ajung să fie înjosite până la treapta animalelor lipsite de rațiune. **PP 458.1**

24 august Matei 5:28

Când gândul cel rău este cuibărit și nutrit în inimă, oricât de ascuns, zicea Isus, aceasta arată că păcatul încă stăpânește acolo. Sufletul este încă plin de fiere amară și se află în lanțurile fărădelegii. Acela care găsește plăcere în a stărui să privească scene murdare, care se dedă la gânduri urâte, la priviri pofticioase, poate fi ușor atras de păcate fățișe, cu toată povara lor de rușine și chinuri sfâșietoare - adevărata natură a răului care a fost ținut ascuns în cămăruțele inimii. Clipa în care cineva săvârșește un păcat greu, din cauza vreunei ispite, nu dă naștere răului care iese la iveală, ci numai dezvoltă sau învederează ce a fost ascuns și tăinuit în inimă. Ce cugetă un om în inima sa, aceea și este, pentru că „din inimă ies izvoarele vieții.” (Proverbe 23:7; 4:23.) **CMF 60.1**

25 august Luca 18:13

Sărmanul vameș din parabola Domnului, care se ruga: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul” (Luca 18:13), se socotea pe sine ca un om foarte rău, foarte păcătos, și ceilalți îl vedeau în aceeași lumină; dar el a ajuns să-și dea seama de nevoia lui spirituală și a venit înaintea lui Dumnezeu cu povara de vinovăție și rușine, implorând mila Sa. Inima sa era deschisă ca Duhul lui Dumnezeu să-și facă lucrarea și să-l elibereze de sub puterea păcatului. Rugăciunea fariseului mândru și încrezător în propria sa neprihănire a arătat că inima sa era închisă influenței Duhului Sfânt. Datorită depărtării de Dumnezeu, el nu avea simțământul propriei nelegiuiri în contrast cu desăvârșirea sfinteniei divine. El nu simțea nici o nevoie și de aceea n-a primit nimic. **CH 30.2**

26 august Isaia 44:22

Unuia care stă tremurând de frică pe marginea mormântului, sufletului obosit de povara suferinței și a păcatului, medicul trebuie să-i repete, când are ocazia, cuvintele Mântuitorului - căci toate cuvintele Sfintei Scripturi sunt ale sale**: DV 122.4**

27 august Romani 3:20

Harul este un atribut al lui Dumnezeu, exercitat față de ființele omenești nedemne. Noi nu l-am căutat - acesta a fost trimis în căutarea noastră. Dumnezeu are plăcere să-și reverse harul asupra noastră nu pentru că suntem vrednici, ci pentru că suntem deznădăjduit de nevrednici. Singura pretenție pe care o putem aduce pentru a primi îndurarea Sa este însăși marea noastră nevoie de a o avea. **DV 161.2**

28 august Apocalipsa 21:20

S-a mai înțeles că, în timp ce jertfa pentru păcat arăta către Hristos ca fiind jertfa, iar marele preot Îl reprezenta pe Hristos ca Mijlocitor, țapul de trimis îl simboliza pe Satana, autorul păcatului, asupra căruia vor fi așezate, în cele din urmă, păcatele celor cu adevărat pocăiți. Când marele preot, în virtutea sângelui jertfei pentru păcat, îndepărta păcatele din sanctuar, le așeza pe capul țapului de trimis. Când Hristos, în virtutea propriului sânge, îndepărtează păcatele poporului Său din Sanctuarul ceresc la încheierea slujirii Sale, le va așeza asupra lui Satana care, conform judecății, trebuie să poarte pedeapsa finală. Țapul era trimis într-un ținut nelocuit, pentru a nu se mai întoarce niciodată în adunarea lui Israel. Tot astfel va fi izgonit și Satana din fața lui Dumnezeu și a poporului Său și va fi adus la inexistență prin distrugerea finală a păcatului și a păcătoșilor. **TV 422.2**

29 august Matei 9:13

Îndepărtați-vă atenția de la voi înșivă și îndreptați-vă privirea spre Isus. Chiar dacă simțiți că nu sunteți decât niște păcătoși, totuși este privilegiul vostru acela de a-l recunoaște pe Hristos ca Mântuitor. El nu a venit în lume ca să-i cheme la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși. Satana va prezenta înaintea minții omenești dificultăți și sugestii menite să îi slăbească credința și să îi distrugă curajul. El se folosește de ispite nenumărate și foarte diverse, care vă vor invada mintea, una după alta; dar a acorda o prea mare atenție propriilor emoții și a-ți descătușa simțămintele fără nici un discernământ înseamnă a spune bun-venit îndoielii. Procedând astfel, vă aruncați în mod deliberat în pânzele de păianjen ale confuziei și disperării. Poate că vă întrebați: Ce trebuie să fac cu aceste gânduri înspăimântătoare? Alungați-le din minte, privind și contemplând

inegalabila profunzime a iubirii Mântuitorului. Nu vă exacerbați sentimentele, vorbind despre ele și închinându-vă înaintea lor, indiferent dacă acestea sunt bune sau rele, triste sau încurajatoare. - Letter 41, 1893. **2MCP 480.1**

30 august Matei 21:31
Mântuitorul însă n-ar fi trecut niciodată pe lângă un suflet, oricât de cufundat în păcate ar fi fost el, dacă era gata să primească adevărurile prețioase ale cerului. Cuvintele Sale erau începutul unei vieți noi pentru vameși și desfrânați. Maria Magdalena, din care El a scos șapte demoni, a rămas cea din urmă la mormântul Mântuitorului și a fost cea dintâi pe care Domnul Isus a salutat-o în dimineața învierii Sale. Saul din Tars, unul dintre cei mai aprigi dușmani ai Evangheliei, a devenit Pavel, slujitorul devotat al Domnului Hristos. Sub înfățișarea urii și a disprețului, chiar sub aceea a crimei și a degradării, poate fi ascuns un suflet pe care harul Domnului Hristos să-l salveze, ca să strălucească întocmai ca o piatră scumpă în coroana Mântuitorului. **CMF 129.2**

31 august Luca 7:39
Dar tocmai neștiința l-a făcut pe Simon să gândească astfel cu privire la Dumnezeu și la Hristos. El nu și-a dat seama că Fiul lui Dumnezeu trebuie să Se poarte ca Dumnezeu, cu milă, duioșie și îndurare. Cât despre Simon, el nu lua seama la gestul de pocăință al Mariei. Faptul că Maria a sărutat picioarele lui Hristos și le-a uns cu nard era exasperant pentru inima lui împietrită. El credea că, dacă ar fi profet, Hristos i-ar recunoaște pe cei care sunt păcătoși și i-ar mustra. **HLL 566.3**

SEPTEMBRIE: OMUL

1 Septembrie Psalmi 8:4
În mijlocul maiestății solemne a singurătății din munți, Moise era doar cu Dumnezeu. Numele Creatorului era scris pretutindeni. Moise părea să stea în prezența lui Dumnezeu și să fie umbrit de puterea Sa. Aici, spiritul lui de independență a fost șters cu desăvârșire. În prezența Celui Infinit, el și-a dat seama cât de slab, cât de nepriceput și de miop este omul. **Ed 63.2**

2 Septembrie Geneza 1:26

După ce a fost creat pământul și viețuitoarele de pe el, Tatăl și Fiul și-au îndeplinit planul, hotărât înainte de căderea lui Satana, de a face om după chipul și asemănarea Lor. Ei lucraseră împreună la crearea pământului și a fiecărei viețuitoare de pe el. Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul și asemănarea Noastră.” Când a ieșit din mâna Creatorului său, Adam era de o înălțime nobilă și de o frumoasă simetrie. El era de mai bine de două ori mai înalt decât oamenii care trăiesc astăzi și era bine proporționat. Trăsăturile lui erau perfecte și frumoase. Pielea nu-i era nici albă, nici palidă, ci rumenă, îmbujorată, strălucind de o bogată tentă de sănătate. Eva nu era la fel de înaltă ca Adam. Capul ei ajungea puțin deasupra umerilor lui. Ea era, de asemenea, nobilă, desăvârșită în simetrie și foarte frumoasă. **IM 20.2**

3 Septembrie Geneza 2:7

Când a ieșit din mâna Creatorului său, omul avea o statură impozantă și o simetrie perfectă. Înfățișarea lui purta amprenta sănătății și strălucea de viață și sănătate. Înălțimea staturii lui Adam era mult mai mare decât a oamenilor care locuiesc astăzi pe pământ. Eva era puțin mai mică în statură; totuși, înfățișarea ei era plină de frumusețe. **{PP 45.3}**

4 Septembrie Geneza 1:28

Dumnezeu, care a așezat lumile înstelate în înălțime și a colorat cu o măiestrită delicatețe florile de pe câmp, care a umplut cerul și pământul cu minunățiile puterii Sale, atunci când a sosit timpul să încoroneze glorioasa Sa lucrare, să așeze în mijlocul ei pe cineva care să stea ca un stăpân al acestui minunat pământ, n-a dat greș în a crea o ființă vrednică de mâinile care i-au dat viață. Genealogia neamului nostru omenesc, așa cum ne este dată prin inspirație, ne duce înapoi la originea sa, nu la o linie de germeni, moluște și patrupede în dezvoltare, ci la Marele Creator. Deși format din țărână, Adam a fost „fiul lui Dumnezeu”. **PP 44.3**

5 Septembrie Geneza 1:29

Pentru a ști care sunt cele mai bune alimente, trebuie să studiem planul originar al lui Dumnezeu pentru alimentația omului. El, care l-a creat pe om și care îi înțelege nevoile, a stabilit și hrana pentru Adam. „Iată”, a zis El, „v-am dat orice iarbă care face sămânță ... și

orice pom, care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră." (Geneza 1:29.) Părăsind Edenul pentru a-și câștiga traiul muncind pământul aflat sub blestemul păcatului, omul a primit permisiunea să mănânce și din „iarba de pe camp." (Geneza 3:18.) **DV 295.3**

6 Septembrie Geneza 2:19-20

El a fost așezat ca reprezentant al lui Dumnezeu, mai presus de ființele inferioare. Ele nu sunt capabile să înțeleagă sau să recunoască suveranitatea lui Dumnezeu, totuși au fost făcute cu capacitatea de a iubi și a sluji omului. **PP, 45**

7 Septembrie Geneza 2:21-22

Dumnezeu personal i-a dat lui Adam un tovarăș. El i-a făcut ajutorul „potrivit pentru el", un ajutor care să-i corespundă, unul care era potrivit să fie tovarășul său și care putea fi una cu el în iubire și simpatie. Eva a fost creată dintr-o coastă luată de la Adam, aceasta însemnând că ea nu trebuia să-l controleze, să-l stăpânească pe el, care era capul, dar nici să fie călcată în picioare ca fiind inferioară, ci să stea lângă el ca fiind egali, să fie iubită și ocrotită de el. O parte din om, oase din oasele lui și carne din carnea lui, ea era cel de-al doilea eu al său, înfățișând strânsa unire și atașamentul plin de afecțiune ce trebuie să existe în această legătură. **PP, 46**

8 Septembrie Geneza 2:8-9

Adam și Eva erau fascinați de frumusețile căminului lor din Eden. Erau încântați de păsărelele din jurul lor cu pene strălucitoare și pline de grație, care-și ciripeau cântecele lor voioase. Perechea sfântă se unea cu ele și-și înălțau vocea în cântece armonioase de laudă, dragoste și adorare la adresa Tatălui și a Fiului Său scump, pentru dovezile de iubire care-i înconjurau. Ei recunoșteau ordinea și armonia creațiunii, ce vorbeau despre înțelepciunea și cunoașterea infinite. Descopereau mereu noi frumuseți și străluciri ale căminului lor din Eden, ceea ce le umplea inimile cu iubire mai profundă și aducea pe buzele lor expresii de recunoștință și respect pentru Creatorul lor. **IM 22.3**

9 Septembrie Eclesiastul 7:29

Edenul înflorise pe pământ. Adam și Eva aveau cale liberă la pomul vieții. Nici o pată a păcatului și nici o umbră a morții nu întina

minunata creațiune. **PP, 47**
Nu a fost voia lui Dumnezeu ca perechea fără păcat să cunoască ceva în ceea ce privește păcatul. El le-a dat cu îmbelșugare binele și a reținut de la ei răul. **PP, 59.**

10 Septembrie Geneza 1:31
Dumnezeu a privit cu satisfacție asupra lucrării mâinilor Sale. Totul era desăvârșit, vrednic de autorul divin, și El S-a odihnit, nu ca unul care era obosit, ci ca unul care era satisfăcut de roadele înțelepciunii și bunătății Sale și de manifestarea slavei Sale. **PP 47.2**

11 Septembrie Geneza 2:9
Tot ceea ce a făcut Dumnezeu a fost de o frumusețe desăvârșită și nimic nu lipsea care ar fi putut contribui la fericirea perechii sfinte; și totuși, Dumnezeu le-a mai dat încă un semn al iubirii Sale, pregătind în mod special o grădină care să fie căminul lor. În această grădină erau toate soiurile de pomi, mulți din ei plini de parfum și fructe delicioase. Erau vii plăcute, crescând înalte, înfățișându-se totuși în modul cel mai plăcut, cu mlădițele lor încovoindu-se gata să se rupă de greutatea rodului îmbietor al celor mai variate și bogate soiuri. Munca lui Adam și a Evei era aceea de a aranja ramurile viței ca să formeze bolți, făcând astfel pentru ei o locuință din copacii plini de viață și acoperiți de frunze și fructe. Se aflau acolo flori pline de un parfum suav, de o bogată paletă coloristică. În mijlocul grădinii se afla pomul vieții, întrecând în înfățișarea lui maiestuoasă toți ceilalți pomi. Fructele lui aveau înfățișarea unor mere de aur și argint și aveau puterea de a perpetua viața. **PP 46.4**

12 Septembrie Geneza 2:16-18
Primii noștri părinți, deși creați nevinovați și sfinți, nu erau în afara posibilității de a face răul. Dumnezeu i-a făcut agenți morali liberi, capabili să aprecieze înțelepciunea și bunătatea caracterului Său, cum și dreptatea cerințelor Sale, și, în deplină libertate și cunoștință de cauză, să asculte sau să nu asculte de El. Ei aveau să se bucure de comuniunea cu Dumnezeu și cu sfinții îngeri; dar mai înainte ca să li se acorde viața veșnică, credincioșia lor trebuia să fie pusă la probă. Chiar de la începutul existenței omului a fost pusă o interdicție asupra dorinței de satisfacere a poftei, această fatală pasiune care a stat la

temelia căderii lui Satana. Pomul cunoștinței, care se afla alături de pomul vieții în mijlocul grădinii, avea să fie un mijloc de testare a ascultării, credinței și iubirii primilor noștri părinți. În timp ce li s-a permis să mănânce după plăcere din toți ceilalți pomi, din acest pom erau opriți să guste, sub amenințarea pedepsei cu moartea. De asemenea, ei aveau să fie supuși ispitirilor lui Satana; dar, dacă aveau să treacă cu bine proba, în final ei aveau să fie așezați în afara puterii lui, bucurându-se veșnic de harul lui Dumnezeu. **PP 48.4**

13 Septembrie Geneza 2:23,24.

Dumnezeu a fost Acela care a oficiat prima căsătorie. Astfel, această instituție Îl are ca întemeietor pe Creatorul universului. „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea" (Evrei 13:4); ea a fost unul dintre primele daruri pe care le-a dat Dumnezeu omului și este una dintre cele două instituții pe care, după căderea în păcat, Adam le-a luat dincolo de poarta Paradisului. Când principiile divine sunt recunoscute și urmate în această legătură, căsătoria este o binecuvântare; ea ocrotește curăția și fericirea neamului omenesc, satisface nevoile sociale ale omului și îi înalță natura fizică, intelectuală și morală**. PP 46.3**

14 Septembrie Geneza 2:25

Perechea lipsită de păcat nu purta nici un veșmânt artificial; ei erau îmbrăcați cu un acoperământ de lumină și slavă, așa cum poartă îngerii. Atâta vreme cât au trăit în ascultare de Dumnezeu, acest acoperământ de lumină a continuat să-i înveșmânteze. **PP 45.3**

15 Septembrie Geneza 5:3

Set avea o înfățișare mult mai nobilă decât aceea a lui Cain și Abel și semăna mai mult cu Adam decât cu ceilalți frați ai săi. Avea un caracter valoros, pășind pe urmele lui Abel. Cu toate acestea, el nu moștenise o mai mare bunătate naturală decât avea Cain. Cu privire la crearea lui Adam se spune că „l-a făcut după chipul lui Dumnezeu" (Geneza 1:27); dar după cădere, omul „a născut un fiu după chipul și asemănarea lui". (Geneza 5:3.) În timp ce Adam a fost creat fără păcat, după chipul lui Dumnezeu, Set, ca și Cain, a moștenit natura căzută a părinților săi. Dar el a mai primit și cunoștințe cu privire la Răscumpărătorul, cum și învățătura îndreptățirii. Prin harul divin el L-a servit și L-a onorat pe Dumnezeu; el a lucrat așa cum ar fi făcut

și Abel, dacă ar fi trăit, ca să întoarcă mintea celor păcătoși la respectarea și ascultarea de Creatorul lor. **PP 80.1**

16 Septembrie Efeseni 2:8-9

Iată adevărul care, dacă nu închideți ochii în fața luminii, vă va descoperi acest subiect și vă va face să-l înțelegeți. Viața veșnică este un dar infinit. Acest fapt o așază dincolo de posibilitățile noastre de a o câștiga, deoarece este nemărginită. Este absolut necesar să fie un dar. Deoarece este un dar, ea trebuie să fie primită prin credință, mulțumirea și lauda fiindu-I aduse lui Dumnezeu. O credință puternică nu va conduce pe nimeni la fanatism sau la atitudinea robului leneș. Puterea amăgitoare a lui Satana îi determină pe oameni să privească la ei înșiși, în loc să privească la Domnul Isus. Dacă slava Domnului va ajunge să fie răsplata noastră, neprihănirea lui Hristos trebuie să meargă înaintea noastră. Dacă împlinim voia lui Dumnezeu, vom putea primi în dar mari binecuvântări de la El, însă nu datorită vreunui merit al nostru, pentru că meritul nu are nici o valoare. Când îndepliniți lucrarea lui Hristos, îl onorați pe Dumnezeu și ajungeți mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit și și-a dat viața pentru noi, ca să avem viața și mântuirea în Isus Hristos. **CF 27.2**

17 Septembrie Geneza 3:2,3

Îngerii o avertizaseră pe Eva să aibă grijă să nu se despartă de soțul ei în timp ce erau ocupați cu lucrul lor de fiecare zi din grădină; lângă el, ea avea să fie mai puțin în primejdia de a fi ispitită decât dacă ar fi fost singură. Dar, absorbită de îndeletnicirea ei plăcută, fără să-și dea seama, s-a îndepărtat de lângă el. Când și-a dat seama că era singură, a avut simțământul primejdiei, dar a dat la o parte teama, considerând că are suficientă înțelepciune și putere ca să discearnă răul și să i se opună. Nesocotind avertizarea îngerilor, ea s-a trezit deodată privind cu admirație și curiozitate la pomul oprit. Fructul era frumos și se întreba în sinea ei de ce oare Dumnezeu nu le-a îngăduit să aibă acces la el. Acum era ocazia ce se oferea ispititorului. Ca și când era în stare să priceapă cele ce se petreceau în mintea ei, el i s-a adresat: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»” (Geneza 3:2) **PP, 53**

18 Septembrie Geneza 3:4

Singurul care i-a făgăduit lui Adam viața prin neascultare a fost marele amăgitor. Iar declarația șarpelui către Eva în Eden - „Hotărât că nu veți muri” - a fost prima predică despre nemurirea sufletului. Totuși declarația aceasta, care se bazează numai pe autoritatea lui Satana, răsună de la amvoanele creștinătății și este primită de majoritatea omenirii tot atât de ușor cum a fost primită de primii noștri părinți. Sentința divină: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezechiel 18:20) a fost răstălmăcită în: „Sufletul care păcătuiește nu va muri, ci va trăi veșnic”. Nu putem decât să ne mirăm de absurditatea ciudată, care îi face pe oameni atât de creduli față de cuvintele lui Satana și atât de necredincioși față de cuvintele lui Dumnezeu. **TV 533.2**

19 Septembrie Geneza 3:5

Satana a dorit să pară că această cunoaștere a binelui amestecat cu răul ar fi o binecuvântare și că, interzicându-le să ia din roadele pomului, Dumnezeu îi priva de un mare bine. El s-a grăbit să spună că Dumnezeu le interzisese să-l guste din pricina minunatelor lui proprietăți de a da înțelepciune și putere, că El căuta astfel să-i împiedice să atingă o dezvoltare plină de noblețe și să descopere o fericire mai mare. A declarat că el însuși mâncase din fructul interzis și ca rezultat dobândise calitatea de a vorbi; că în cazul în care ar fi mâncat și ei, ar fi atins o sferă mai înaltă a existenței și ar fi pătruns într-un câmp mai larg al cunoașterii. **Ed 24.1**

20 Septembrie Geneza 3:6

Eva a „văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut la privit și că pomul era de dorit, ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat”. Era grozav la gust și, în timp ce mânca, părea că simte o putere înviorătoare și și-a imaginat că intră într-o stare mai înaltă de existență. Eva însăși, călcătoare a poruncii, a devenit ispititoarea soțului ei „și bărbatul a mâncat și el.” Geneza 3:6. **Ed 25.1**

21 Septembrie Geneza 3:7

Haina cea albă a neprihănirii a fost purtată de primii noștri părinți, când ei au fost așezați de către Dumnezeu în Edenul cel sfânt. Ei au

trăit într-o desăvârșită ascultare de voința lui Dumnezeu, întreaga tărie a iubirii lor era dată Tatălui lor ceresc. O lumină plăcută și frumoasă, lumina lui Dumnezeu, înconjura perechea cea sfântă. Această haină de lumină, era un simbol al veșmintelor lor spirituale de cerească nevinovăție. Dacă ei ar fi rămas credincioși ascultării de Dumnezeu, atunci această lumină ar fi continuat să-i cuprindă. Dar când prin neascultare au păcătuit, ei au tăiat legătura lor cu Dumnezeu, iar lumina care-i înconjura, s-a depărtat de la ei. Goi și plini de rușine ei au încercat să înlocuiască hainele cerești, cosind laolaltă frunze de smochin, pentru a se acoperi cu ele. **PDH 310.4**

22 Septembrie Geneza 3:8,9

Dar Marele Dătător al Legii era gata să facă cunoscut lui Adam și Evei consecințele păcatului lor. Prezența divină se manifestă în grădină Femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni. În nevinovăția și sfințenia lor, ei salutau cu bucurie apropierea Creatorului lor; dar acum ei au fugit plini de groază, căutând să se ascundă în cele mai retrase colțuri ale grădinii. **PP 57.4**

23 Septembrie Geneza 3:10

Domnul a pus această întrebare nu pentru că avea nevoie de informație, ci pentru ca perechea vinovată să înțeleagă ce se întâmplase. Cum ai devenit rușinat și fricos? Adam și-a recunoscut nelegiuirea, nu pentru că se căia de neascultarea lui, ci pentru a arunca blamul asupra lui Dumnezeu. **IM, 39** Gol – frica – ascuns.

24 Septembrie Geneza 3:11

Adam nu putea nici să nege, nici să scuze păcatul său; dar, în loc să dea pe față pocăință, el a făcut tot posibilul să arunce vina asupra soției și, în acest fel, asupra lui Dumnezeu Însuși: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat”. (Geneza 3:12.) El, care din iubire pentru Eva, în mod deliberat, a ales să piardă aprobarea lui Dumnezeu, căminul său din Paradis și o viață veșnică plină de bucurie, putea acum, după căderea sa, să se străduiască să-i facă răspunzători pentru păcat pe tovarășa sa și chiar pe Creatorul său. Atât de teribilă este puterea răului! **PP 57.5**

25 Septembrie Geneza 3:14,15

Când a auzit că între el și femeie, între sămânța lui și sămânța ei va exista vrăjmășie, Satana a știut că lucrarea lui de stricare a naturii omenești avea să fie întreruptă, că prin unele mijloace omul avea să fie făcut în stare să reziste puterii lui. Dar, pe măsură ce Planul de Mântuire a fost mai bine făcut cunoscut, Satana și îngerii lui s-au bucurat pentru faptul că l-au făcut pe om să cadă în păcat și să-L aducă aici, jos, pe Fiul lui Dumnezeu, din înalta Lui poziție. El a afirmat că planurile sale fuseseră până aici pline de succes pe pământ și că, atunci când Hristos avea să ia asupra Sa natura omenească, El va fi de asemenea biruit, înfrânt, și în acest fel va putea fi anihilată răscumpărarea neamului omenesc. **PP 66.1**

26 Septembrie Geneza 3:16

La creațiune, Dumnezeu a făcut-o să fie egală cu Adam. Dacă ei rămâneau ascultători de Dumnezeu - în armonie cu marea Sa lege a iubirii - aveau să fie totdeauna în armonie unul cu altul; păcatul însă a adus discordie, iar unirea lor putea fi acum menținută și armonia păstrată numai cu prețul supunerii din partea unuia sau altuia. Eva a fost prima care a păcătuit. Ea a căzut în ispită datorită faptului că s-a despărțit de tovarășul ei, contrar poruncii divine. Datorită cererii ei a păcătuit Adam și de aceea ea a fost pusă sub stăpânirea soțului ei. Dacă principiile cuprinse în Legea lui Dumnezeu ar fi fost urmate de către neamul omenesc căzut, această sentință, deși apărută ca un rezultat al păcatului, s-ar fi dovedit totuși o binecuvântare pentru ei; dar faptul că bărbatul a abuzat de supremația ce i-a fost dată a făcut adesea ca soarta femeii să fie foarte amară, făcându-i viața o povară. **PP 58.3**

27 Septembrie Geneza 3:17-19

Cu toate că pământul era lovit de blestem, natura rămânea manualul pentru învățătura omului. Acum nu mai putea reprezenta doar bunătatea; căci răul era prezent pretutindeni, întinând pământul, aerul și marea cu atingerea sa murdară. Acolo unde odată nu era înscris decât caracterul lui Dumnezeu, acum era gravat și caracterul lui Satana - cunoașterea răului. Din natură, care descoperea acum cunoștința binelui și a răului, omul urma să primească neîncetat avertizarea legată de rezultatele păcatului. În floarea ofilită și frunza

căzută, Adam și tovarășa lui au văzut primele semne de degenerare. Mintea lor a înțeles cu putere faptul că orice lucru viu trebuie să moară. Chiar și aerul, de care depindea viața lor, purta semințele morții. **Ed 26.3**

28 Septembrie Geneza 3:21

Jertfele și sacrificiile au fost poruncite de Dumnezeu spre a fi pentru om o continuă amintire și o recunoaștere plină de pocăință a păcatului său, cum și o mărturisire a credinței sale în Răscumpărătorul făgăduit. Ele aveau rolul de a imprima în neamul omenesc căzut adevărul solemn că păcatul a fost acela care a adus moartea. Pentru Adam, aducerea primei jertfe a fost o ceremonie dintre cele mai dureroase. Mâna sa a trebuit să se ridice spre a lua viața, pe care numai Dumnezeu o putea da. A fost pentru prima dată când el a fost martor al morții și a fost conștient de faptul că, dacă ar fi fost ascultător de Dumnezeu, nu ar fi existat moartea omului sau a animalelor. În timp ce junghia victima nevinovată, el tremura la gândul că păcatul său era cauza vărsării sângelui nevinovat al Mielului lui Dumnezeu. Scena aceasta i-a dat o mai profundă înțelegere și un sens mai viu al grozăviei păcatului său, pe care nu-l putea ispăși nimic altceva decât moartea scumpului Fiu al lui Dumnezeu. Și el s-a minunat de bunătatea infinită care a făcut posibilă o astfel de răscumpărare, pentru a-l salva pe cel vinovat. O stea a speranței a luminat întunericul și viitorul teribil, eliberându-L de completa părăsire. **PP 68.1**

29 Septembrie Geneza 3:22

Valul durerilor care au urmat după păcătuirea primilor noștri părinți este privit de mulți ca fiind o consecință prea severă pentru un păcat atât de mic și aceștia pun sub semnul întrebării înțelepciunea și dreptatea lui Dumnezeu, în comportamentul Său cu omul. Dar dacă aceștia ar privi mai profund această problemă, atunci ar putea discerne greșeala lor. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, fără păcat. Pământul trebuia să fie populat cu ființe ce aveau să fie numai cu puțin mai prejos decât îngerii; dar ascultarea lor trebuia să fie probată, căci Dumnezeu nu putea îngădui ca lumea să fie plină cu aceia care aveau să nesocotească Legea Sa. „Și totuși, în marea Sa milă, El nu l-a supus pe Adam la o încercare prea severă. Iar faptul

că interdicția era foarte ușoară face ca păcatul să fie nemăsurat de mare. Dacă Adam nu putea să treacă cu bine prin cea mai mică dintre probe, cum avea el să suporte o încercare mult mai mare, dacă aveau să i se încredințeze responsabilități mai înalte? **PP 60.4**

30 Septembrie Geneza 3:23,24
După păcatul lor, Adam și Eva nu mai puteau să locuiască în Eden. Ei au cerut cu stăruință să rămână în căminul nevinovăției și bucuriei lor. Ei au mărturisit că au pierdut orice drept la acel cămin fericit, pentru viitor angajându-se să dea pe față o strictă ascultare de Dumnezeu. Dar li s-a spus că, datorită păcatului, natura lor s-a stricat; ei și-au slăbit astfel puterea de a rezista răului și au deschis calea ca Satana să poată avea mai repede acces la ei. În nevinovăția lor, ei s-au supus ispitei; iar acum, într-o stare de conștientă vinovăție, vor avea mai puțină putere să-și mențină integritatea. **PP 61.4**

OCTOMBRIE: HRISTOS

1 octombrie Evrei 10:5-7
Legea lui Dumnezeu călcată cerea viața păcătosului. În tot Universul nu se afla decât Unul singur care, în folosul omului, putea să satisfacă cerințele ei. Deoarece Legea divină este tot așa de sfântă ca și Dumnezeu, numai cineva deopotrivă cu Dumnezeu putea face ispășire pentru călcarea ei. Nimeni altul, ci numai Hristos putea să răscumpere neamul omenesc din blestemul Legii și să-l aducă iarăși în armonie cu cerul. Hristos avea să ia asupra Sa vinovăția și rușinea păcatului - păcat ce este atât de dezgustător pentru un Dumnezeu sfânt, încât avea să-L despartă pe Tatăl de Fiul Său. Hristos avea să coboare până în adâncurile mizeriei, pentru a salva neamul omenesc din ruina lui. **PP 63.2**

2 octombrie Geneza 3:15
Încă de când i s-a spus șarpelui în Eden: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei” (Geneza 3:15), Satana a știut că nu are o stăpânire absolută asupra lumii. Se vedea că în oameni lucrează o putere împotriva stăpânirii lui. Cu interes profund, el a urmărit jertfele aduse de Adam și de fiii lui. În ceremoniile acestea, el a întrezărit simbolul unei legături între pământ și cer. S-a

hotărât să se interpună în această legătură și s-o rupă. El a prezentat în mod fals atât pe Dumnezeu, cât și formele care îi duceau pe oameni la Mântuitorul. Oamenii au fost făcuți să se teamă de Dumnezeu ca de Unul care avea plăcere să-i distrugă. Jertfele care ar fi trebuit să descopere iubirea Sa erau aduse numai ca să potolească mânia Lui. Satana îi ațâța pe oameni la patimi urâte, ca astfel să-i poată stăpâni mai bine. Când s-a dat Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Satana a studiat profețiile cu privire la venirea Mântuitorului. Din generație în generație, el a lucrat ca să-i orbească pe oameni față de aceste profeții, și ei să-L lepede pe Hristos la venirea Lui. **HLL 115.1**

3 octombrie Romani 16:25

Când se studiază acest subiect, ne doare inima să vedem cât de banale și de superficiale sunt remarcile unora care ar trebui să înțeleagă taina evlaviei. Ei vorbesc cu atâta nepăsare despre ideile corecte ale fraților noștri care cred și învață adevărul. Ei dau greș în a înțelege faptele reale care mi-au fost descoperite. Vrăjmașul le-a încurcat atât de mult mintea în ceața și întunericul ideilor lumești, iar acestea par să fie atât de înrădăcinate în gândirea lor, încât au devenit o parte a credinței și caracterului lor. Ei îmi dovedesc faptul că numai o nouă convertire îi poate schimba și îi poate face să renunțe la aceste idei false. Ei se leagă de ele așa cum se prinde un înecat de salvatorul lui și în felul acesta își ruinează credința. **CF 19.1**

4 octombrie Isaia 9:6

Prin viața și moartea Sa, Hristos a făcut chiar mai mult decât să îndrepte stricăciunile produse de păcat. Scopul lui Satana era de a produce o despărțire veșnică între Dumnezeu și om; însă în Hristos ajungem mult mai strâns uniți cu Dumnezeu decât dacă n-am fi căzut niciodată în păcat. Luând natura noastră, Mântuitorul S-a legat de omenire cu o legătură ce nu se va rupe niciodată. El este legat de noi pentru veșnicie. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu.” (Ioan 3:16.) El L-a dat nu numai ca să poarte păcatele noastre și să moară ca sacrificiu pentru noi, ci El L-a oferit neamului omenesc decăzut. Ca să ne asigure de planul Său imutabil de pace, Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu să devină membru al familiei omenești și să păstreze pentru totdeauna natura Sa omenească. Aceasta era garanția că Dumnezeu Își va împlini Cuvântul. „Un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi

pe umărul Lui.” Dumnezeu a adoptat natura omenească în persoana Fiului Său și a dus-o în cerul preaînalt. „Fiul omului” este Cel care are parte la tronul universului. „Fiul omului” este Acela pe care-L vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșniciilor, Domn al păcii.” (Isaia 9:6.) EU SUNT este Mijlocitorul între Dumnezeu și neamul omenesc, unindu-i prin mâinile Sale întinse. El, care este „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși”, nu Se rușinează să ne numească frați. (Evrei 7:26; 2:11.) În Hristos, familia pământească și familia cerească sunt legate. Hristos glorificat este Fratele nostru. Cerul este învelit în corp omenesc și neamul omenesc este strâns la sânul Iubirii Infinite**. HLL 25.3**

5 octombrie Galateni 3:16

Nu sunt multe căi către cer. Nu se poate ca fiecare să-și aleagă drumul său. Hristos zice: „Eu sunt calea.... Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. Chiar de atunci de când s-a predicat întâi Evanghelia, când în Eden s-a declarat că sămânța femeii va sfărâma capul șarpelui, Hristos a fost înălțat ca fiind calea, adevărul și viața. El a fost calea pe când trăia Adam, când Abel I-a înfățișat lui Dumnezeu sângele mielului înjunghiat, care reprezenta sângele Mântuitorului. Hristos a fost calea prin care au fost mântuiți patriarhii și profeții. El este singura cale pe care putem ajunge la Dumnezeu. **HLL 663.3**

6 octombrie Isaia 7:14

„Îi vor pune numele Emanuel ... Dumnezeu cu noi.” „Lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu” se vede „pe fața lui Isus Hristos”. Din zilele veșniciei, Domnul Isus Hristos era una cu Tatăl; El era „chipul lui Dumnezeu”, chipul măreției și maiestății Sale, „strălucirea slavei Lui”. Și tocmai pentru a manifesta această slavă a venit El în lumea noastră. Pe acest pământ întunecat de păcat, El a venit să descopere lumina iubirii lui Dumnezeu, pentru a fi „Dumnezeu cu noi”. De aceea, despre El s-a profetizat că „Îi vor pune numele Emanuel”. **HLL 19.1**

7 octombrie Evrei 1:2-3

Tatăl a înfăptuit prin Fiul Său aducerea la existență a tuturor ființelor cerești. „Prin El au fost făcute toate lucrurile ... fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El”. (Coloseni 1:16). Îngerii sunt slujitorii lui Dumnezeu,

strălucind de lumina ce se revarsă continuu din prezența Sa, zburând cu toată repeziciunea ca să aducă la îndeplinire voința Sa. Dar Fiul, Unsul lui Dumnezeu, „care este întipărirea Ființei Lui”, „oglindirea slavei Lui” și „care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui”, are stăpânirea supremă peste tot și peste toate. (Evrei 1:3). Un „scaun de domnie plin de slavă” a fost „de la început” locul Sanctuarului Său (Ieremia 17: 12); „un toiag de dreptate” (neprihănire -*engl.*), sceptrul Împărăției Sale. (Evrei 1:8.) „Strălucirea și măreția sunt înaintea feței Lui, slava și podoaba sunt în locașul Lui cel sfânt”. (Psalmii 96:6). „Bunătatea și credincioșia sunt înaintea Feței Lui.” (Psalmii 89:14). **PP 34.2**

8 octombrie Ioan 1:1-2

Suveranul Universului nu a fost singur în lucrarea Sa de binefacere. El a avut un tovarăș, un conlucrător, care putea aprecia planurile Sale și putea fi părtaș bucuriei Sale de a da fericire ființelor create de El.. Hristos, Cuvântul, singurul Fiu al lui Dumnezeu era una cu veșnicul Tată - una în natură, în caracter și în scop - singura Ființă care putea intra în toate sfaturile și planurile lui Dumnezeu. **PP, 34**

9 octombrie Ioan 1:3

Prin Hristos, Tatăl a realizat cererea tuturor ființelor cerești. „Prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri; fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie stăpâniri” (Coloseni 1:16) și tot cerul dădea ascultare lui Hristos în aceeași măsură ca și Tatălui. **TV 493.1**

10 octombrie Coloseni 1:16-17

Apostolul Pavel, scriind prin Duhul Sfânt, declară despre Hristos că „Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El”. Coloseni 1:16,17. Mâna care sprijină lumile în spațiu, mâna care ține toate lucrurile pretutindeni în universul lui Dumnezeu în ordinea în care sunt aranjate și în neobosita lor activitate, este mâna care a fost bătută în cuie pe cruce pentru noi. **Ed 132.1**

11 octombrie Galateni 4:4

Dumnezeu n-a descoperit de la început timpul precis al primei veniri și, chiar atunci când profeția lui Daniel a descoperit lucrul acesta, nu toți au interpretat corect solia. Veac după veac a trecut și, în cele din

urmă, glasul proorocilor a amuțit. Mâna asupritorului apăsa greu asupra lui Israel. Pe măsură ce iudeii s-au îndepărtat de Dumnezeu, credința a slăbit și nădejdea aproape că a încetat să mai lumineze viitorul. Cuvintele proorocilor erau neînțelese de mulți, și aceia a căror credință ar fi trebuit să rămână tare erau gata să exclame: „Zilele se lungesc și vedeniile rămân neîmplinite”. (Ezechiel 12:22.) Dar în sfatul cerului, fusese hotărât ceasul venirii lui Hristos și, când „a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea”. (Galateni 4:4,5.) **PR 700**

12 octombrie Luca 1:30-33

Înainte de nașterea Sa, îngerul îi spusese Mariei: „El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci.” (Luca 1:32,33.) Maria cugetase la cuvintele acestea în inima ei, dar, deși credea că fiul ei urma să fie Mesia pentru Israel, nu înțelegea misiunea Lui. Nici de data aceasta nu înțelegea cuvintele Lui, dar își dădea seama că El nega legăturile de sânge cu Iosif și Se înfățișa ca Fiu al lui Dumnezeu. **HLL 81.6**

13 octombrie Luca 1:34-35

Împăratul slavei s-a umilit nespus pentru a îmbrăca natura omenească. Mediul pământesc în care a trăit era neprielnic și respingător. Slava Sa a fost acoperită, pentru ca maiestatea înfățișării Sale să nu devină un punct de atracție. El a evitat orice strălucire exterioară. Bogățiile, onoarea lumească și mărirea omenească niciodată nu pot să salveze un suflet de la moarte; Isus a avut grijă ca nici o atracție de natură pământească să nu-i determine pe oameni să se adune în jurul Său. Numai frumusețea adevărului ceresc trebuia să-i atragă pe aceia care aveau să-L urmeze. Caracterul lui Mesia fusese prevestit cu mult timp înainte în profeție și El dorea ca oamenii să-L primească pe temeiul mărturiei Cuvântului lui Dumnezeu. **HLL 43.1**

14 octombrie Luca 1:38

El a venit din cer, unde erau bogății și splendoare, dar a renunțat la coroana Sa și la veșmântul regal și și-a îmbrăcat divinitatea în natura omenească. De ce? Pentru ca să-i poată întâlni pe oameni acolo unde

se aflau ei. El nu a venit în rândul celor bogați sau al conducătorilor pământului. Misiunea lui Hristos a fost aceea de a ajunge la cei mai sărmani oameni de pe pământ. El însuși a lucrat, încă din tinerețe, ca Fiu al unui tâmplar. Oare nu știa El ce înseamnă renunțarea la sine? Bogățiile și slava cerului erau ale Sale, dar S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca, prin sărăcia Lui, să putem ajunge bogați. Renunțarea și sacrificiul de sine au fost însăși temelia misiunii Sale. Pământul era al Său, pentru că El l-a creat. Cu toate acestea, într-o lume creată de El, Fiul omului nu a avut unde-și odihni capul. El a spus: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul”. **MP 177.3**

15 octombrie Matei 1:18-25

Nu putem să înțelegem cum a devenit Domnul Hristos un copilaș neajutorat. El ar fi putut să vină pe pământ cu un chip atât de frumos, încât să se deosebească de fiii oamenilor. Fața Lui ar fi putut să fie plină de strălucire, iar trupul Său ar fi putut să fie înalt și frumos. El ar fi putut veni în așa fel încât să-i farmece pe toți cei care Îl priveau, dar nu aceasta a fost calea pe care Dumnezeu a plănuit-o pentru ca El să vină între fiii oamenilor. **3SA, 68.**

16 octombrie Luca 1:4-7

Iosif și Maria nu au fost recunoscuți sau onorați. Obosiți și fără adăpost, ei au străbătut tot drumul îngust, de la poarta cetății până la extremitatea de răsărit a orașului, căutând în zadar loc de odihnă pentru noapte. Pentru ei nu s-a găsit nici o cameră la hanul aglomerat. Într-un adăpost rudimentar pentru animale, ei au găsit în cele din urmă refugiu și aici S-a născut Mântuitorul lumii. **HLL 44.2**

17 octombrie Luca 2:8-16

Cerul și pământul nu sunt astăzi mai departe unul de altul decât atunci când păstorii ascultau cântecul îngerilor. Omenirea este încă tot așa de mult obiectul grijii cerului ca atunci când oamenii simpli, cu ocupații obișnuite, au întâlnit îngeri în miezul zilei și au vorbit cu solii cerești prin vii și pe câmpii. Cerul poate fi foarte aproape de noi pe drumurile obișnuite ale vieții. Îngeri din locuri cerești vor sprijini pașii acelora care vin și merg la porunca lui Dumnezeu. **{HLL 48.5}**

18 octombrie Matei 2:1014

În aceste împrejurări, îngâmfarea și invidia au închis ușa în fața luminii. Dacă s-ar fi dat ascultare veștilor aduse de păstori și de magi, acest fapt i-ar fi pus pe preoți și pe rabini în poziția cea mai de neinvidiat, dovedind falsitatea pretenției lor că sunt exponenții adevărului lui Dumnezeu. Acești învățători eruditi n-au fost dispuși să se plece pentru a fi îndrumați de aceia pe care ei îi numeau păgâni. Nu se putea, ziceau ei, ca Dumnezeu să-i fi dat pe ei la o parte și să comunice cu păstori inculți sau cu neamuri necircumcise. Ei se hotărâră să-și arate disprețul pentru veștile care au agitat pe împăratul Irod și tot Ierusalimul. Nu voiau nici măcar să meargă la Betleem, pentru a vedea dacă lucrurile erau astfel. Și i-au determinat pe oameni să considere orice interes manifestat pentru Isus ca o agitație fanatică. De aici a început lepădarea lui Hristos de către preoți și rabini. Din acest moment, îngâmfarea și încăpățânarea lor s-au transformat într-o ură înverșunată împotriva Mântuitorului. În timp ce Dumnezeu deschidea ușa în fața neamurilor, conducătorii iudei închideau ușa pentru ei înșiși. **HLL 62.5**

19 octombrie Luca 2:28-30

Când intră în templu, Simeon văzu o familie înfățișând preotului pe primul lor născut. După înfățișare se cunoștea că sunt săraci; dar Simeon a înțeles îndemnurile Duhului Sfânt și a fost profund convins că pruncul înfățișat Domnului era Mângâierea lui Israel, Acela pe care din toată inima dorea să-L vadă. Spre uimirea preotului, Simeon arăta ca un om căzut în extaz. Copilul a fost înapoiat Mariei, iar el Îl luă în brațe și Îl înfățișă lui Dumnezeu, în timp ce în sufletul lui pătrunse o bucurie pe care nu o mai simțise niciodată. **HLL 55.2**

20 octombrie Luca 2:42

Pentru prima dată, copilul Isus privea templul. El i-a văzut pe preoții îmbrăcați în veșminte albe îndeplinindu-și slujba solemnă. A privit la victima însângerată de pe altarul de jertfă. Împreună cu credincioșii a îngenuncheat în rugăciune, în timp ce norul de fum de tămâie se înălța spre Dumnezeu. A asistat la toată slujba pascală atât de impresionantă. Zi de zi, El vedea însemnătatea ei tot mai clar. Fiecare act era văzut în strânsa legătură pe care o avea cu viața Sa. Noi îndemnuri se năștеau înăuntrul Său. Tăcut și adâncit în cugetare,

părea că studiază o mare problemă. Atunci I se descoperea Mântuitorului taina misiunii Sale. **HLL 78.1**

21 octombrie Matei 3:13-15

Când Isus a venit la botez, Ioan a recunoscut în El o curăție de caracter cum niciodată nu întâlnise la vreun om. Însăși atmosfera prezenței Lui era sfântă și inspira respect. De la mulțimile care se adunaseră în jurul lui la Iordan, Ioan auzise povestiri de crime îngrozitoare și întâlnise oameni greu apăsați de povara mulțimilor de păcate; dar niciodată nu se apropiase de o ființă omenească de la care să pornească o influență așa de dumnezeiască. Toate acestea erau în armonie cu ceea ce îi fusese descoperit lui Ioan cu privire la Mesia. Cu toate acestea, s-a dat înapoi în fața cererii lui Isus. Cum putea el, un păcătos, să-L boteze pe Cel fără păcat? Și pentru ce să se supună El, care nu avea nevoie de pocăință, la un ritual care însemna mărturisirea unei vinovății ce trebuia spălată? **HLL 110.1**

22 octombrie Faptele Ap. 2:38

Isus n-a primit botezul ca o mărturisire a unei vinovății proprii. El S-a făcut una cu păcătoșii, mergând pe calea pe care trebuia să mergem noi și făcând lucrul pe care trebuia să-l facem noi. Viața Sa plină de suferință și de răbdare după botez ne este, de asemenea, o pildă. **HLL 111.2**

23 octombrie Matei 3:16-17

Cuvintele acestea de recunoaștere au fost date pentru a inspira credință în inima celor de față și pentru a-L întări pe Mântuitorul în lucrarea Lui. Cu toate că păcatele unei lumi vinovate se adunau asupra lui Hristos, cu toate că Se umilise ca să ia asupră-și firea noastră decăzută, glasul venit din cer L-a declarat ca Fiu al Celui Veșnic. **HLL 112.3**

24 octombrie Ioan 1:29

Credeți adevărul pentru că el este așa, pentru că Dumnezeu îl spune și bazați-vă pe meritele sângelui Mântuitorului răstignit și înviat. El este singura voastră nădejde, El este neprihănirea voastră, înlocuitorul și Garantul vostru, totul în toate pentru voi. Când vă veți da seama de acest fapt, tot ce veți putea să-I aduceți va fi o jertfă de

laudă. Dar, nu vreți sa veniți la Hristos și să recunoașteți că El a făcut totul, ci credeți că trebuie să faceți voi mai întâi niște pași, ca să ajungeți la Dumnezeu, jertfa voastră este asemenea jertfei lui Cain. El nu L-a cunoscut pe Domnul Isus și nu a priceput că sângele lui Isus putea să-i curețe păcatele și să facă jertfa lui să fie bine primită de Dumnezeu. Mulți sunt asemenea lui Cain și aduc jertfe întinate și pătate, lipsite de sângele lui Isus. **CF 76.3**

25 octombrie Ioan 3:14-15

Prin urmare, cum suntem noi mântuiți? „După cum Moise a înălțat șarpele în pustie", tot așa a fost înălțat și Fiul omului și toți aceia care au fost înșelați și mușcați de șarpe pot să privească și să trăiască. „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii." (Ioan 1:29.) Lumina care pornește de la cruce descoperă iubirea lui Dumnezeu. Iubirea Lui ne atrage către Sine. Dacă nu ne împotrivim acestei atracții, vom fi conduși la piciorul crucii, plini de pocăință pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul. După aceea, Duhul lui Dumnezeu produce prin credință o nouă viață în suflet. Gândurile și dorințele sunt aduse în ascultare de voința lui Hristos. Inima și mintea sunt create din nou, după chipul Aceluia care lucrează în noi ca să-și supună totul. Apoi se scrie Legea lui Dumnezeu în minte și inimă și putem zice împreună cu Hristos: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule." (Psalmii 40:8.) **HLL 175.5**

26 octombrie Ioan 3:17

Hristos S-a dat pe Sine Însuși ca jertfă de ispășire pentru mântuirea lumii pierdute. El a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să fim tratați așa cum merită El. El a fost osândit pentru păcatele noastre, la care El nu avea nici o parte, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi nu avem nici o parte. El a suferit moartea noastră, pentru ca noi să putem primi viața Lui. „Prin rănile Lui suntem tămăduiți." (Isaia 53:5) **8M 208.3**

27 octombrie Filipeni 2:5-8

Pavel era extrem de preocupat ca umilința lui Hristos să se vadă și să fie înțeleasă. El era convins că, dacă oamenii ar putea fi conduși să mediteze asupra uimitoarei jertfe aduse de Maiestatea cerului, egoismul ar fi izgonit din inimile lor. Apostolul zăbovește asupra fiecărui punct, pentru ca noi să putem înțelege într-o oarecare măsură

minunata bunăvoință a Mântuitorului, manifestată în favoarea păcătoșilor. El canalizează mințile mai întâi către poziția pe care Hristos a ocupat-o în cer, în sânul Tatălui Său; după aceea, Îl arată lăsându-și deoparte slava, supunându-Se de bunăvoie condițiilor umilitoare din viața omului, asumându-și responsabilitățile de rob și devenind ascultător până la moarte, și încă cea mai rușinoasă și revoltătoare, cu agonia cea mai lungă - moartea pe cruce. Putem contempla noi această minunată manifestare a iubirii lui Dumnezeu fără recunoștință și iubire și fără simțământul adânc al faptului că nu suntem ai noștri? Un asemenea stăpân nu ar trebui slujit din motive egoiste și în silă. **DV 501.3**

28 octombrie Ioan 1:16-17

Harul este un atribut al lui Dumnezeu, exercitat față de ființele omenești nedemne. Noi nu l-am căutat - acesta a fost trimis în căutarea noastră. Dumnezeu are plăcere să-și reverse harul asupra noastră nu pentru că suntem vrednici, ci pentru că suntem deznădăjduit de nevrednici. Singura pretenție pe care o putem aduce pentru a primi îndurarea Sa este însăși marea noastră nevoie de a o avea. **DV 161.2**

29 octombrie Galateni 2:21

Lucifer declarase că, dacă Legea lui Dumnezeu este de neschimbat, iar pedeapsa nu putea fi înlăturată, orice călcător al ei trebuia să fie pe veci lipsit de favoarea Creatorului. El pretindea ca neamul omenesc păcătos să fie așezat în afara mântuirii și prin aceasta să fie prada lui de drept. Dar moartea lui Hristos era un argument în favoarea omului, care nu putea fi înfrânt. **TV 502.3**

30 octombrie Galateni 5:4

Lepădând pe Hristos, poporul iudeu a comis păcatul de neiertat; refuzând invitația harului, și noi putem comite aceeași greșeală. Noi Îl insultăm pe Domnul vieții și-L facem de ocară înaintea sinagogii lui Satana și în fața universului ceresc, atunci când nu mai ascultăm de solii Lui împuterniciți și ascultăm în schimb de agenții lui Satana, care îndepărtează sufletul de la Hristos. Atâta vreme cât cineva face lucrul acesta nu poate avea nădejde de iertare și, în cele din urmă, va pierde orice dorință de împăcare cu Dumnezeu. **HLL 324.3**

NOIEMBRIE: EVANGHELIA ȘI MÂNTUIREA

1 noiembrie Geneza 3:15

Harul pe care Hristos îl sădește în suflet este acela care creează în om vrăjmășia contra lui Satana. Fără acest har transformator și această putere înnoitoare, omul ar fi sclavul lui Satana, un rob totdeauna gata să împlinească pretențiile lui. Dar principiul nou în suflet creează conflict acolo unde până atunci fusese pace. Puterea pe care o împărtășește Hristos îl face pe om în stare să reziste tiranului și uzurpatorului. Pretutindeni unde se vede oroare față de păcat, în loc de iubire față de el, oriunde se rezistă acestor patimi care au pus stăpânire pe suflet și sunt biruite, acolo se vede efectul unui principiu întru totul de sus. **TV 506.2**

2 noiembrie Geneza 3:7

Prin ascultarea Sa desăvârșită, a făcut posibil ca fiecare ființă omenească să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Când ne supunem Domnului Hristos, atunci inima noastră este unită cu inima Lui, voința noastră se cufundă în voința Lui, mintea noastră devine atunci una cu mintea Lui, iar gândurile sunt robite Lui. Atunci, noi trăim viața Lui. Aceasta înseamnă să fii îmbrăcat cu haina neprihănirii Sale. Atunci, Domnul privind asupra noastră, nu vede haina cusută din frunze de smochin, nu vede goliciunea și diformitatea păcatului, ci vede propria Sa haină a neprihănirii, care este ascultarea desăvârșită de Legea lui Dumnezeu. **PDH 311.4**

3 noiembrie Geneza 4:3-5

Abel a înțeles marele principiu al mântuirii. El s-a recunoscut păcătos, a văzut păcatul și plata păcatului, moartea, stând între sufletul său și comuniunea cu Dumnezeu. El a dus jertfa înjunghiată, viața sacrificată, recunoscând astfel cerința Legii care fusese călcată. Prin sângele vărsat, a privit la jertfa viitoare, Hristos, murind pe crucea Golgotei, și, punându-și încrederea în ispășirea ce urma să fie adusă acolo, a primit mărturia că este îndreptățit, iar jertfa sa primită. **PP 72.3**

4 noiembrie Geneza 9:12-16

Așa cum curcubeul din nor este rezultatul unirii dintre ploaie și razele soarelui, curcubeul care se află deasupra tronului lui Dumnezeu

reprezintă unirea dintre îndurarea și dreptatea Sa. Sufletului păcătos, dar care se pocăiește, Dumnezeu îi spune: Trăiește; „am găsit un preț de răscumpărare.” Iov 33:24. **Ed 115.2**

5 noiembrie Geneza 15:6

Credința nu este temelia mântuirii noastre, dar este o mare binecuvântare; ochiul care vede; urechea ce aude; piciorul care aleargă; mâna care prinde. Ea este mijlocul și niciodată scopul. Dacă Hristos a dat viața Sa pentru a mântui pe păcătoși, pentru ce să nu primesc și eu această binecuvântare? Credința mea se prinde de oferta Sa și în acest fel devine o încredințare neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd. Astfel încrezându-mă și crezând, am pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. **DNC 170.2**

6 noiembrie Geneza 22:13

Prin simboluri și făgăduințe Dumnezeu „a propovăduit lui Avraam înainte de Evanghelie”. (Galateni 3:8) Iar credința patriarhului s-a prins de Răscumpărătorul ce avea să vină... Berbecul adus ca jertfă în locul lui Isaac Îl reprezenta pe Fiul lui Dumnezeu, care avea să fie sacrificat în locul nostru. Când omul a fost dat morții din cauza călcării Legii lui Dumnezeu, Tatăl, privind asupra Fiului Său, spuse păcătosului: „Trăiește, am găsit un preț de răscumpărare”. **PP 154.1**

7 noiembrie Ioan 8:56

Pentru ca să imprime în mintea lui Avraam valoarea Evangheliei, cum și pentru a-i pune la probă credința, Dumnezeu îi poruncise să aducă jertfă pe fiul său. Chinul de moarte prin care el a trecut în timpul zilelor de teribilă încercare a fost îngăduit pentru ca el să poată înțelege, din propria sa experiență, ceva din măreția sacrificiului făcut de Dumnezeul cel veșnic pentru mântuirea omului. Nici o altă încercare nu i-ar fi pricinuit lui Avraam un astfel de chin sufletesc, cum a fost aducerea fiului său ca jertfă. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pradă unei morți chinuitoare și pline de ocară. Îngerilor, care erau martori la umilirea și chinul sufletesc al Fiului lui Dumnezeu, nu li s-a îngăduit să intervină, ca în cazul lui Isaac. Nu a fost nici un glas care să strige: „Destul”. Pentru a salva neamul omenesc căzut, Împăratul slavei și-a dat viața. Ce dovadă mai puternică poate fi dată cu privire la mila și iubirea fără de margini a lui Dumnezeu? „El care

n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?" (Romani 8:32). **PP 154.2**

8 noiembrie Geneza 28:11-15

Hristos este scara pe care a văzut-o Iacov sprijinindu-se pe pământ, cu capătul de sus ajungând la poarta cerului, tocmai la hotarul slavei. Dacă scara aceasta n-ar fi ajuns la pământ cu o singură treaptă, am fi fost pierduți. Dar Hristos vine la noi acolo unde suntem. El a luat natura noastră și a biruit, pentru ca și noi, luând natura Lui, să putem birui. Făcut „într-o fire asemănătoare cu a păcatului" (Romani 8:3), El a trăit o viață fără păcat. Acum, prin dumnezeirea Sa, stăpânește pe tronul cerului, în timp ce prin natura Sa omenească vine la noi. El ne invită ca prin credință în El să ajungem la slava caracterului lui Dumnezeu. De aceea noi trebuie să fim desăvârșiți, după cum și Tatăl nostru „ceresc este desăvârșit". **HLL 311.5**

9 noiembrie Geneza 32:24-26

Iacov, în timpul marii strâmtorări a vieții sale, s-a îndreptat spre rugăciune. El avea o țintă covârșitoare - să ajungă la transformarea caracterului. Dar, în timp ce se ruga stăruitor lui Dumnezeu, un vrăjmaș, cum își închipuia el, a pus mâna pe el și, toată noaptea, Iacov s-a luptat să-și scape viața. Dar nici chiar primejdia care-i amenința viața nu l-a făcut să se abată de la ținta pe care și-o pusese în sufletul lui. Când puterea îi era pe sfârșite, Îngerul s-a folosit de puterea Sa divină și, printr-o singură atingere, Iacov și-a dat seama cu cine se luptase. Rănit și fără ajutor, el a căzut pe pieptul Mântuitorului și I-a cerut binecuvântarea. El nu voia să-L lase să plece, nici să înceteze cu ruga sa și Domnul a împlinit cererea acestui suflet pocăit și fără ajutor, potrivit cu făgăduința Sa: „Să caute ocrotirea Mea și să facă pace cu Mine; da, să facă pace cu Mine" (Isaia 27:5). Iacov s-a rugat cu o inimă hotărâtă: „Nu te voi lăsa, până nu mă vei binecuvânta." (Geneza 32:26). Duhul stăruinței fusese inspirat de Acela care Se luptase cu patriarhul. **CMF 144.1**

10 noiembrie Geneza 32:27-29

Credința stăruitoare a lui Iacov a biruit. El l-a ținut strâns pe înger până când a obținut binecuvântarea dorită și asigurarea iertării

păcatelor sale. Numele i-a fost schimbat atunci din Iacov, cel ce ia locul prin înșelăciune, în Israel, care înseamnă un prinț al lui Dumnezeu. „Iacov l-a întrebat: «Spune-mi, Te rog, numele Tău.» El a răspuns: «Pentru ce Îmi ceri numele?» și l-a binecuvântat acolo. Iacov a pus locului aceluia numele Peniel; «căci», a zis el, «am văzut pe Dumnezeu față în față și totuși am scăpat cu viață.»” Acela care a fost cu Iacov în noaptea aceea, Acela cu care s-a luptat și pe care L-a ținut stăruitor până l-a binecuvântat, a fost chiar Domnul Hristos. **IM 95.2**

11 noiembrie Geneza 32:30

Tânărul n-ar fi amăgit de păcat, dacă ar refuza să meargă pe o altă cale decât aceea pe care o poate cere binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă solii care duc lumii ultima avertizare solemnă s-ar ruga pentru binecuvântarea lui Dumnezeu nu într-un mod rece, leneș și nepăsător, ci cu ardoare și credință, așa cum a făcut Iacov, ar găsi multe locuri unde ar putea spune: „Am văzut pe Dumnezeu față către față și viața mi-a fost păstrată” (Geneza 32:30). Ei ar fi socotiți de cer ca prinți, având putere să biruie în lupta cu Dumnezeu și cu oamenii. **TV 622.3**

12 noiembrie Exodul 3:2-5

Această țintă măreață fusese prefigurată prin tipuri și simboluri. Rugul arzând, în care Hristos i S-a arătat lui Moise, Îl descoperea pe Dumnezeu. Simbolul ales pentru a reprezenta Divinitatea era un tufiș neînsemnat, ce aparent n-avea nici o atracție. Acesta însă cuprindea pe Cel Infinit. Dumnezeul atotîndurător și-a ascuns slava într-o înfățișare foarte umilă, pentru ca Moise să o poată privi și să trăiască. Tot așa, în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea, Dumnezeu, comunicând cu Israel, le descoperea oamenilor voința Sa și le acorda harul Său. Slava lui Dumnezeu a fost acoperită și maiestatea Sa învăluită, pentru ca vederea slabă a oamenilor mărginiți s-o poată privi. În același mod Hristos urma să vină în „trupul stării noastre smerite” (Filipeni 3:21), „făcându-Se asemenea oamenilor”. În ochii lumii, El n-avea nici o frumusețe ca ei să-L dorească; și totuși El era Dumnezeu întrupat, Lumina cerului și a pământului. Slava Sa era învăluită, măreția și maiestatea Sa erau ascunse, ca El să Se poată apropia de oamenii întristați și ispitiți. **HLL 23.2**

13 noiembrie Iosua 23:14

Mulțumim lui Dumnezeu pentru tabloul luminos pe care ni l-a dat! Să adunăm laolaltă binecuvântatele asigurări ale iubirii Sale, ca să le putem avea totdeauna înaintea ochilor; Fiul lui Dumnezeu părăsind tronul Tatălui Său, îmbrăcând divinitatea Sa în haina naturii omenești, pentru ca să poată răscumpăra pe păcătos de sub puterea lui Satana; biruința câștigată de El în favoarea noastră, deschizând astfel cerul înaintea oamenilor și înfățișând privirii noastre locul în care Dumnezeirea își descoperă slava; neamul omenesc căzut, dar ridicat din ruina în care îi aruncase păcatul și adus iarăși în legătură cu Dumnezeul cel infinit, trecând cu bine încercarea divină prin credința în Mântuitorul nostru, îmbrăcat în neprihănirea Domnului Hristos și înălțat la tronul măririi Sale: iată tablouri pe care Dumnezeu dorește ca noi să le contemplăm. **CH 118.3**

14 noiembrie 1 Samuel 14:6

Am pășit cu toții sub pom și, în timp ce ne așezam pentru a privi slava locului, fratele F... și fratele S..., care predicaseră Evanghelia împărăției și pe care Dumnezeu îi trecuse la odihnă pentru a-i scuti de dezamăgire, au venit la noi și ne-au întrebat despre evenimentele care au avut loc în timp ce ei adormiseră. Am încercat să ne amintim de marile noastre încercări, dar ele păreau așa de mici, în comparație cu răsplata mult mai mare a slavei care ne înconjura, încât nu am putut vorbi despre ele și am strigat cu toții: „Aleluia! Cerul este prea ieftin!” Și am început să cântăm cu harpele noastre de aur, făcând să răsune bolțile cerului. **SVM 67.2**

15 noiembrie 1 Samuel 17:49-50

Goliat l-a disprețuit pe David; căci înfățișarea lui era aceea a unui simplu tinerel neînvățat în ale războiului. Goliat proferă înjurături la adresa lui David și îl blestemă în numele dumnezeilor lui. Simțea că era un afront la adresa demnității lui să vină în întâmpinarea sa un adolescent, fără să poarte măcar o armură. Se lăudă cu ceea ce avea să-i facă. David nu s-a supărat pentru că era privit ca fiind atât de neînsemnat și nici n-a tremurat la auzul îngrozitoarelor lui amenințări, ci a răspuns: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliță și cu pavăză, iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, Dumnezeul oștirii lui Israel, pe care ai sfidat-o”. David îi spune lui Goliat că, în Numele Domnului, îi va face chiar lucrurile cu care el

însuși a fost amenințat. „Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul mântuiește nu prin sabie, nici prin suliță; ci lupta este a Domnului și El vă dă în mâinile noastre.” **3M 219.1**

16 noiembrie Psalm 32:1

Iertarea și îndreptățirea sunt unul și același lucru. Prin credință, cel credincios trece din starea de răzvrătit, de copil al păcatului și al lui Satana, în starea de supus loial al lui Isus Hristos, nu datorită unei bunătăți aflate în el însuși, ci pentru că Domnul Hristos îl primește să fie copilul Său prin adopție. Cel păcătos primește iertarea de păcate, pentru că aceste păcate sunt purtate de înlocuitorul și de Garantul lui. Domnul îi vorbește Tatălui Său ceresc, spunându-I: „Acesta este copilul Meu. Îl scutesc de condamnarea la moarte și îi dau viața Mea ca poliță de asigurare - viața veșnică - deoarece Eu am luat locul lui și am suferit pentru păcatele lui. El este chiar fiul Meu preaiubit.” În felul acesta, omul, iertat și îmbrăcat cu hainele frumoase ale neprihănirii lui Hristos, stă fără vină înaintea lui Dumnezeu. **CF 103.2**

17 noiembrie Isaia 53:4-6

„Îmi dau viața, ca iarăși să o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși.” În timp ce, ca membru al familiei omenești, era muritor, ca Dumnezeu, El era izvorul vieții pentru oameni. El S-ar fi putut împotrivi atacurilor morții și ar fi putut să refuze să intre sub stăpânirea ei, dar El și-a dat viața de bunăvoie, pentru ca să poată aduce viața și nemurirea la lumină. El a purtat păcatul lumii, a suferit blestemul lui, și-a dat viața ca jertfă pentru ca oamenii să nu moară veșnic. „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui.... El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” (Isaia 53:4-6.) **HLL 484.1**

18 noiembrie Isaia 1:18

Pe cel pe care îl iartă, Hristos îl face mai întâi să se pocăiască și Duhul Sfânt este Cel care-l convinge de păcat. Aceia ale căror inimi au fost mișcate de Duhul convingător al lui Dumnezeu văd că nu este nimic

bun în ei. Ei văd că tot ce au făcut este amestecat cu iubire de sine și păcat. Ca și bietul vameș, ei stau de o parte, neîndrăznind să-și ridice ochii spre ceruri, și strigă: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul.” (Luca 18:13.) Și sunt binecuvântați. Există iertare pentru păcătos, pentru că Hristos este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii.” (Ioan 1:29.) Făgăduința lui Dumnezeu este: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.” „Vă voi da o inimă nouă. Voi pune Duhul Meu în voi.” (Isaia 1:18; Ezechiel 36:26-27.) **CMF 7.2**

19 noiembrie Isaia 61:1-3

Lucrările lui Hristos nu numai că Îl prezentau ca fiind Mesia, dar arătau în ce chip avea să se întemeieze împărăția Lui. Lui Ioan i se descoperise același adevăr care i se dăduse lui Ilie, când „înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Și după vânt, a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ. Și după cutremurul de pământ, a venit un foc. Domnul nu era în focul acela. Și după foc, Dumnezeu a vorbit profetului printr-un susur blând și subțire.” (1 Împărați 19:11-12.) Așa urma și Isus să-și facă lucrarea, nu prin zăngănitul armelor și prin răsturnarea tronurilor și împărățiilor, ci vorbind la inimile oamenilor printr-o viață de îndurare și sacrificiu de sine. **HLL 217.2**

20 noiembrie Ieremia 13:23

Este imposibil să scăpăm prin noi înșine, din prăpastia păcatului în care ne-am afundat. Inimile noastre sunt rele și nu le putem schimba. „Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul”. (Iov 14:4.) Căci „umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună”. (Romani 8:7.) Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenești: toate acestea au sfera lor de acțiune, dar aici ele sunt cu totul fără putere. Ele pot produce o corectă comportare exterioară, dar nu pot schimba inima; ele nu pot curăți izvoarele vieții. Trebuie să existe o putere care să lucreze dinăuntru, o nouă viață de sus, mai înainte ca oamenii să poată fi schimbați de la păcat la sfințenie. Această putere este Hristos. Numai harul Său poate să învioreze puterile fără viață ale sufletului și să-l atragă spre Dumnezeu, spre sfințire. **CH 18.1**

21 noiembrie Ieremia 31:3

Iubirea lui Dumnezeu urmărește încă pe cel care a ales să se despartă de El și Domnul pune în mișcare toate mijloacele pentru a-l readuce în casa părintească. Fiul risipitor, în starea lui nenorocită, mizeră, „și-a venit în fire”. Puterea amăgitoare pe care Satana a exercitat-o asupra lui a fost frântă. El și-a dat seama că suferințele sale au fost rezultatul propriei sale nebunii și a spus: „Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu”. Luca 15:17-18. Așa nenorocit cum era, fiul risipitor a găsit totuși puterea de a nădăjdui în convingerea că tatăl său îl iubește. Această iubire a fost ceea ce l-a atras spre casă. Tot astfel, certitudinea iubirii lui Dumnezeu este aceea care constrânge pe păcătos să se întoarcă la Dumnezeu. „Bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință”. Romani 2:4. Mila și bunătatea lui Dumnezeu înconjoară fiecare suflet care este în primejdie, cu un lanț de aur. Domnul declară: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea”. Ieremia 31:3. **PDH 202.1**

22 noiembrie Ieremia 31:33-34

Aceeași Lege care a fost săpată pe tablele de piatră este scrisă de Duhul Sfânt pe tablele inimii. În loc să încercăm să realizăm propria noastră neprihănire, noi primim neprihănirea Domnului Hristos. Sângele Său face ispășire pentru păcatele noastre. Ascultarea Lui este primită ca fiind a noastră. Apoi, inima renăscută prin Duhul Sfânt va aduce „roadele Duhului”. Prin harul lui Hristos, vom trăi în ascultare de Legea lui Dumnezeu, scrisă acum în inimile noastre. Având Duhul lui Hristos, vom umbla așa cum a umblat **PP 372.2**

23 noiembrie Ezechiel 36:24-27

Păcătosul care se pocăiește să-și ațintească deci ochii asupra „Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29); și, privind, se schimbă. Teama lui e preschimbată în bucurie, îndoielile în nădejde. Se dă pe față recunoștință. Inima de piatră e sfărâmată. Un val de iubire inundă sufletul. Hristos este în el ca un izvor de apă care țâșnește în viața veșnică. Atunci când vedem pe Isus, Om al durerii, obișnuit cu suferința, lucrând să salveze ce era pierdut, disprețuit, batjocorit, luat în râs, alungat din cetate în cetate, până și-a încheiat misiunea, când privim la El în Ghetsemani, asudând cu picături mari de sânge, și pe cruce, murind în agonie - când vedem

toate acestea, eul nu mai pretinde să fie recunoscut. Privind la Isus, ne vom rușina de răceala noastră, de letargia și egoismul nostru. **HLL 439.3**

24 noiembrie Osea 11:1-4

Dumnezeu dorește ca poporul Său să arate lumii, prin cuvinte și comportament, că nici o atracție pământească sau bogăție lumească nu pot compensa pierderea moștenirii cerești. Cei care sunt într-adevăr copii ai luminii și ai zilei nu vor fi ușuratici și frivoli în conversație, în îmbrăcăminte sau în comportament, ci sobri, meditativi, exercitând în mod constant o influență care atrage sufletele la Mântuitorul. Iubirea lui Hristos, reflectată de la cruce, pledează în favoarea păcătosului, atrăgându-l cu funii de nemărginită iubire la pacea și fericirea găsite în Mântuitorul nostru. Dumnezeu cere tuturor urmașilor Săi să aducă o mărturie prin vorbirea, purtarea, îmbrăcămintea și conversația lor, în toate domeniile vieții, că puterea adevăratei evlavii este avantajoasă tuturor în această viață și în viața viitoare și că numai aceasta poate satisface sufletul primitorului. **4M 580.3**

25 noiembrie Matei 9:13

Duioșia și compasiunea sinceră față de semeni reprezintă semnul distinctiv pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru a face deosebire între aceia care Îl iubesc și se tem de El și cei care sunt nepăsători față de Legea Sa. Cât de mare a fost simpatia exprimată de Domnul Hristos, prin venirea Sa în această lume pentru a-și da viața ca jertfă pentru o omenire muritoare! Religia lui Isus s-a concretizat în îndeplinirea unei veritabile lucrări misionare medicale. Existența Lui s-a manifestat ca putere vindecătoare. Cuvântul Său este: „Milă voiesc și nu jertfe”. În aceasta constă testul folosit de Marele Autor al adevărului pentru a distinge religia adevărată de cea falsă. Dorința lui Dumnezeu este ca misionarii Săi medicali să lucreze cu aceeași amabilitate și compasiune pe care și Domnul Hristos le-a manifestat atunci când a fost în lumea noastră. — *The Medical Missionary, 1 august, 1893. (Medical Ministry, 251.)* **1MCP 85.1**

26 noiembrie Matei 27:42

Vorbiți-le sufletelor care se află în pericol și faceți-le să privească la Isus cel aflat pe cruce, murind pentru a avea posibilitatea de a ierta.

Vorbiți-i celui păcătos având inima plină de dragostea duioasă și miloasă a lui Hristos. Acela care se străduiește să convingă sufletele să privească la Isus și să trăiască trebuie să se adreseze cu o voce plină de o seriozitate adâncă, dar să nu fie aspră și puternică. Mai întâi, consacrați-vă sufletul lui Dumnezeu. În timp ce priviți la Mijlocitorul nostru din ceruri, inima voastră trebuie să fie zdrobită. Apoi, după ce ați ajuns să fiți blânzi și supuși, veți putea să vă adresați păcătoșilor pocăiți ca unii care înțeleg puterea dragostei răscumpărătoare. Rugați-vă cu sufletele acesta și aduceți-le, prin credință, la piciorul crucii. Purtați gândurile lor împreună cu gândurile voastre și îndreptați-le ochii credinței în direcția în care priviți voi, și anume spre Isus, Purtătorul păcatului. Ajutați-i pe oameni să își abată privirile de la sărmanul lor eu păcătos și să le îndrepte spre Mântuitorul, iar dacă veți face așa, biruința va fi câștigată.... **Ev 298.4**

27 noiembrie Matei 18:24-27

Îngerul a spus: „Crezi că Tatăl L-a dat pe preaiubitul Său Fiu fără o luptă? Nu, nu. Chiar și Dumnezeul cerurilor a avut o luptă, dacă să-l lase pe omul vinovat să piară sau să-L dea pe iubitul Său Fiu să moară pentru el.” Îngerii erau atât de interesați de mântuirea omului, încât s-au găsit printre ei unii care doreau să-și cedeze slava și să-și dea viața pentru omul care pierea. „Dar”, a spus îngerul care mă însoțea, „aceasta nu ar fi realizat nimic. Nelegiuirea era atât de mare, încât viața unui înger nu putea plăti datoria. Nimic, în afara morții și mijlocirii Fiului lui Dumnezeu, nu putea plăti datoria și salva pe omul pierdut dintr-o durere și nenorocire fără speranță.” **ST 151.3**

28 noiembrie Romani 3:20-23

Neprihănirea proprie este pericolul acestui veac. Ea desparte sufletul de Domnul Hristos. Cei care se încred în propria neprihănire nu pot să înțeleagă modul în care mântuirea vine prin Domnul Hristos. Ei numesc păcatul neprihănire și neprihănirea păcat. Ei nu înțeleg caracterul rău al nelegiuirii, nu înțeleg frica de Lege, pentru că nu respectă standardul moral al lui Dumnezeu. Motivul pentru care sunt atât de multe convertiri false în zilele noastre este că Legea lui Dumnezeu este atât de puțin prețuită. În locul standardului lui Dumnezeu pentru neprihănire, oamenii au înălțat un standard

propriu, prin care măsoară caracterul. Ei privesc printr-o lentilă întunecată și le prezintă celorlalți idei false cu privire la sfințire, încurajând în acest fel egoismul, mândria și neprihănirea proprie. Doctrina sfințirii, pe care mulți o susțin, este foarte înșelătoare, pentru că flatează inima firească, dar lucrul cel mai bun care îi poate fi predicat celui păcătos este adevărul cu privire la cerințele obligatorii ale Legii lui Dumnezeu. Credința și faptele trebuie să meargă mână în mână, deoarece credința fără fapte este moartă. **CF 96.3**

29 noiembrie Galateni 3:13

Deși ura păcatul cu ură desăvârșită, El a adunat asupra sufletului Său păcatele întregi lumi. Deși a fost fără vină, El a suportat pedeapsa în locul celor vinovați. Deși n-a avut păcat, El a S-a oferit ca înlocuitor al celor păcătoși. Vina tuturor păcatelor a apăsat greu asupra sufletului divin al Răscumpărătorului lumii. Pedeapsa pentru gândurile rele, cuvintele rele și faptele rele ale fiecărui fiu și fiecărei fiice ale lui Adam a trebuit să fie plătită de El, deoarece El era Înlocuitorul omului. Deși vina păcatului nu Îi aparținea, sufletul Său a fost sfâșiat și zdrobit de nelegiuirile oamenilor, iar Acela care nu a cunoscut păcatul S-a făcut păcat pentru noi, ca noi să putem fi făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El. – **Solii Alese 1:378,379.**

30 noiembrie Galateni 5:4

Prin neascultarea poruncile lui Dumnezeu, omul a căzut sub condamnarea legii Sale. Pentru a face față acestei căderi, a trebuit să se manifeste harul lui Dumnezeu în favoarea păcătoșilor. Nu am fi știut niciodată însemnătatea cuvântului „har” dacă nu am fi căzut. Dumnezeu iubește îngerii fără păcat, care îi slujesc și sunt ascultători față de toate poruncile Sale, dar lor nu le dă har, ei nu au avut niciodată nevoie de el, pentru că nu au păcătuit niciodată. Harul este un atribut a Lui Dumnezeu care se manifestă față de făpturile omenești nevrednice. Nu noi suntem cei care am căutat harul, ci el a fost trimis să ne caute pe noi. Dumnezeu se bucură să reverse har asupra tuturor celor ce însetează și flămânzesc după el, nu pentru că noi am fi vrednici, ci pentru că suntem nevrednici. Nevoia noastră este calificarea care ne dă siguranța că vom primi darul. **MP 519.2**

DECEMBRIE: SANCTUARUL

1 decembrie Geneza 3:21

Această jertfă pentru păcat, stabilită de Dumnezeu, trebuia să-i amintească permanent lui Adam de vina sa și de recunoașterea cu pocăință a păcatului lui. Acest fapt, de a lua viața, i-a dat lui Adam o înțelegere mai profundă și mai clară a nelegiuirii sale, pe care n-o putea ispăși nimic altceva decât moartea Fiului scump al lui Dumnezeu. El a fost uimit de bunătatea infinită și iubirea fără seamăn care erau dispuse să plătească un astfel de preț pentru a-l salva pe vinovat. Când Adam ucidea victima nevinovată, i se părea că vărsa cu mâinile sale sângele Fiului lui Dumnezeu. știa că, dacă ar fi rămas credincios lui Dumnezeu și Legii Lui sfinte, n-ar fi existat moarte pentru nici un animal sau om. Totuși, în jertfa pentru păcat, ce arăta către jertfa măreață și desăvârșită a Domnului Hristos, a apărut o stea de speranță spre a lumina viitorul întunecat și îngrozitor și a-l elibera de sub deznădejdea și ruina totală. **IM 50.2**

2 decembrie Evrei 9:22

Zi de zi, păcătosul care se pocăia își aducea jertfa la ușa cortului și, punându-și mâinile pe capul victimei, își mărturisea păcatele, trecându-le în felul acesta, în simbol, de la el asupra jertfei nevinovate. Animalul era apoi înjunghiat. Apostolul spune: „Fără vărsare de sânge nu este iertare”. „Viața trupului este în sânge” (Leviticul 17:11). Legea lui Dumnezeu călcată cerea viața păcătosului. Sângele, reprezentând viața păcătosului pierdută în fărădelege, a cărui vinovăție o purta victima, era dus de preot în Locul sfânt și stropit înaintea perdelei, în spatele căreia era chivotul în care se găsea legea pe care păcătosul o călcase. Prin această ceremonie, prin sânge, păcatul era transmis în simbol asupra sanctuarului. În unele cazuri, sângele nu era dus în Locul sfânt; dar carnea era atunci mâncată de preot, așa cum îi instruise Moise pe fiii lui Aaron, zicând: „Dumnezeu v-a dat să purtați nelegiuirea adunării” (Leviticul 10:17). Ambele ceremonii simbolizau deopotrivă trecerea păcatului de la păcătos asupra sanctuarului. **TV 418.1**

3 decembrie Evrei 11:4

Abel a înțeles marele principiu al mântuirii. El s-a recunoscut păcătos, a văzut păcatul și plata păcatului, moartea, stând între

sufletul său și comuniunea cu Dumnezeu. El a dus jertfa înjunghiată, viața sacrificată, recunoscând astfel cerința Legii care fusese călcată. Prin sângele vărsat, a privit la jertfa viitoare, Hristos, murind pe crucea Golgotei, și, punându-și încrederea în ispășirea ce urma să fie adusă acolo, a primit mărturia că este îndreptățit, iar jertfa sa primită. **PP 72.3**

4 decembrie Geneza 8:20-21

Noe nu L-a uitat pe Dumnezeu, care îi ocrotise cu atâta îndurare. Imediat a înălțat un altar, a luat din toate animalele curate și din toate păsările curate și a adus arderi de tot arătându-și credința în Hristos, marea Jertfă, și manifestându-și recunoștința față de Dumnezeu pentru ocrotirea lor minunată. Jertfa lui Noe s-a înălțat înaintea Domnului ca un miros plăcut. El a primit-o și l-a binecuvântat pe Noe și familia lui. Aici este o lecție pentru toți aceia care trăiesc pe pământ: pentru fiecare manifestare a îndurării și iubirii lui Dumnezeu față de ei, ar trebui înainte de toate să-i ofere mulțumiri pline de recunoștință și închinare umilă. **IM 69.3**

5 decembrie Geneza 13:3-4

Avraam, „prietenul lui Dumnezeu”, ne dă un valoros exemplu. Viața lui a fost o viață de rugăciune. Oriunde își ridica el cortul, ridica alături și altarul său, strângând pe toți cei din tabăra sa la jertfele de dimineață și seară. Când își muta cortul, altarul rămânea acolo. În anii următori, unii dintre canaaniții nomazi au primit învățături de la Avraam; și ori de câte ori unul dintre aceștia ajungea la altarul acela, știa cine fusese acolo înaintea lui; când își așeza cortul, el repara altarul și se închina acolo viului Dumnezeu. **PP 128.1**

6 decembrie Geneza 35:7

Familia sa numeroasă consta în mai bine de o mie de suflete, mulți dintre ei fiind capete de familie și, nu puțini, noi convertiți din rândul celor păgâni. O asemenea casă pretindea la cârma ei o mână fermă. Metodele slabe, șovăitoare, nu erau de ajuns. Dumnezeu a spus despre Avraam: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el.” Geneza 18:19. Cu toate acestea, autoritatea lui era exercitată cu o asemenea înțelepciune și gingășie, încât câștiga inimile. Mărturia Străjerului divin este: „Știu că are să poruncească ... să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine.” Geneza

18:19. Iar influența lui Avraam s-a întins dincolo de casa sa. Oriunde își înălța cortul, ridica alături de acesta și un altar pentru jertfă și închinare. Când cortul era strâns, altarul rămânea; și mulți canaaniți rătăcitori, care Îl cunoscuseră pe Dumnezeu din viața lui Avraam, slujitorul Său, zăboveau la acel altar pentru a aduce jertfă înaintea lui Iehova. **Ed 187.2**

7 decembrie Exodul 12:3-5

Înainte de aducerea la îndeplinire a acestei hotărâri prin Moise, Domnul a dat îndrumări copiilor lui Israel cu privire la plecarea lor din Egipt și, în mod deosebit, cu privire la ocrotirea lor de pedeapsa care avea să vină. Fiecare familie, singură sau împreună cu altele, trebuia să „junghie" un miel sau un ied „fără cusur" **PP, 274**

8 decembrie Exodul 13:6-11

Înainte de a obține libertatea, robii trebuia să-și dovedească credința în marea eliberare care era gata să se înfăptuiască. Semnul sângelui trebuia pus pe casele lor și trebuia ca ei să se separe, ei și familiile lor, de egipteni și să se strângă înăuntrul caselor lor. Dacă izraeliții ar fi nesocotit în vreo privință oarecare vreuna din îndrumările primite, dacă ar fi neglijat să-și separe copiii de egipteni, dacă ar fi junghiat mielul, dar n-ar fi uns stâlpii ușii cu sânge, sau dacă vreunul dintre ei ar fi ieșit din casă, n-ar mai fi fost în siguranță. S-ar fi putut ca în sinceritatea inimii lor să fi crezut că au făcut tot ce era necesar, dar sinceritatea lor nu i-ar fi izbăvit. Toți aceia care nu aveau să ia seama la îndrumările Domnului aveau să-l piardă pe întâiul lor născut, lovit de mâna îngerului pierzător. **PP 278.2**

9 decembrie Exodul 13:12-13.

Tatăl, ca preot al familiei, a stropit sângele pe stâlpii casei și apoi s-a alăturat familiei, înăuntrul casei. În grabă și în tăcere mielul pascal a fost mâncat. Cuprins de o teamă sfântă, poporul s-a rugat și a vegheat; inima întâilor născuți, de la bărbatul cel puternic și până la copilul cel mic, bătea cu o teamă ce nu se poate exprima în cuvinte. Tați și mame îl strângeau în brațe pe iubitul lor întâi născut, gândindu-se la lovitura îngrozitoare ce avea să cadă în noaptea aceea. Dar nici una dintre locuințele lui Israel n-a fost vizitată de îngerul aducător de moarte. Semnul sângelui - semnul protecției Mântuitorului - era pe ușile lor și nimicitorul n-a intrat. **PP 279.3**

10 decembrie Exodul 13:28-33

La miezul nopții „au fost mari țipete în Egipt, căci nu era casă unde să nu fie un mort”. (Exod 12:30.) Toți întâii născuți din țară, „de la întâiul născut al lui Faraon, care ședea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al celui închis în temniță, până la toți întâii născuți ai dobitoacelor” (Versetul 29), fuseseră loviți de nimicitor. Pe tot întinsul vastului imperiu egiptean, mândria fiecărei case fusese doborâtă. Strigătele și vaietele celor ce jeleau umpleau văzduhul. Împăratul și curtenii, cu fețele palide și picioarele tremurânde, stăteau îngroziți în fața acestei orori copleșitoare. Faraon strigase pe vremuri: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui, și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul, și nu voi lăsa pe Israel să plece”. (Exod 5:2.) Acum, mândria lui, care se înălța până la cer, s-a umilit până în țărână și „a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: «Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și copiii lui Israel. Duceți-vă de slujiți Domnului, cum ați zis. Luați-vă și oile și boii, cum ați zis, duceți-vă și binecuvântați-mă»”. (Exod 12:31-32.) Sfetnicii împărătești, și ei la rândul lor, împreună cu poporul stăruiau de izraeliți să plece „din țară, căci ziceau: «Altfel, toți vom pieri»”. (Versetul 33.) **PP 279.4**

11 decembrie Exodul 13:34-37

Ziua aceea a însemnat încheierea istoriei descoperite lui Avraam în viziune profetică, dată cu veacuri înainte: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu; și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății”. (Geneza 15:13-14.) Cei patru sute de ani se împliniseră. „Și, după patru sute treizeci de ani, tocmai în ziua aceea, toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului”. (Exod 12:41.) La plecarea lor din Egipt, izraeliții duceau cu ei o moștenire prețioasă, oasele lui Iosif, care așteptaseră atât de mult timp împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu și care, în timpul anilor întunecoși de robie, fuseseră o aducere aminte a izbăvirii lui Israel. **PP 281.4**

12 decembrie Matei 26:2

În toate paginile, de istorie, de învățătură sau de profeție, Scripturile Vechiului Testament sunt luminate de slava Fiului lui Dumnezeu. Întrucât era o instituție dumnezeiască, întregul sistem al iudaismului

era o prefigurare concisă a Evangheliei. Despre Hristos, „toți proorocii mărturisesc.” (Faptele Apostolilor 10:43.) De la făgăduința dată lui Adam, prin tot șirul patriarhilor și până la sistemul legii, lumina slavei cerești arată clar urmele Răscumpărătorului. Profeții văzuseră steaua din Betleem, pe Silo care trebuia să vină, când lucrurile viitoare le-au trecut în goană prin fața ochilor, în tainică procesiune. Moartea lui Hristos se arăta în fiecare jertfă. Neprihănirea Lui se înălța la cer o dată cu norul frumos mirositor. Numele Lui era rostit prin trâmbița jubiliară. Slava Lui locuia în taina înfricoșată a Sfintei Sfintelor. **HLL 211.5**

13 decembrie Ioan 13:4-8

Cum putea să aducă Hristos aceste biete suflete la acea stare, încât Satana să nu câștige asupra lor o biruință definitivă? Cum putea El să le arate că o simplă mărturisire a uceniciei nu făcea din ei adevărați ucenici și nici nu le asigura un loc în Împărăția Lui? Cum putea El să le arate că adevărata măreție constă într-o slujire din iubire, într-o reală umilință? Cum putea El să aprindă iubirea în inima lor și să-i facă în stare să înțeleagă ce dorea să le spună? **HLL 644.3**

14 decembrie Matei 26:26-29

Hristos Se afla la trecerea dintre cele două sisteme și cele două mari sărbători ale lor. El, Mielul fără cusur al lui Dumnezeu, era gata să Se ofere ca jertfă pentru păcat, urmând ca, în felul acesta, să pună capăt sistemului de simboluri și ceremonii care, de patru mii de ani, arătau spre moartea Lui. În timp ce mânca Paștele cu ucenicii, a instituit în locul acestui sistem slujba care avea să amintească de jertfa cea mare. Sărbătoarea națională a iudeilor trebuia să fie desființată pentru totdeauna. Slujba rânduită de Hristos trebuia să fie îndeplinită de urmașii Lui în toate țările, în toate timpurile. **HLL 652.2**

15 decembrie Matei 26:33-35

După ce Isus fusese pironit pe cruce, aceasta a fost ridicată și, cu putere, înfiptă în locul pregătit pentru ea în pământ, provocând sfâșierea cărnii și cea mai intensă durere. Pentru a face ca moartea lui Isus să fie cât mai rușinoasă cu putință, împreună cu El au fost răstigniți și doi tâlhari, câte unul de fiecare parte. Tâlharii au fost aduși cu forța și, după multă rezistență din partea acestora, brațele

le-au fost întinse și pironite pe crucile lor. Dar Isus S-a supus cu blândețe. N-a fost nevoie de nimeni să-I întindă cu forța brațele pe cruce. În timp ce tâlharii își blestemau călăii, Mântuitorul Se ruga în agonie pentru vrăjmașii Lui: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. Hristos nu a îndurat numai durerea trupească; păcatele întregii lumi erau asupra Sa. **ST 176.2**

16 decembrie Romani 4:25

Pe când Mântuitorul era înaintea lui Dumnezeu, primind daruri pentru biserica Sa, ucenicii se gândeau la mormântul gol, se văitau și plângeau. Ziua care pentru tot cerul era o zi de bucurie, pentru ucenici, era o zi de nesiguranță, tulburare și nelinișe. Neîncrederea lor în mărturia femeilor dovedea cât de mult le scăzuse credința. Vestea despre învierea lui Hristos se deosebea așa de mult de ceea ce își închipuiseră, încât nu puteau să creadă. Era prea frumos ca să fie adevărat, gândeau ei. Auziseră atât de mult despre așa-zisele teorii științifice ale saducheilor și despre învățăturile lor, încât ceea ce aflaseră despre înviere lăsase o impresie prea slabă asupra minții lor. Cu greu își puteau imagina ce ar însemna învierea dintre cei morți. Nu erau în stare să admită lucrul acesta minunat. **HLL 790.4**

17 decembrie 1 Corinteni 5:7

Paștele trebuia să fie atât un act comemorativ, cât și un act preînchipuitor, care să arate nu numai înapoi, la eliberarea din Egipt, ci și înainte, la marea eliberare pe care Isus Hristos avea s-o aducă la îndeplinire în eliberarea poporului Său din sclavia păcatului. Mielul de jertfă Îl reprezintă pe „Mielul lui Dumnezeu”, în care este unica noastră nădejde de mântuire. Apostolul spune: „Căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit”. (1 Corinteni 5:7.) Nu a fost de ajuns ca mielul pascal să fie junghiat; ci sângele lui trebuia să fie stropit pe stâlpii ușii; tot astfel este nevoie ca meritele sângelui lui Hristos să fie aplicate sufletului. Noi trebuie să credem nu numai că El a murit pentru lume, ci că a murit pentru fiecare dintre noi, în mod individual. Noi trebuie să ne însușim meritele jertfei ispășitoare. **PP 277.1**

18 decembrie Levitic 23:16-20

În felul acesta, i se amintea poporului fără încetare că Dumnezeu este adevăratul proprietar al țarinelor, oilor și vitelor; că El a trimis lumina soarelui și ploaie în timpul semănatului și secerișului și că toate câte

le aveau erau de la El, iar ei erau rânduiți numai ca administratori ai bunurilor Sale. Când se adunau la cortul întâlnirii, încărcați cu cele dintâi roade din țarini, livezi și vii, bărbații lui Israel recunoșteau public bunătatea lui Dumnezeu. Când preotul primea darurile, dăruitorul, ca și cum ar fi fost în fața lui Dumnezeu, zicea: „Tatăl meu era un arameu pribeag”, și apoi descria rămânerea în Egipt și necazurile din care i-a scos Dumnezeu „cu mână tare și cu braț întins, cu arătări înfricoșătoare, cu semne și minuni”. Și mai zicea: „El ne-a adus în locul acesta și ne-a dat țara aceasta, țară în care curge lapte și miere. Acum iată, aduc cele dintâi roade din roadele pământului pe care mi l-ai dat Tu, Doamne”. **PP 526.3**

19 decembrie Faptele Ap. 2:1-4

Duhul Sfânt, luând forma limbilor de foc, a venit asupra celor adunați. Acesta era un simbol al darului revărsat atunci asupra ucenicilor, care i-a făcut în stare să vorbească cu ușurință în limbi care mai înainte le fuseseră necunoscute. Înfățișarea de foc preînchipuia ardoarea zelului cu care aveau să lucreze apostolii, cum și puterea ce avea să însoțească lucrarea lor. **FA 39.1**

20 decembrie Faptele Ap. 2:41

Mai marii iudeilor își închipuiseră că lucrarea lui Hristos va lua sfârșit odată cu moartea Lui; dar, în loc de aceasta, ei au fost martori la uimitoarele scene ale Zilei Cincizecimii. Ei îi auzeau pe ucenici, care erau înzestrați cu o putere și o vigoare necunoscute până atunci, predicând pe Hristos, cuvintele lor fiind întărite prin semne și minuni. În Ierusalim, citadela iudaismului, mii de oameni au declarat pe față credința lor în Isus din Nazaret ca fiind Mesia. **FA 44.3**

21 decembrie Faptele Ap. 17:6

Așa poate să fie și acum. În loc de a fi vestite speculațiile omenești, să se predice Cuvântul lui Dumnezeu. Creștinii să îndepărteze neînțelegerile dintre ei și să se predea lui Dumnezeu pentru mântuirea celor pierduți. În credință să ceară binecuvântarea, și ea va veni. Revărsarea Duhului pe timpul apostolilor a fost „ploaia timpurie”, și urmările ei au fost mărețe. Dar „ploaia târzie” va fi mai îmbelșugată. (Ioel 2:23.) **HLL 827.2**

22 decembrie Levitic 23:24

În sistemul tipic, care era o umbră a jertfei și a preoției lui Hristos, curățirea sanctuarului era ultimul serviciu îndeplinit de marele preot în ciclul anual de slujbe. Aceasta era lucrarea de încheiere a ispășirii - o îndepărtare a păcatului din Israel. Ea prefigura lucrarea de încheiere în slujba Marelui nostru Preot din ceruri, prin îndepărtarea sau ștergerea păcatelor poporului Său, care sunt scrise în rapoartele cerului. Acest serviciu cuprinde o lucrare de cercetare, o lucrare de judecată; și precede imediat venirea lui Hristos pe norii cerului cu putere și slavă mare; căci atunci când vine, toate cazurile au fost hotărâte. Isus spune: „Răsplata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după faptele lui". (Apocalipsa 22:12). Lucrarea aceasta de judecată, care precede imediat a doua venire, este anunțată în prima solie îngerească din Apocalipsa 14, 7: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă căci a venit ceasul judecății Lui". **TV 352.2**

23 decembrie Levitic 23:27

Întreaga ceremonie era destinată să-i impresioneze pe izraeliți cu privire la sfințenia lui Dumnezeu și la ura Sa față de păcat; să le arate apoi că nu puteau veni în legătură cu păcatul fără să se întineze. Fiecărui om i se cerea să-și întristeze sufletul în timp ce se făcea această lucrare de ispășire. Toate treburile trebuiau lăsate la o parte și întreaga adunare a lui Israel trebuia să petreacă ziua în smerenie solemnă înaintea lui Dumnezeu, cu rugăciune, post și adâncă cercetare de inimă. **TV 419.3**

24 decembrie Daniel 8:14

După cum în vechime păcatele poporului erau transferate simbolic asupra sanctuarului pământesc, prin sângele jertfei pentru păcat, și păcatele noastre sunt transferate, în fapt, asupra sanctuarului ceresc, prin sângele lui Hristos. După cum curățirea tipică a celui pământesc era îndeplinită prin îndepărtarea păcatelor cu care fusese mânjit, la fel și curățirea antitipică celui ceresc trebuie îndeplinită prin îndepărtarea, sau ștergerea, păcatelor înregistrate acolo. Aceasta necesită o examinare a cărților de aducere aminte pentru a determina cine, prin căința de păcat și credința în Hristos, este îndreptățit să beneficieze de ispășirea Lui. Așadar, curățirea sanctuarului implică o judecată de cercetare. Această lucrare trebuie îndeplinită înainte de

venirea lui Hristos ca să-și mântuiască poporul, deoarece, atunci când vine, răsplata Lui este cu El, ca să dea fiecăruia după faptele lui. (Apocalipsa 22:11.) **IM 378.2**

25 decembrie Levitic 16:4

O dată pe an, în marea Zi de Ispășire, preotul intra în Locul preasfânt pentru curățirea sanctuarului. Lucrarea îndeplinită acolo completa ciclul anual al slujbelor. **PP, 419.1**

26 decembrie Evrei 6:17-20

Timp de optsprezece veacuri, această lucrare de slujire a continuat în prima despărțitură a Sanctuarului. Sângele lui Hristos mijlocea în favoarea credincioșilor pocăiți, le asigura iertarea și primirea la Tatăl, dar păcatele lor rămâneau încă în rapoartele din cărți. Și așa cum în serviciul simbolic se făcea o lucrare de ispășire la încheierea anului, tot astfel, înainte ca lucrarea lui Hristos pentru mântuirea oamenilor să se încheie, o lucrare de ispășire trebuie făcută pentru îndepărtarea păcatului din Sanctuar. Acesta este serviciul care a început atunci când s-au încheiat cele 2300 de zile. La data aceea, așa cum a fost proorocit de profetul Daniel, Marele nostru Preot a intrat în Locul Preasfânt pentru a îndeplini ultima parte a lucrării Sale solemne - curățirea Sanctuarului. **TV 421.2**

27 decembrie Levitic 16:12-13

Chiar în fața chivotului, dar despărțit de acesta prin perdea, se afla altarul de aur pentru tămâie. Focul de pe acest altar a fost aprins de Domnul Însuși și era menținut prin adăugarea de tămâie sfântă, ce umplea zi și noapte sanctuarul cu norul său frumos mirositor. Parfumul său se răspândea pe distanțe de kilometri în jurul tabernacolului. Când preotul oferea tămâie înaintea Domnului, el privea spre tronul harului. Deși nu-l putea vedea, știa că este acolo, iar, în timp ce fumul de tămâie se înălța ca un nor, slava Domnului cobora deasupra tronului harului (capacul ispășirii) și umplea locul prea sfânt, fiind vizibilă și în locul sfânt, iar deseori umplea amândouă încăperile astfel încât preotul nu mai putea oficia și era obligat să stea la ușa cortului. **IM 154.4**

28 decembrie Levitic 16:15-19

Când cărțile cu rapoarte sunt deschise la judecată, viața tuturor acelora care au crezut în Isus trece prin fața lui Dumnezeu. Începând cu aceia care au trăit la început pe pământ, Apărătorul nostru prezintă cazurile fiecărei generații, unul după altul, și judecata se încheie cu cei vii. Fiecare nume este amintit, fiecare caz este cercetat cu atenție. Nume sunt primite și nume sunt respinse. Dacă mai sunt păcate rămase în cărți, de care oamenii nu s-au pocăit și nu sunt iertate, numele lor sunt șterse din cartea vieții, iar raportul faptelor bune este șters din cartea de amintire a lui Dumnezeu. Domnul i-a spus lui Moise: „Pe acela care a păcătuit împotriva Mea îl voi șterge din cartea Mea” (Exod 32:33). Iar proorocul Ezechiel spune: „Însă dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, toată neprihănirea lui va fi uitată” (Ezechiel 18:24). **TV 483.1**

29 decembrie Levitic 16:20-22

Așa cum preotul îndepărta păcatele din sanctuar și le mărturisea pe capul țapului, tot astfel și Hristos va așeza toate aceste păcate asupra lui Satana, inițiatorul și instigatorul la păcat. Țapul care purta păcatele lui Israel era trimis „într-un ținut nelocuit” (Leviticul 16:22); în același fel Satana, care poartă vina tuturor păcatelor la care a provocat pe poporul lui Dumnezeu să le facă, va fi legat pe pământ timp de o mie de ani, care în timpul acesta va fi pustiu, fără locuitori, și va suferi în cele din urmă pedeapsa deplină în foc, care îi va distruge pe toți nelegiuiții. În felul acesta, marele Plan de Mântuire își va ajunge împlinirea în eradicarea finală a păcatului și în eliberarea tuturor acelora care au vrut să renunțe la fărădelege. **TV 485.3**

30 decembrie Levitic 23: 34-36

Poporul Israel Îl lăuda pe Dumnezeu cu prilejul Sărbătorii corturilor, gândindu-se la îndurarea Lui, dovedită în eliberarea lor din Egipt și la duioasa purtare de grijă în timpul peregrinajului lor prin pustie. Se mai bucurau și în siguranța iertării și primirii lor prin serviciul Zilei ispășirii care tocmai se sfârșise. Dar, când vor fi adunați în loc sigur în Canaanul ceresc, pentru a fi scăpați pentru veșnicie de jugul blestemului, sub care „până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă” (Romani 8:22), răscumpărații Domnului se vor bucura cu o

bucurie ce nu poate fi descrisă și în deplină slavă. Marea lucrare de ispășire a Domnului Hristos pentru omenire va fi atunci încheiată, iar păcatele șterse pentru veșnicie. **PP 542.1**

31 decembrie Iosua 23:14

Încă un an este pe punctul de a trece în veșnicie, purtând povara raportului său. Să privim asupra anului trecut și, dacă nu ne-am îndeplinit pe deplin datoria față de Domnul, cu bunăvoință și din toată inima, să ne apropiem de începerea noului an, înscriind un nou raport al credincioșiei față de Dumnezeul nostru. **MP 308.2**

* * *

APUSUL SOARELUI ÎN ROMÂNIA:

IULIE		
02	**V.**	CT: 20:52; B: 21:03; MS: 21:18; AR: 21:29
03	**S.**	CT: 20:52; B: 21:03; MS: 21:17; AR: 21:29
09	**V.**	CT: 20:50; B: 21:01; MS: 21:15; AR: 21:26
10	**S.**	CT: 20:49; B: 21:00; MS: 21:14; AR: 21:26
16	**V.**	CT: 20:45; B: 20:56; MS: 21:10; AR: 21:22
17	**S.**	CT: 20:44; B: 20:56; MS: 21:09; AR: 21:21
23	**V.**	CT: 20:39; B: 20:50; MS: 21:03; AR: 21:15
24	**S.**	CT: 20:38; B: 20:49; MS: 21:02; AR: 21:14
30	**V.**	CT: 20:32; B: 20:43; MS: 20:55; AR: 21:07
31	**S.**	CT: 20:30; B: 20:41; MS: 20:54; AR: 21:06
AUGUST		
06	**V.**	CT: 20:23; B: 20:34; MS: 20:44; AR: 20:57
07	**S.**	CT: 20:21; B: 20:32; MS: 20:45; AR: 20:56
13	**V.**	CT: 20:13; B: 20:23; MS: 20:34; AR: 20:46
14	**S.**	CT: 20:11; B: 20:22; MS: 20:33; AR: 20:45
20	**V.**	CT: 20:02; B: 20:12; MS: 20:22; AR: 20:35
21	**S.**	CT: 20:00; B: 20:11; MS: 20:21; AR: 20:33
27	**V.**	CT: 19:50; B: 20:00; MS: 20:10; AR: 20:22
28	**S.**	CT: 19:48; B: 19:58; MS: 20:08; AR: 20:20
SEPTEMBRIE		
03	**V.**	CT: 19:37; B: 19:48; MS: 19:56; AR: 20:09
04	**S.**	CT: 19:35; B: 19:46; MS: 19:54; AR: 20:07
10	**V.**	CT: 19:24; B: 19:35; MS: 19:43; AR: 19:55
11	**S.**	CT: 19:23; B: 19:33; MS: 19:41; AR: 19:53
17	**V.**	CT: 19:11; B: 19:22; MS: 19:29; AR: 19:41
18	**S.**	CT: 19:10; B: 19:20; MS: 19:27; AR: 19:40
24	**V.**	CT: 18:58; B: 19:09; MS: 19:15; AR: 19:28
25	**S.**	CT: 18:57; B: 19:07; MS: 19:13; AR: 19:26

OCTOMBRIE		
01	**V.**	CT: 18:46; B: 18:56; MS: 19:01; AR: 19:14
02	**S.**	CT: 18:44; B: 18:54; MS: 18:59; AR: 19:12
08	**V.**	CT: 18:33; B: 18:43; MS: 18:47; AR: 19:01
09	**S.**	CT: 18:31; B: 18:41; MS: 18:45; AR: 18:59
15	**V.**	CT: 18:21; B: 18:31; MS: 18:34; AR: 18:48
16	**S.**	CT: 18:19; B: 18:29; MS: 18:32; AR: 18:46
22	**V.**	CT: 18:09; B: 18:19; MS: 18:22; AR: 18:35
23	**S.**	CT: 18:08; B: 18:18; MS: 18:20; AR: 18:34
29	**V.**	CT: 17:59; B: 18:08; MS: 18:10; AR: 18:24
30	**S.**	CT: 17:57; B: 18:07; MS: 18:09; AR: 18:23
NOIEMBRIE		
05	**V.**	CT: 16:49; B: 16:59; MS: 17:00; AR: 17:14
06	**S.**	CT: 16:48; B: 16:58; MS: 16:59; AR: 17:13
12	**V.**	CT: 16:41; B: 16:51; MS: 16:51; AR: 17:05
13	**S.**	CT: 16:40; B: 16:50; MS: 16:50; AR: 17:04
19	**V.**	CT: 16:35; B: 16:44; MS: 16:45; AR: 16:58
20	**S.**	CT: 16:34; B: 16:43; MS: 16:44; AR: 16:57
26	**V.**	CT: 16:30; B: 16:38; MS: 16:39; AR: 16:53
27	**S.**	CT: 16:29; B: 16:38; MS: 16:39; AR: 16:52
DECEMBRIE		
03	**V.**	CT: 16:27; B: 16:36; MS: 16:35; AR: 16:49
04	**S.**	CT: 16:27; B: 16:36; MS: 16:35; AR: 16:49
10	**V.**	CT: 16:26; B: 16:36; MS: 16:34; AR: 16:48
11	**S.**	CT: 16:26; B: 16:36; MS: 16:34; AR: 16:48
17	**V.**	CT: 16:28; B: 26:37; MS: 16:35; AR: 16:49
18	**S.**	CT: 16:28; B: 16:37; MS: 16:35; AR: 16:50
24	**V.**	CT: 16:31; B: 16:40; MS: 16:38; AR: 16:53
25	**S.**	CT: 16:32; B: 16:41; MS: 16:39; AR: 16:54
31	**V.**	CT: 16:36; B: 16:44; MS: 16:45; AR: 16:58

*Abrevieri: CT = Constanţa, B= Bucureşti, MS=Mureş, AR= Arad.
Pentru Rep. Moldova se va folosi ora Constanţei.